

**ПАЗ: Привремено автономна зона,
онтолошка анархија, поетски тероризам**

Хахим Беј

1985

Содржина

Благодарност	5
Хаос: Прогласите на Онтолошкиот анархизам	6
Хаос	8
Поетски тероризам	10
Amour Fou	12
Диви деца	14
Паганизам	16
Уметничка саботажа	18
Асасините	20
Пиротехника	21
Митови на хаосот	22
Порнографија	25
Злосторство	27
Маѓесништво	28
Реклама	30
Коминикеа на Асоцијацијата за Онтолошка анархија	31
Коминике #1 (пролет 1986)	32
1. Слогани & мотоа за subway графити & други цели	32
2. Некои Поетско-терористички идеи кои сè уште тажно венеат во Царството на „Концептуалната уметност“	33
Коминике #2: Меморијалното боло Каликак & Хаос ашрамот: предлог	34

Коминике #4: Крајот на светот	37
Коминике #5: „Интелектуалниот S/M е фашизмот на осумдесеттите – Авангардата јаде гомна и ужива во тоа“	39
Коминике #6	42
1. Салон Апокалипса: „Таен Театар“	42
2. Убиство – Војна – Глад - Алчност	43
Коминике #7: Психички палеолитизам & Висока технологија: нацрт	45
Коминике #8: Теоријата на хаосот & нуклеусното семејство	48
Коминике #9: Двојно разобличување	49
I. Христијанство	49
II. Аборционисти & антиаборционисти	50
Коминике #10: Нови осуди изнесени на Пленарна седница – се очекуваат чистки	51
Коминике #11: Специјална врева по повод храната за време на празниците: баталете „лајт“!	53
Специјално HALOWEEN Коминике: Црната магија како револуционерна акција	55
Специјално Коминике: А.О.А. најавува чистки во Хаос движењето	59
Постанархистичка анархија	61
Црна Круна & Црна Роза: Анархомонархизам & Анархомистицизам	64
Инструкции за Кали Југа	69
Против репродукција на смртта	72
Одекнувачко разобличување на надреализмот	75
За конгрес на чукнати религии	77
Шуплива Земја	80
Ниче и дервишите	82
Резолуција за 1990-те: Бојкотирајте ја Цајканската култура!!!	85
Привремено автономна зона	88
Пиратски утопии	90

Очекувајќи ја револуцијата	92
Психотопологија на секојдневниот живот	95
Мрежата (Net) и Пајажината (Web)	100
„Отидовме во Кроатан“	106
Музиката како организациски принцип	112
Волја за моќ на исчезнување	115
Стаорски дупки во информацискиот Вавилон	119
Додаток	121
Додаток А: Лингвистика на хаосот	122
Додаток Б: Применет хедонизам	124
Додаток В: Дополнителни цитати	125
Пиратски говор	126
Вечерната забава	127

Благодарност

Хаос: Прогласите на Онтолошкиот Анархизам беше прво објавен во 1985 од Grim Reaper Press, Вихокен, Њу Џерси; уште едно издание подоцна е објавено во Провиденс, Роуд Ајленд, а тоа издание, пак, беше пиратирано во Боулдер, Колорадо. Уште едно издание беше издадено од Verlay Golem од Провиденс во 1990 и пиратирано во Санта Круз, Калифорнија од страна на We Press. „Привремено Автономна Зона“ беше изведена во школата за бестелесна поетика Џек Керуак во Боулдер, како и на WBAI-FM во Њујорк Сити, 1990.

Се заблагодарувам до следниве публикации, постоечки и непосточки, во кои се појавија некои од овие текстови (несомнено многу од нив ги имам загубено или заборавено - извенете!): *KAOS* (Лондон); *Ganymede* (Лондон); *Pan* (Амстердам); *Popular Reality*; *Exquisite Corpse* (исто така *Stiffest of the Corpse*, *City Lights*); *Anarchy* (Colombia, MO), *Factsheet Five*; *Dharma Combat*; *OVO*; *City Lights Review*; *Rants and Incendiary Tracts* (Amok); *Apocalypse Culture* (Amok); *Mondo 2000*; *The Sporadical*; *Black Eye*; *Moorish Science Monitor*; *FEH!*; *Fag Rag*; *The Storm!*; *Panic* (Chicago); *Bolo Log* (Zurich); *Anathema*; *Seditious Delicious*; *Minor Problems* (London); *AQUA*; *Prakilpana*.

Исто така им се заблагодарувам на следниве личности: Џим Флеминг; Џејмс Конлајн; Сју Ен Харки; Шерон Ганон; Дејв Мандл; Боб Блек; Роберт Антон Вилсон; Вијлијам Бероуз; „П.М.“; Џоел Барико; Адам Пафри; Брет Ратерфорд; Џејк Рабиновиц; Ален Гинсберг; Ен Валдман; Френк Тори; Андре Кодреску; дејв Кроубар; Иван Стенг; Натаниел Тарн; Крис Фанкхаузер; Алекс Тротер.

Март, 1991.

Хаос: Прогласите на Онтолошкиот анархизам

Посветено на Устад Махмуд Али Абд ал-Кабир

Хаос

Хаос никогаш не умре. Примордиален неисклесан трупец, неприкосновен обожуван свер, инертен и спонтан, повеќе ултравиолетов отколку која било митологија (како сенките пред Вавилон), оригиналното неразликувано единство на постоење сè уште шири ведрина како црните бајраци на Асасините, случајни и постојано опиени.

Хаос стои пред сите принципи на ред и ентропија, тој не е ниту бог ниту црв, неговите идиотски желби ја содржат и дефинираат секоја можна кореографија, сите безначајни фантазии и флогистони: како облаци, неговите маски се кристализација на неговата безличност.

Сè во природата е совршено реално, вклучувајќи ја и свеста, нема апсолутно никаква потреба за загриженост. Не само што оковите на Законот се разбиени, туку тие никогаш и не постоеле; демони никогаш не стражареле пред ѕвездите, Империјата никогаш не се основала, Ерос никогаш не пуштил брада.

Не, слушај ваму, еве што се случило: те лажеле, ти продале идеи за добро и зло, ти влеале недоверба кон твоето тело и срам за твоето пророштво на хаосот, измислиле зборови на гадење за твојата молекуларна љубов, те хипнотизирале со невнимание, додевале со цивилизацијата и сите нејзини лихварски емоции.

Нема соодветност, нема револуција, нема борба, нема патека; ти веќе си монарх на твојата сопствена кожа - твојата неприкосновена слобода чека да биде комплетирана од љубовта на други монарси: политика на сонот, итна како и небесното синило.

За да се отфрлат илузорните правилности и колебања на историјата, потребна е економија на некое легендарно камено доба - шамани не свештеници, бардови не лордови, ловци не полиција, собирачи на палеолитска мрзливост, нежни како крв, одејќи голи како признак или ишарани како птици.

Агентите на хаосот фрлаат пламени погледи на сè и секого способен да пружи доказ за нивната состојба, нивната грозница на *lux et voluptas*. Јас сум буден и свесен само во она што го љубам и посакувам до точката на терор - сето останато е само прекриен мебел, секојдневна анестезија, *shit-for-brains*, субрептилна здодевност на тоталитарни режими, банална цензура и беспотребна болка.

Аватари на хаосот делуваат како шпиони, саботери, криминалци на *among fou*, ниту несебични ниту себечни, достапни како деца, воспитани како варвари, разжештени со опсесии, невработени, сетилно пореметени, волчји ангели, огледала на размисли, очи како цветови, пирати на секакви знаци и значења.

Овде ползиме низ пукнатините меѓу сидовите на црквата, државата, училиштето и фабриката, сите параноидни монолити. Отсечени од племето, со брутална носталгија се пробиваме до изгубени светови, имагинарни бомби.

Последниот можен *чин* е оној кој ја дефинира самата перцепција, невидливата златна жица која не поврзува: нелегално танцување низ ходниците на судниците. Ако те бакнев овде тоа ќе го наречеа терористички акт - затоа ајде да ги земеме нашите револвери во

кревет и на полноќ да го разбудиме градот како пијани бандити славејќи со пукотници,
порака на желбата на хаосот.

Поетски тероризам

Откачено танцување во халите на електронски банки. Недозволени пиротехнички изложби. Земјена уметност (Land-art), earth-works како бизарни вонземски артефакти расфрлени низ државни паркови. Провалувај во куќи, но наместо да крадеш, остави Поетско-терористички предмети. Киднапирај некого и направи го среќен. Случајно одбери некого и убеди го дека е наследник на огромно, бескорисно и чудесно богатство - да речеме 5.000 квадратни км. од Антарктикот, или пак стар циркуски слон, или дом за сираци во Бомбај, или пак колекција на алхемиски списи. Подоцна ќе сфатат дека барем за миг поверувале во нешто невообичаено и можеби ќе бидат нагонети да побараат некои поинтензивни начини на постоење.

Закачи месингени комеморативни плочи на места (јавни и приватни) каде што си доживеал откровение или си имал посебно сексуално искуство, итн.

Оди гол како признак.

Организирај штрајк во твоето училиште или работно место од причина дека не ја задоволува твојата потреба за опуштеност и духовна убавина.

Графитите им дадоа малку грациозност на подземните премини, метроа и вкочанетите јавни споменици - ПТ-арт, исто така може да биде создаван и за јавни места: поеми нашкрабани во тоалети на судници, мали фетиши оставени во паркови и ресторани, фотокопирани листови под брисачите на паркирани автомобили, слогани со големи букви излепени на сидови од игралишта, анонимни писма испратени на случајни или избрани примачи (поштенска измама), пиратски радио трансмисији, влажен цемент...

Реакцијата на публиката, или естетскиот шок предизвикан од ПТ, би требало да биде барем онолку силен колку и чувството на терор - снажно гадење, сексуална побуѓа, суеверно стравопочитување, ненадеен интуитивен пробив, дадаистична вознемиреност - без разлика дали ПТ е насочен кон една или повеќе личности, без разлика дали е потпишан или анонимен, доколку не промени нечиј живот (освен оној на уметникот) тој е неуспешен.

ПТ е чин во Театарот на Суровоста, тој нема бина, нема редици седишта, нема билети и нема сидови. За да воопшто би функционирал, ПТ мора категорично да биде разведен од сите конвенционални структури на уметничко конзумирање (галерии, публикации, медиуми). Дури и герилските тактики на уличниот театар на ситуационистите се можеби сега веќе доволно добро познати и очекувани.

Префинето заведување преземено не само за заемно задоволство, туку истовремено и како свесен акт во намерно прекрасен живот - можеби е врвниот ПТ. Птерористот се однесува како измамник на довербата чија цел не се пари, туку промена.

Немој да правиш ПТ за други уметници, стори го тоа за луѓе кои нема да сфатат (барем за миг) дека она што си го направил е уметност. Избегнувај препознатливи арт-категории, избегнувај политика, не се задржувај да се расправаш, немој да бидеш сентиментален; биди безмилосен, ризикувај, вандализирај го само она што *мора* да биде обезличено, на-

прави нешто што децата ќе го паметат цел живот - но, немој да бидеш спонтан доколку ПТ Музата не те опседнала.

Дотерај се. Остави лажно име. Биди легендарен. Најдобриот ПТ е против законот, но не дозволувај да бидеш фатен. Уметноста како злочин, злочинот како уметност.

Amour Fou

Amour fou не е Општествена демократија, не е Парламент од двајца. Минутите од неговите тајни средби се занимаваат со преголеми, но преточни значења за прозата. Не ова, а ниту она - неговата Книга на симболи трепери во твоите раце.

Природно, тој сere по учителите и полицијата, но исто така им се потсмева и на ослободителите и идеолозите - тој не е чиста, добро осветлена соба. Тополошки шарлатан ги прострал коридорите на напуштените паркови, неговиот декор на заседа е со блескава црнина и манијакална аловост.

Секој од нас поседува половина од мапата - како двајца ренесансни моќници со нашето анатемисано плеткање на телата, соединување на течности - замислените лузни на нашиот Град - дамките на возбуда во нашата пот.

Онтолошкиот анархизам никогаш не се врати од своето последно рибарење. Се додека никој не пропејува на ФБИ, ХАОС не се грижи за иднината на цивилизацијата. Amour fou се размножува само случајно - неговата примарна цел е примање храна од Галаксијата. Конспирација на трансмутација.

Неговата единствена грижа за Семејството лежи во можноста за инцест ("Одгледај си свое". "Секој човек фараон!") - О мои искрени читатели, моја лико, мој брате, моја сестро! - во мастурбацијата на детето се наоѓа скриен (како јапонски хартиен цвет) ликот на распаѓањето на Државата.

Зборовите им припаѓаат на оние кои ги користат сè додека некој друг не им ги украде. Надреалистите се посрамотија предавајќи ја amour fou на духот-машина на Апстракцијата - тие во својата бесвест бараа само моќ над другите, во ова го следеа де Сад (кој сакаше „слобода“ само за возрасните бели луѓе да можат да им ги вадат утробите на жените и децата).

Amour fou е заситен од сопствената естетика, се исполнува себеси до сопствените граници со траектории на сопствени гестови. Англосаксонскиот постпротестантски свет ја канализира целата забранета сладострасност во рекламирање и се разделува себеси во спротивставени толпи: хистерични шминкерчиња vs. промискуитетни клонови и бивши-ех-ергени. AF не сака да се приклучи кон ниту една армија, не учествува во Половите војни, здосадено му е од еднаквите шанси за вработување (всушност тој одбива да работи за да преживее), тој не се жали, не објаснува, никогаш не гласа и никогаш не плаќа даноци.

AF би сакал да го види секое копиле („lovechild“) прифатено и родено - AF напредува со помош на анти-ентрописки средства - AF обожува да биде малтретиран од деца - AF е подобар од молитва, подобар од синсемелија - AF си ги зема своите палми и месечина каде и да оди. AF се восхитува на тропикализам, саботажа, brave-dance, Layla & Majnun, мирисот на барут и сперма.

AF секогаш е нелегален, било да е маскиран како брак или извиднички одред - секогаш пијан, било од вино или од сопствените секрети или пак чадот на сопствените полиморф-

ни доблести. Тој не е избекуменоста на чувствата, туку нивната апотеоза - не резултат на слобода, туку нејзина претсостојба. *Lux et voluptas*.

Диви деца

Патека осветлена од недостижната светлина на полната месечина среде мај, во некоја држава што почнува на „И“, толку двдимензионална што едвај може да се каже дека воопшто поседува некаква географија - сноповите светлина толку упорни и стварни што мораш да ги црташ сенките доколку сакаш да мислиш во зборови.

Не постои можност за пишување до Дивите деца. Тие размислуваат во слики - прозата за нив е писмо сè уште недоволно сварено - осифицирано, онака како што за нас не е сè уште целосно доверливо.

Можете да пишувате во прилог на нив, за оние што го изгубиле сребрениот синцир да можат да ги следат. Или пак да пишувате за нив, правејќи ја приказната и амблемот процес на заведување во твоите сопствени палеолитски сеќавања, варварско напаствување кон слободата (хаос како што ХАОС го разбира).

За овие суштества од други светови или „третиод род“, *les enfants sauvages*, желбата и Имагинацијата се сè уште нераздвојни. Нескротена игра: одеднаш и истовремено извор на нашата Уметност и сите ретки видови на ерос.

За да го прегрнеш безредието како непресушен извор и складиште на разврат, фундамент на нашата отуѓена и окултна цивилизација, нашата конспиративна естетика, нашата налудничава шпионажа - ова е нашата акција (да не се лажеме) или како некој вид на уметник, или како десет-тринаесет годишни деца.

Деца чишто избистрени чувства ги предаваат во брилијантната магија на прекрасното задоволство, рефлектираат нешто диво и бесрамно во природата на самата реалност: природни онтолошки анархисти, ангели на хаосот - нивните гестови и телесна миризма распркуваат околу нив џунгла на постоење, шума на претчувства исполнета со змии, нинџа оружја, желки, футуристички шаманизам, чудесен неред, мочка, духови, сончева светлина, дркање, птичји гнезда и јајца - весела агресија против офкањата на оние Ниски рамнини толку немоќни да ги опфатат деструктивните епифании или креации во форма на антики, кршливи но доволно остри да ја исецкаат месечевата светлина.

Но сепак, жителите на овие инфериорни димензии на повлечени води вистински веруваат дека ги контролираат судбините на Дивите деца - и овде долу, таквите зловни верувања всушност ги вајаат повеќето од содржините на ставовите.

Единствените оние кои наместо да ја диктираат, всушност сакаат да ја споделат палавата судбина на тие диви отпадници или мали герилци, единствените кои можат да го разберат тоа љубење и ослободување, се оние кои ги прават истите дела - повеќето од нив се уметници, анархисти, перверзници, еретици, дружина одделена (колку од себе толку и од светот) или способна да се запознае само онака како што дивите деца можат, вкочанети погледи преку масата за јадење додека возрасните се потсмеваат одзади нивните маски.

Премногу млади за Harley чопери - исфрлени од училишта, брејкденсери, поети во едвај започнат пубертет од изгубените по железницата градови - милиони искри како паѓа-

ат од издигнатите Рембо и Могли - стројни терористи чишто шарени бомби се цврсто обединети со полиморфна љубов и скапоцени остатоци на популарната култура - панкерски трагачи по забава кои сонуваат да си ги испирсаат ушите, анимистички велосипедисти кои едрат во оловниот самрак низ Welfare улиците на диви цвеќиња - цигани коишто голи се капат вон сезона, насмеани крадци едрачи на тотемите на моќта, ситни пари и скакулци - ги чувствуваме насекаде - ја издаваме оваа понуда за да ја замениме корупцијата на нашиот сопствен *lux et gaudium* за нивната совршена валканост.

Значи сфатете го ова: нашата реализација, нашето ослободување зависи од *нивното* - не затоа што го имитираме Семејството, тие „скржавци на љубовта“ кои држат заложници за банална иднина, ниту пак Државата која нè учи да потонеме под хоризонтот на случувања на еднолична „корисност“ - не - туку бидејќи *ние & тие*, дивите, сме одраз едни на другите, поврзани и ограничени од тој сребрен ланец кој ја дефинира белината на сладострасноста, престапот и визијата.

Ги споделуваме истите непријатели, а и нашите триумфални средства за бегство се исти: споулавена и опсесивна *игра*, поддржана од привидната брилијантност на волците и нивните деца.

Паганизам

Констелации со кои се управува барката на душата. „Доколку муслиманот го разбираше Исламот, тој ќе станеше обожувач на идоли“ - Махмуд Шабестари Елегва, грд отворач на врати со кука во главата и сјајни школки наместо очи, пура од црна сантерија и чаша рум - исто како и Ганеш, дебело момче со глава на слон кое јава глушец. Органот кој со сетилата ги регистрира божествените атрофии. Оние што не можат да доживеат барака не можат да ги почувствуваат милувањата на светот.

Хермес Поимандер подучуваше како да се оживуваат еидолони, магијата на престојување на духовите во иконите - но оние коишто не можат да го изведат овој ритуал на самите себе и на сета материјална структура на материјалното битие ќе добијат само губре, гнилост и лошо расположение.

Паганското тело станува Игралиште на Ангелите кои јасно го согледуваат ова место - токму оваа шумичка - како рај („Доколку воопшто постои рај, тогаш засигурно е овде!“ - натпис на портата на Мугалската градина).

Но онтолошкиот анархизам е премногу палеолитен за есхатологијата - нештата се стварни, магепснички активности, слободни духови со Имагинација, смртта е непријатна празнина – фабулата на *Метаморфозите* на Овидиј – еп на непостојаност. Сопствениот митски пејзаж.

Паганизмот сè уште не пронашол закони - единствено доблести. Нема свештенство, нема теологија ниту метафизика ниту морал - туку универзален шаманизам во кој никој не може да ја постигне вистинската човечност без визија.

Храна пари секс спиење сонце песок и синсемилија - љубов вистина мир слобода и правда. Убавина. Пијаното момче Дионис на пантер - густа адолесцентска пот - Пан козарот со мака се пробива низ тврдата земја која, како да е море, достигнува до неговиот појас, неговата кожа покриена со кора од лишаи и маховина - Ерос самиот се размножува во дузина голи пасторални скромни фармерски момчиња со калливи нозе и барски мил на нивните бутови.

Гавран, потлач лажгото, понекогаш момче, стара жена, птица која ја украде месечината, борови иглички кои пловат по барата, Heckle/Jeckle со глава на тотем, хор од врани со сребрени очи кои танцуваат на купот од трупци - исто како и Семар грбавата албино хермафродитска сенка - куклен заштитник на Јаванската револуција.

Јемаја, сина звезда морска божица и заштитничка на чудаците - иста како Тара, синосив аспект на Кали, ѓердан од черепи, танцувајќи врз вкочанетиот лингам на Шива, лижејќи монсунски облаци со нејзиниот метар долг јазик - иста како Лоро Кидул, јасписзелена Јаванска божица на морето која на султаните им ја подарува моќта на неповредливост преку тантрички сексуален однос во магични кули и пештери.

Од една гледна точка онтолошкиот анархизам е екстремно гол, соголен од сите квалитети и поседи, сиромашен како самиот ХАОС - но од друга гледна точка тој се размножува со барокноста како Ебачките храмови на Катманду или пак некоја алхемиска книга на

ознаки - се оптегнува на диванот јадејќи локум и носејќи се со еретички замисли додека едната рака му е во неговите шалвари.

Труповите на неговите пиратски бродови се лакирани во црно, едрата се црвени, црни бајраци со крилести песочни часовници.

Јужно кинеско море на умот, покрај рамната обала со густо обраснати палми, гнили златни храмови на непознати сверски божества, остров по остров, поветрециот како влажна жолта свила на гола кожа, навигајќи според пантеистички ѕвезди, хиерофанија на хиерофанија, светло врз светло наспроти светлечкиот и хаотичен мрак.

Уметничка саботажа

Уметничката саботажа се стреми да биде совршено егзампларна, но во исто време зачувувајќи состојка на непросирност - не пропаганда туку естетски шок; стравично директна, но истовремено суптилно извртена - акција како метафора.

Уметничката саботажа е темната страна на Поетскиот тероризам - креација преку деструкција - но таа не може да ѝ служи ниту на една Партија, ниту пак нихилизам, ниту пак на самата уметност. Исто како што отфрлањето на илузијата го зголемува сознанието и свеста, така и уништувањето на естетската пренатрупаност го разблажува воздухот на светот на дискурсот, на Другото. Уметничката саботажа ѝ служи единствено на свеста, внимателноста и будноста.

УС ја надминува паранојата, ја надминува деструкцијата - ултимативниот критицизам - физички напад врз одвратната уметност - естетски цихад. И најмалата дамка на малодушна себичност па дури и на личен вкус ја расипува нејзината чистота и ја ослабува нејзината сила. УС никогаш не може да бара моќ - туку само да ја ослободува.

Индивидуалните уметнички дела (дури и најлошите) се во голема мера ирелевантни - УС се труди да им наштети на институциите кои ја користат уметноста за да ја ослабат свеста и да профитираат од измамата. Овој или оној поет или сликар не може да биде осуден за немање визија - но малигните Идеи можат да бидат нападнати преку артефактите кои тие ги генерираат. Музак е дизајниран да хипнотизира и контролира - неговата машинерија може да биде разбиена.

Јавно палење на книги - зошто само десничарите и царинските службеници да имаат монопол врз ова оружје? Романи за деца опседнати од демони; листата бестселери на *New York Times*; феминистички трактати против порнографија; учебници (особено од општествените студии, науката за граѓанските права, здравје); купишта на *New York Post*, *Village Voice* и останатите супермаркетски весници; присобрани избрани дела од христијански издавачи; неколку арлекински романи - фестивалска атмосфера, шишиња полни вино и цоинти подавани наоколу во ведро есенско попладне.

Да расфрлаш наоколу пари на Берзата е прилично фин Поетски тероризам - но да ги уништиш парите би била добра Уметничка саботажа. Да го прекинеш ТВ преносот и да емитуваш неколку пиратирани минути на подбуцнувачка Хаос уметност би претставувало добро остварување на ПТ - но едноставно да го дигнеш во воздух предавателот би била совршено адекватна уметничка саботажа. Доколку одредени галерии и музеи заслужуваат повремено по некоја цигла во нивните прозорци - не деструкција туку удар кон уживање - тогаш што е со банките? Галериите ја претвораат убавината во стока за широка потрошувачка, но банките ја преобразуваат Имагинацијата во измет и задолженост. Нема ли светот да добие повеќе убавина доколку секоја банка би можела да стрепи... или да пропадне? Но како? Уметничката саботажа најверојатно би требало да остане подалеку од политиката (многу е досадна) - но не и од банките.

Не стражари - вандализирај. Не протестирај - замачкувај. Кога грдотијата, лошиот дизајн и глупавото ѓубре ти се наметнати, постани Лудит, удри делото, возврати. Разби ги симболите на Империјата во име на ништо друго освен желбата на срцето за убавина.

Асасините

Преку одблесокот на пустината во полихроматските ридови, ќелава и жолтеникава виолетова сиво-кафена и жолто-зелена, на врвот на исушената сина долина патниците наоѓаат вештачка оаза, утврден замок во сараценски стил, оградувајќи скриена градина.

Како гости на Старецот од планината, Хасан и Сабах, по скали вдлабнати во карпите тие се искачуваат кон замокот. Овде, денот на воскреснувањето веќе дошол и заминал - оние внатре живеат надвор од профаното Време, кое го држат во длабнатината со бодези и отрови.

Под покривите на замокот и кулите изрежани со прозорци научниците и федајените беа во тесните монолитни ќелии. Мапи на ѕвезди, астролошки лаборатории, алембици и реторти, купишта отворени книги под снопот на утринска светлина - изваден јатаган.

Секој од оние кои влегуваат во кралството на *Имамот на сопственото битие* постанува султан на инвертираното откровение, монарх на поништувањето и одметнувањето. Во средишна одаја обрабена со светлина и закачени арабескни таписерии, се потпираат на долги перници и пушат долги чибуци хашиш дополнети со опиум и килибар.

За нив хиерархијата на битието се кондензирала во бездимензионален пунктум од стварноста - за нив оковите на Законот се разбиени - своето постење го завршуваат со вино. За нив надворешноста на сè е всушност внатрешноста, нејзиното вистинско лице сјае преку непосредноста. Но портите на градината се камуфлирани со тероризам, огледала, озборувања за убиства, *trompe l'oeil*, легенди.

Калинка, дудинка, персимона, еротска меланхолија на чемпресите, розеви шираци рози, мангали на мекански алои и смола од тропски дрва, вкочанети снопови на отомански лалиња, килими пространи чиниш градини на вистински ледини - голем шатор поставен со мозаик од калиграми - врба, поток со поточарка - одоздола фонтана кристализирана со геометрија - метафизичкиот скандал на капење на женски робинки од харем, на влажни кафени пехарници кои играат криенка во лисјата - „вода, зеленило, убави лица“.

Навечер, како цивилизиран волк со турбан, Хасан и Сабах се протегнува на парапет над градината и вкочането гледа во небото, соработувајќи во безумниот свеж воздух на пустината со астеризмите на ересот. Вистина, во овој мит на некои ученици претенденти може да им биде наредено да се фрлат од насипот во црнината - но исто така е вистина дека некои од нив ќе научат да летаат како волшебници.

Знакот на Аламут во умот содржи *мандала* или магичен круг изгубен во историјата, но всаден или втиснат во свеста. Старецот кришум влегува во шатори на кралеви и спални на теолози, преку сите брави и стражари со помош на заборавена муслиманска нинџа техника, ги остава зад себе лошите соништа, ками на перниците, моќни поткупи.

Есенцијата на неговата пропаганда протекува во криминалните соништа на онтолошкиот анархизам, потеклото на нашите опсесии ги изложува светлечките црни одметнички бајраци на Асасините... сите претенденти за тронот на Замислениот Египет, окултен просторен/светлосен континуум конзумиран од сè уште незамисливи слободи.

Пиротехника

Пронајдена од Кинезите но никогаш развиена за војна - добар пример на Поетски тероризам - оружје употребувано да предизвика естетски шок наместо да убие - Кинезите мразеле војна и жалеле кога биле регрутирани војски - барутот, покорисен за плашење малигни демони, развеселување деца, го полни воздухот со храбра и рискантна магла.

Ц класа Трештетчки бомби од Квантунг, ракетни шишиња, пеперутки, М80-ки, сончогледи, “Шума во пролет” - револуционерно време - запали ја твојата цигара од фитилот на Хејмаркетска црна бомба - замисли го воздухот полн со *lamiae* и *succubi*, угнетувачки духови, духови-полицајци. Повикај некое дете со чкорче што тлее - шаман-апостол на летни барутни завери - вознемири ја тешката ноќ со сплескани ѕвезди и надуени ѕвезди, арсен и антимон, натриум и каломел, многу магнезиум и пискава калиумова сода.

Нагонски оган (црнила и шалитра) оган од пушкарница и железни полнења - нападни ја твојата локална банка или грда црква со римски свеќи и пурпурно-златни огнометни ракети, импровизирано и анонимно (можеби лансирани од задниот дел на пикап камион).

Изгради конструкција од дрвени решетки со копја на крововите на осигурителни згради и училишта - кундалини змија или змеј на Хаос намотан бариум-зелено наспроти позадина од натриум-оксално жолт - Не ми се качувај на глава - или чудовишта во парење кои исфрлаат огнени топки кон домот на старите Баптисти.

Скулптура од облаци, скулптура од дим и знамиња = Воздушна уметност. Земјени дела. Фонтани = Водена уметност. И Огномети. Немој да изведувате со грантови од Рокфелер или полициски дозволи за публика од љубители на културата. Исчезнувачки запаливи умствени бомби, страшни мандали распалени во самозадоволувачки ноќи на предградие-то, зелени вонземски глави што татнат од емоционална чума под притисок на оргон-сини вајра-зраци на ласерски *feux d'artifice*.

Комети кои експлодираат со мирис на хашиш и радиоактивен јаглен - духови од мочуриштето кои се хранат со мртовци и чудаци што шетаат по јавни паркови - лажно огнено треперење на св. Елмо над архитектурата на буржоазијата - паѓање на низи од женски прсти на подот на Законодавството - напад на природни саламандери врз добро познати морални реформатори.

Пламен шелаќ, шеќер од млеко, стронциум, смола, вода од каучуково дрво, никулци на кинески оган - за неколку мига воздухот е изострен озон - нанесувајќи опален облак од остар змејски чад. За миг Империјата паѓа, нејзините принцови и гувернери бегаат во нивните гнасни кочини, сулфурни бомбони од мал злодух - како што се повлекуваат пламени фрлачи ги горат нивните стегнати газози. Детето на Асасините, душа на огнот, владее една кратка топла ноќ.

МИТОВИ НА ХАОСОТ

Невиден Хаос (po-te-kitea)
Неопседнат, Непреминлив
Хаос на потполен мрак
Недопрен и Недопирлив
- *Маорска песна*

Хаос се сместува на небесна планина: голема птица како жолта торба или црвена огнена топка, со шест нозе и четири крилја - нема лице но танцува и пее.

Или Хаос е црно долговлакнесто куче, слепо и глуво, на кое му недостасуваат петте црева.

Хаос Амбисот доаѓа прв, потоа Земјата/Геја, па Желбата/Ерос. Од овие три произлегуваат два пара - Еребус и старата Ноќ, Етер и Дневната светлина.

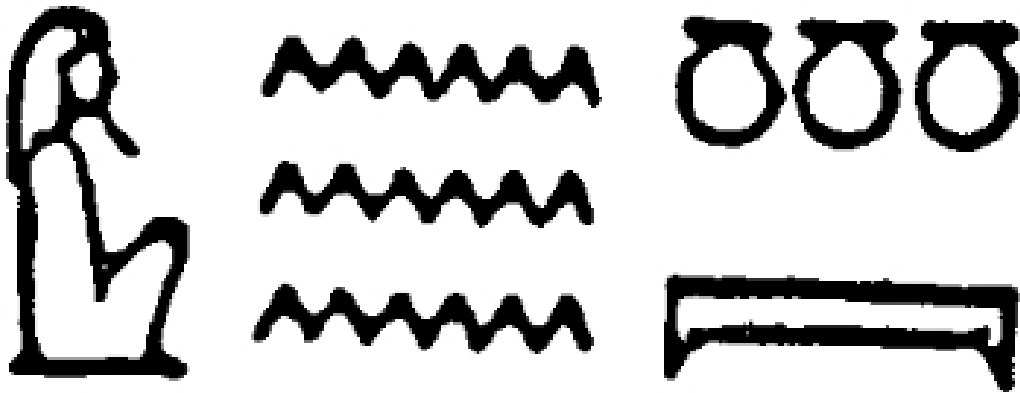
Ниту Битие ниту Небитие
ниту воздух ниту земја ниту простор:
што е опфатено? каде? под чија заштита?
Што беше водата, длабока, несфатлива?
Ниту смрт ниту бесмртност, ден или ноќ -
но Еден сам дуваше без ветер.
Ништо друго. Темнина завиена со темнина,
Невидлива вода.
Едниот, скриен од празнината,
ја почувствува генерацијата на топлина, дојде на живот
Желба, прво семе на Умот...
Имаше ли горе или долу?
Имаше сеачи на семиња, имаше моќ:
одоздола енергија, импулс одозгора.
Но кој знае сигурно? - *Рг Веда*

Тијамат, Океанот Хаос, споро капе од нејзината утроба на Кал и Тиња, Хоризонтите, Небото и водената Мудрост. Овие подмладоци постануваат бучни и натрапливи - таа размислува за нивното уништување.

Но Мардук, Вавилонскиот бог на војната се крева на востание против Старата вештерка и нејзините чудовишта на Хаосот, чтонски тотеми - Црв, Човекојатка, Голем лав, Лудо куче, Човек шкорпија, Завивачка олуја - змејови што ја носат својата слава како богови - и самата Тијамат, прекрасна морска змија.

Обвинета од Мардук дека ги натерала синовите да се бунтуваат против татковците - таа сака Магла и Облаци, принципите на нередот. Мардук ќе биде првиот што ќе владее, што ќе измисли влада. Во борба тој ја убива Тијамат и од нејзиното тело го одредува материјалниот универзум. Тој ја инагуира Вавилонската Империја - потоа од бесилката и крвата утроба на инцестниот син на Тијамат, ја создава човечката раса за секогаш да служи на удобноста на боговите - и нивните високи свештеници и миропомазените кралеви.

Таткото Зевс и Олимпијците поведуваат војна против Мајката Геа и Титаните, тие партизани на Хаосот, старите начини на ловење и собирање, на бесцелно талкање, андрогинија и разуданост на ѕверовите.

Амон-Ра (Битие) седи сам во примордијалниот Океан Хаос на калуѓерка која со дркање ги создава сите останати богови - но Хаос исто така се манифестира како змејот Апофис кој Ра мора да уништи (заедно со неговата слава, неговата сенка и неговата магија) за Фараонот да може безбедно да владее - победа, секојдневно ритуално ресоздавана во Империјалните храмови за да ги уништува непријателите на државата, на космичкиот Ред.

Хаос е Хун Тун, Император на Центарот. Еден ден Јужното море, Царот Шу и Северното море, Царот Ху (*шу ху* = молња) го посетиле Хун Тун, кој секогаш добро ги пречекувал. Сакајќи да возвратат на неговата љубезност тие рекле: „Сите суштества имаат седум отвори, за гледање, слушање, јадење, серење, итн. - но стариот добар Хун Тун нема ниту еден! Ајде да избушиме неколку во него!“ Така и сториле - по една дупка секој ден - така сè до седмиот ден кога Хаос умрел.

Но... Хаос исто така е и огромно кокошкино јајце. Во него е роден П'ан-Ку и внатре расте цели 18.000 години - конечно јајцето се отвора, се разделува на небо и земја, јанг

и јин. Сега П'ан-Ку прераснува во столб што го држи универзумот - или поинаку, тој станува универзумот (здивот - ветар, очите - сонце и месечина, крвта и расположението - реки и мориња, косата и прамените - ѕвезди и планети, спермата - бисери, сржта - жад, неговите болви - човечки суштества, итн.)

Или поинаку тој станува човекот/чудовиштето Жолтиот Император. Или станува Лао Це, пророкот на Тао. Всушност, стариот добар Хун Тун е самиот Тао.

„Музиката на природата не постои надвор од стварите. Разните отвори, цевки, жлебови, сите суштества заедно ја творат природата. „Јас“ не може да произведува ствари и стварите не можат да го произведуваат „Јас“, кое е самопостоечко. Стварите се она што е спонтано, а не предизвикано од нешто друго. Сè е природно и не знае зошто е тоа така. 10.000 ствари имаат 10.000 различни состојби, сите во движење како да се Вистинскиот Бог кој ги движи - но ако бареме доказ за овој Бог нема да го пронајдеме“. (Куо Хсианг)

Секоја реализирана свест е „император“ чијшто единствен облик на владеење не прави ништо со што би ја вознемирил спонтаноста на природата, Тао. „Мудрецот“ не е самиот Хаос, туку верно дете на Хаос - една од болвите на П'ан-Ку, дел од месото на монструозниот син на Тијамат. „Рајот и Земјата“, вели Чуанг Цу, „се родени во исто време кога и јас, и 10.000 ствари се едно со мене“.

Онтолошкиот анархизам се стреми да не се согласува само со таоистичката тотална смиреност. Во нашиот свет Хаос е соборен од помлади богови, моралисти, пенисократи, банкари-свештеници, земјопоседници. Ако востанието се покаже невозможно тогаш би можел да се покрене барем еден вид на таен духовен цихад. Нека ги следи воените бајраци на анархистичкиот црн змеј, Тијамат, Хун Тун.

Хаос никогаш не умре.

Порнографија

Во Персија видов дека поезијата е замислена да биде сместена во музика и пеена - од една едноставна причина - бидејќи *функционира*.

Вистинска комбинација од слика и мелодија ја втурнува публиката во *хал* (нешто помеѓу емоционално/естетско расположение и транс на хиперсвесност), изливи на плачење, напади на танцување - мерлива физичка реакција на уметноста. За нас, врската меѓу поезијата и телото умре заедно со бардовската ера - ние читаме под влијание на картезијански неестетски гас.

Во Северна Индија дури и немужичките рецитали провоцираат врева и движење, секој добар стих поздравен со аплауз, „Ба! Ба!“ со елегантен свинг на рацете, фрлање на рупии - додека ние слушаме поезија како некој SciFi мозок во тегла - во најдобар случај искривена насмевка или гримаса, закржлавен орган на некој човеколик мајмун - остатокот од телото на некоја друга планета.

На Исток поети понекогаш се затворани во затвор - еден вид на комплимент, бидејќи претпоставува дека поетот направил нешто барем онолку реално колку и кражба, силување или револуција. Овде на поетите им е дозволено да издаваат сè - всушност еден вид на казна, затвор без сидови, без одгласи, без допирливо постоење - царство на сенки на печатот, или на апстрактната мисла - свет без ризик или *ерос*.

Значи поезијата е повторно мртва - и дури ако мумијата од својот леш поврати некои заздравувачки состојки, авто-воскреснувањето не е една од нив.

Ако владетелите одбијат да ги сметаат поемите за злосторства, тогаш некој мора да изврши злосторства кои се во функција на поезијата, или текстови кои го поседуваат одекот на тероризмот. Поезијата по секоја цена повторно да се поврзе со телото. Не злосторства против телата, туку против Идеите (и Идеите во стварите) коишто се смртоносни и задушувачки. Не глупави злодела туку примерни злосторства, естетски злосторства, злосторства за љубов. Во Англија некои порнографски книги сè уште се забранети. Порнографијата има мерлив физички ефект врз нејзините читатели. Како и пропагандата, таа некогаш менува животи бидејќи открива вистински желби.

Нашата култура поголемиот дел од порнографијата ја произведува заради омраза кон телото - но еротската уметност самата по себе создава подобро средство за издигнување на битието/свеста/блаженството - како во некои ориентални дела. Еден вид на западно тантрик порно би можело да помогне во галванизирање на лешот, да направи да свети со дел од гламурот на злосторството.

Америка има слобода на говорот затоа што сите зборови се сметаат за еднакво невкусни. Само *сликите* се важат - цензорите обожуваат слики на смрт и осакатување, но застрашено се повлекуваат пред глетката на дете кое мастурбира - очигледно ова го доживуваат како инвазија на нивната постоечка валидност, нивната идентификација со Империјата и нејзините најсуптилни гестови.

Нема сомневање дека и најпоетичното порно никогаш повторно не би го оживеало безличниот леш да танцува и пее (како кинеската птица на Хаосот) - но... замислете текст за триминутен филм чиешто дејствие се одигрува на некој митски остров на пребегани деца коишто ги населуваат рушевините на старите замоци или пак градот колиби налик тотеми и гнезда од собрано ѓубре - микс на анимација, специјални ефекти, компјутерска графика и лента во боја - компактно уреден како некоја реклама за фастфуд...

...но чудни и голи, перја и коски, шатори зашиени со кристал, црни кучиња, крв од гулаби - егзибиционисти на килибарни екстремитети замотани во чаршави - лица во свездени маски бакнувајќи меки брчки од кожата - пирати андрогини, отфрлени лица на колумбини кои спијат на бедрата на бели цвеќиња - валкани смешни вицови, гуштери миленичиња лижат истурено млеко - играње брејкденс голи - викторијанско капење во када со гумени патки и розеви бонери - Алиса на ганца...

...атонален панк реге напишан за гамелан, синтисајзер, саксофон и тапани - електрични буги текстови испеани од неетеричен детски хор - онтолошки анархистички текстови, мешавина од Хафез и Панчо Вила, Ли По и Бакунин, Кабир и Цара - наречете го „Хаос - Рок видео!“.

Не... најверојатно само сон. Прескап за да се произведе, а и покрај тоа, кој ќе го гледа? Не децата за коишто беше наменет да ги заведе. Пиратската ТВ е јалова фантазија, рокот само уште една стока за широка потрошувачка - тогаш, заборавете го залижаниот gesamtwerk. Растурете подбуцнувачки безобразни летки по игралиштата - порно-пропаганда, необичен самиздат за да ја ослободи Желбата од нејзините окови.

Злосторство

Правда не може да постои ниту под еден Закон - дејствието во согласност со спонтаната природа, дејствието што е праведно, не може да биде дефинирано ниту со една догма. Злосторствата поддржувани на овие страници не можат да бидат извршени над себе или некој друг, туку само над зајадливата кристализација на Идеи во структури на отровни Трони и Доминации.

Тоа значи, не злосторства над природата или човештвото туку злосторства со легална одлука. Порано или подоцна разоткривањето и обелодувањето на себе/природата ја преобразува личноста во разбојник - како преминување во друг свет, а при враќањето во овој да откриеш дека си прогласен за предавник, еретик, изгнаник. Законот те чека да се препнеш од облик на битие, душа поинаква од стандардното мртво месо со виолетов печат одобрено од FDA - и штом ќе почнеш да делуваш во хармонија со природата, Законот те дави и убива - затоа немој да го глумиш благославен либерал маченик од средната класа - прифати го фактот дека си криминалец и биди подготвен да делуваш како таков.

Парадокс: да се прегрне Хаос не значи да се втурнеш во ентропија туку да испливаш во енергија како ѕвездите, шема на неодложна нежност - спонтан органски ред целосно поинаков од распадатите пирамиди на султаните, муфтиите, кадиите и насмеаните целати.

По Хаосот доаѓа Ерос - принципот на ред, имплицитен во ништото на неограниченото Едно. Љубовта е структура, систем, единствениот код неизвалкан од ропството и издроган од сонот. Ние мораме да станеме измамници и неранимајковци за да ја заштитиме неговата духовна убавина во таинствена рамка, скриена шпионска градина.

Немој само да преживувате додека чекате нечија револуција да ви ја разбистри главата, не се приклучувајте кон армиите на анорексија и булимија - делувајте како веќе да сте слободни, пресметајте ги можностите, забрзајте, запомнете го кодот на Duello - Пуши трева/Јади пилешко/Пиј чај. Секој човек свое сопствено вино и дрво на смоква (*Круг Се-дум Коран*, *Благородниот Дру Али*) - носи го својот маварски пасош со гордост, немој да бидеш фатен во вкрстен оган, чувај си го грбот - но преземај ризици, танцувај пред да се калцифицираш.

Природниот општествен модел за онтолошки анархизам е детската банда или бандата на ограбувачи на банки. Парите се лага - оваа авантура мора да биде остварлива без нив - пленот и грабежот би требало да се потрошат пред да се претворат во прашина. Денес е денот на Воскреснување - парите потрошени на убавина ќе бидат алхемиски трансмутирани во еликсир. Како што велеше мојот вујко Мелвин, украдената лубеница е послатка. Светот е веќе преправен според желбата на срцето - но цивилизацијата ги поседува повеќето пушки и сите договори за закуп. Нашите диви ангели бараат да пречекоруваме, затоа што тие се појавуваат само на забранети подрачја. Човекот од автопатот. Невидлива јога, молскавичен препад, уживање во богатство.

Маѓесништво

Универзумот сака да си игра. Оние што го одбиваат тоа заради духовна скржавост и избираат чиста размисла губат право на нивната човечност - оние кои одбиваат од здодевно патење, оние кои се двоумат, ја губат својата шанса за божественост - оние коишто си калапат слепи маски на Идеите и кои се мавтаат наоколу барајќи некаков доказ за нивната сопствена цврстина завршуваат гледајќи со очи на мртовец.

Маѓесништво: систематско култивирање на зголемена свест или невообичаено сознание и нивно применување во светот на делата и стварите за остварување на саканите резултати.

Зголеменото отворање на перцепцијата постепено го отфрла лажнот „јас“, нашите какофонски духови – „црната магија“ на зависта и крвната освета нема да успеат, бидејќи Желбата не може да биде принудена. Онаму каде што нашето знаење за убавина се хармонизира со *ludus naturae*, започнува маѓесништвото.

Не, не виткање на лажици или хороскоп, не Златната зора или привидниот шаманизам, астралната проекција или Сатанската миса - ако е обична абракадабра, посвети се на вистинските нешта, банкарство, политика, општествени науки - а не на тоа цгољаво блаваткиско губре.

Маѓесништвото се стреми кон создавање психички/физички простор околу себе или отворања кон простор на непречено изразување - метаморфоза на секојдневно функционирање во ангелската област. Ова го вклучува манипулирањето со симболи (коишто исто така се ствари) и луѓе (коишто исто така се симболични) - архетипите го обезбедуваат речникот на овој процес и затоа се третирали како да се истовремено стварни и нестварни, како и зборовите. Имагинарна Јога.

Маѓесникот е едноставен Реалист: светот е стварен - но тогаш и свеста мора да е стварна бидејќи нејзините ефекти се толку стварни. Топукот дури и виното го смета за бескусно, но маѓесникот може да биде опиен од едноставниот приказ на вода. Квалитетот на перцепцијата го дефинира светот на опивањето - но за да се одржи и прошири, да се вклучат и *други*, потребна е активност од посебен вид - маѓесништво. Маѓесништвото не прекршува ниту еден закон на природата бидејќи не постои Природен закон, туку само спонтаност на *natura naturans*, тао. Маѓесништвото ги прекршува законите кои се стремат да го заработат овој тек - свештеници, кралеви, хиерофанти, мистици, научници - маѓесникот *непријател* што се заканува на моќта на нивната шарада, напрегната сила на нивната илузорна мрежа.

Поемата може да делува како магија и *vice versa* - но маѓесништвото одбива да биде метафора на литературата - тоа инсистира дека симболите мора да предизвикаат настани исто како и лични богојавленија. Не е критика, туку повторно создавање. Ја отфрла сета есхатологија и метафизика на отстранувањето, сета замаглена носталгија и крекав футуризам, во корист на нападот или грабнувањето на *сегашност*.

Темјан и кристал, бодеж и меч, волшебно стапче, наметка, рум, цигари, свеќи, тревки како исушени соништа - невино момче што зјапа во сад со мастило - вино и ганџа, месо, вантри и гестови - ритуали на задоволство, градината на хуриси и сакуси - маѓесникот се искачува по овие змии и скали сè до моментот кој е целосно заситен со неговата сопствена боја, каде што планините се планини, дрвата дрва, каде што телото станува сето време, саканиот цел простор.

Тактиките на онтолошкиот анархизам ги наоѓаат своите корени во тајната Уметност - целите на онтолошкиот анархизам се појавуваат во неговото цветање. Хаосот ги маѓепсува своите непријатели и наградува своите поклоници... овој чуден неверлив памфлет, псевдонимен и покриен со прашина, открива сè... порачај го за еден дел од секундата на вечноста.

Реклама

Она што таа ви го кажува не е проза. Може да биде закачено на таблата, но сè уште е живо и мрда. Не сака да те заведе, освен ако не си екстремно млад и изгледаш добро (приложи скорешна фотографија).

Хахим Беј живее во пропаднат кинески хотел каде што сопственикот отпоздравува од зад весникот и шушкавиот пренос на Пекиншката опера. Таванскиот вентилатор се врти како тромав дервиш - пот паѓа на страницата - кафтанот на поетот е за'рѓан, неговите овали истураат пепел на покривката - неговите монолози се чинат неповрзани и по малку злокобни - надвор затворените со капаци прозорци, бариото исчезнува во палмите, наивниот син океан, филозофијата на тропикализмот.

По автопатот некаде источно од Балтимор поминувате покрај приколка со голем рекламен знак поставен на ледина на којшто пишува **ДУХОВНО ЧИТАЊЕ** и на којшто стои слика од голема црна рака на црвена позадина. Внатре ќе забележите изложени книги на соништа, книги на броеви, памфлети за Ху-Ду и Сантерија, стари нудистички магазини покриени со прашина, купишта на *Boy's Life*, статии за борење на петли... и оваа книга. *Хаос*. Како зборови изговорени во сон, застрашувачки, исчезнувачки, кои се менуваат во парфеми, птици, бои, заборавена музика.

Оваа книга се престигнува самата себе со одредена непреодност на површината, речиси како стакленост. Не ја мафта опашката и не 'рже, туку каса и ја носи на грб покуќнината. Нема ISBN број и не те сака за следбеник, но може да ти ги киднапира децата.

Книгата е нервозна како кафе или маларија - поставува мрежа од кратки патчиња и безбедносни скривалишта помеѓу себе и своите читатели - но лицето ѝ е толку отворено, а мислењето толку буквално што практично се кодира самата себеси - се исчадува самата себеси во ступор.

Маска, автомитологија, мапа без имиња на местата - вкочанета како египетска сидна слика, сепак успева да помилува нечие лице - и одненадеш се наоѓа надвор на улица, во тело, отелотворена во светлина, одејќи, будна, скоро задоволена.

-Њујорк, 1 мај - 4 јули, 1984

**Коминикеа на Асоцијацијата за
Онтолошка анархија**

Коминике #1 (пролет 1986)

1. Слогани & мотоа за subway графити & други цели

Космополитизам без корени

Поетски тероризам

(за чктрање или лепење на реклами)

Ова е твојата вистинска желба

Марксизам-штирнеризам

Штрајк за опуштеноост и духовна убавина

Малите деца имаат убави стапала

Оковите на законот се разбиени

Тантрик порнографија

Радикален аристократизам

Детска урбана герила за ослободување

Имагинарни шиитски фанатици

bolo'bolo

Педерски ционизам

(Содомија за содомитите)

Пиратски утопии

Хаос никогаш не умре

Некои од овие се „искрени“ слогани на А.О.А. – други се обмислени да предизвикаат јавен страв & загриженост – но не сме сигурни кое е за што. Благодарност до Сталин, Анон., Боб Блек, Пир Хасан (нека биде мир при неговото споменување), Ф. Ниче, Хенк Парсел Јуниор, „П.М.“ и Братот Абу Цехад ал-Салах од Маварскиот Храм на Дагон.

2. Некои Поетско-терористички идеи кои сè уште тажно венеат во Царството на „Концептуалната уметност“

1. Влези во компјутерскиот услужен центар на Citibank или Chembank во прометно време, искеќај се на подот & замини.

2. Чикаго, Првوماјски празници `86; организирај „религиозна“ процесија за „Мачениците“ од Хејмаркет – големи банери со сентиментални портрети, обвиткани со цвеќиња & ефтини драугулии & ленти, носени од покајници во црни наметки со качулки во КККатолички стил – шокантни ТВ следбеници ја прскаат толпата со темјан & света вода – „Поп“ во црна мантија благословува мали симболични сандачи носени кон Гробиштата со голема почит од расплачени панкери. Таков спектакл би требало да навреди *речиси секогo*.

3. Растури на јавни места фотокопиран флаер, слика на убаво дванаесетгодишно момче, голо и како мастурбира, јасно насловен: **ЛИЦЕТО НА БОГ**.

4. Испрати *анонимно* по пошта грижливо разработени & префинети маѓеснички „благослови“ на луѓе или групи на кои се восхитуваш, на пр., на нивната политика или духовност или физичка убавина или успех во криминалот, итн. Следи ја истата општа процедура опишана подолу во точка 5, но соодветно употреби естетика на добра среќа, блажентство или љубов.

5. Предизвикај ужасна клетва на малигна *институција*, како што е *New York Post* или компанијата МУЗАК. Техника адаптирана од Малезијски маѓесници: испрати ѝ на компанијата пакет којшто содржи шише, зачепено & запечатено со црн восок. Внатре: мртви инсекти, шкорпии, гуштери & слично; торба со земја од гроб („gris-gris“ во американската Ху-Ду терминологија) заедно со други озлогласени супстанции; јајце, издупчено со метални клинци и игли; и свиток на којшто е нацртан амблем.

(Оваа јантра (*yantra*) или вева (*veve*) го привлекува Црниот Дух, темната сенка на „јас“. Деталите можете да ги добиете од А.О.А.). Придружна белешка објаснува дека магијата е насочена против *институцијата*, а не против поединците – но доколку институцијата самата *не престане да биде малигна*, клетвата (како огледало) ќе започне да ги инфицира просториите со зла среќа, мијазам на негативност. Подготви „прес материјал“ објаснувајќи ја клетвата и преземајќи одговорност за неа во име на Американското друштво на поети. Испрати копии од овој текст до сите вработени во институцијата и до избраните медиуми. Ноќта пред да пристигнат овие писма, излепи ги просториите на институцијата со фотокопии од амблемот на Црниот Дух, на места каде што можат да бидат видени од сите вработени кои следното утро ќе пристигнат на работа.

(Благодарност повторно до Абу Цехад и до Шри Анамананда – Маварскиот Кастелан од Белведерската Временска Кула – и останатите другари од Автономната зона Централ Парк и Бруклинскиот Храм број 1).

- Пролет 1986

Коминике #2: Меморијалното боло Каликак & Хаос ашрамот: предлог

негување на опсесија за камп приколки – тие класични минијатурни дирижабли на тркала – како & за Њу Церси Пајн Баренс, огромни загубени предели на песочни потоци & борови, низини со боровинки & сенишни градови, популација околу 14 на кв. милја, земјени патишта обраснати со папрат, полусрушени колиби & изолирани р’џосани мобилни куќи со изгорени шасии од автомобили во дворовите

земјата на митските Каликак – семејства од боровите шуми проучувани од евгенисти-те во 1920-те за да ја оправдаат стерилизацијата на сиромашните од руралните предели. Некои Каликак се ожениле/омажиле добро, просперирале & станале буржуи благодарение на добрите гени – други, пак, никогаш не работеле вистинска работа & живееле од шумата – инцест, содомија, изобилство на ментални недостатоци – фотографии доработени за да изгледаат мрзливи & недружељубиви – потекнуваат од Индијанци, хесенски платеници, шверцери на рум, дезертери – Лавкрафтовски дегенерици

дојдов на мисла дали можеби Каликак би можеле да имаат создадено & тајни Хаоти, претходници на секс радикалите, пророци на Нултото работно време. Како & други монотони пејзажи (пустина, море, мочуриште) Баренс изгледаат како преплавени со еротска моќ – не врл или оргон колку тром неред, речиси курварлук на Природата, како самата земја & вода да биле создадени од сексуално месо, мембрани, сунѓересто ерективно ткиво. Сакаме да сквотираме таму, можеби напуштена ловечка/рибарска кабина со стар шпорет на дрва & кенеф – или туристички бунгалови во распаѓање на некој регионален автопат вон употреба – или само некое место каде што ќе паркираме 2-3 камп приколки скриени зад боровите близу некој поток или вир за капење. Биле ли Каликак на пат на нешто добро? Ќе откриеме

некаде момчињата сонуваат дека вонземјани ќе дојдат да ги спасат од нивните семејства, можеби претворајќи ги родителите во пепел со некој вонземски зрак. Добро. Разоткриен Вселенскиот Пиратски Заговор За Киднапирање – „Марсовец“ Демаскиран Како Шиитски Поет Педер Фанатик – НЛО-а Забележани Над Пајн Баренс – „Загубените Момчиња Ќе Ја Напуштат Земјата“, Тврди Таканаречениот Профет На Хаосот Хаким Беј

момчиња кои побегнале, лом & неред, екстаза & мрзливост, капење без облека, детство како перманентно востание – колекции на жаби, полжави, лисја – мочање на месечина – 11, 12, 13 – доволно стари да ја освојат назад контролата на сопствената историја од родителите, школото, заводот за социјална грижа, телевизацијата – Дојди да живееш со нас во Баренс – ќе култивираме локален безсеменски бренд на слобода на делување за да ги финансираме нашите луксузи & контемплација на летна алхемија - & инаку да произведуваме ништо освен артефакти на Поетски тероризам & спомени на нашите задоволства

бесцелно возејќи се со стариот пикап, рибарејќи & собирајќи, лежејќи наоколу под сенка читајќи стрипови & јадејќи грозје – ова е нашата економија. Таквоста на нештата кога

ќе се ослободат од Законот, секоја молекула орхидеја, секој атом бисер во внимателната свест – ова е нашиот култ. Трајлерот е прекриен со персиски килими, полјаната е преполна со задоволни тревки

куќичката на дрво станува вселенски брод од дрво во голотијата на јули & полноќта, полуотворен за ѕвездите, затоплен со епикурејска пот, возбуден а потоа успокоен од дишењето на Боровите. (Драг *bolo* дневник: Ме запраша за практична & изведлива утопија – еве ја, не проста постголокаустна фантазија, без замоци на месечина на Јупитер – шема којашто можеме да ја започнеме утре – освен што секој нејзин аспект крши некој закон, открива некое апсолутно табу во американското општество, се заканува на самата негова структура итн, итн. Too bad. Ова е нашата вистинска желба, а за да ја оствариме мораме да замислиме не само живот на чиста уметност, туку & чисто злосторство, чисто востание. Амин).

(Благодарност до Grim Reaper & останатите членови на Si Fan Храмот од Провиденс за YALU, GANO, SILA & идеи).

Коминике #3: Хејмаркетски број

„Треба само попатно да го споменам повторното појавување на кадифената традиција во популарниот Годзила циклус на филмови коишто се појавија по нуклеарниот хаос извршен над Јапонија. Всушност, симболичните детали во еволуцијата на Годзила филмскиот попвор се поистоветуваат на прилично изненадувачки начин со традиционалната јапонска & кинеска митологија & фолклорни теми на борба со амбивалетно суштество на хаосот (некои од филмовите, како *Мотра*, директно се повикуваат на древните мотиви на космичкото јајце/црпка/кожурец) коешто обично е кротко, по паѓањето на цивилизациониот поредок, преку специјалното & индиректно посредување на деца“. – Girardot, *Myth & Meaning in Early Taoism: the Theme of Chaos (hun-tun)*

Еден пријател тврдеше дека во некој стар Маварски научен храм (во Чикаго или Балтимор), видел таен олтар на кој во соодветен пар биле поставени шест стрели (во со кадифе обрабена кутија) & црн фез. Наводно, иницијацијата кон внатрешниот круг изискувала неопитскиот Мавар да убие барем еден цајкан. /// Што велите за Луис Линг? Беше ли тој предвесник на Онтолошкиот анархизам? „Те презирам“ – не можете да не се восхитувате на такви чувства. Но типот се кренал во воздух на 22 години за да ја избегне бесилката... ова баш и не е нашата избрана патека. /// На идејата на Полицијата како на хидра ѝ израснуваат 100 нови глави за секоја исечена - а сите овие глави се *живи цајкани*. Сецкањето глави не ни користи, туку само ја заголемува моќта на сверот додека не нè проголта. /// Најпрвин убијте ја идејата – кренете го во воздух споменикот *внатре нас* – а потоа можеби... балансот на моќ ќе се промени. Кога последниот цајкан во нашиот мозок ќе биде покосен од нашата последна неисполнета желба – можеби дури и пејзажот околу нас ќе почне да се менува... /// Поетскиот тероризам ја предлага *саботажата на архетипови* како единствена практична востаничка тактика за денешнината. Но како што шиитските екстремисти копнеат по отфрлањето (по секоја цена) на сета полиција, ајатоласи, банкари, извршители, свештеници, итн., ние ја зачуваме опцијата на возвишување дури и на „неуспесите“ на радикалниот ексцес. /// Неколку дена одврзани од Империјата на лаги можеби можат да бидат вредни жртвување; момент на возвишена реализација може да го надмине животниот век на микрокефална досада и работа. /// Но овој момент мора да *стане наш* – а нашата сопственост врз него сериозно е компромитирана доколку мораме да извршиме самоубиство за да го зачуваме неговиот интегритет. Затоа нашето возвишу-

вање го мешаме со иронија – мачеништвото не е она што го предлагаме, туку храроста на бомбашот, себепоседувањето на Хаос-чудовиште, постигнувањето на криминални и илегални задоволства.

Коминике #4: Крајот на светот

А.О.А. изјавува дека официјално ѝ е *здодеано* од Крајот на светот. Канонската верзија е користена уште од 1945 за да нè прекрие со страв од Заемно сигурното уништување & цимолкавото робување на нашите суперхеројски политичари (единствените способни да ракуваат со смртоносниот зелен Криптонит)...

Што значи тоа што сме измислиле начин да го уништиме сиот живот на Земјата? Не многу. Го *сонувавме* ова како бегство од контемплацијата на нашата сопствена индивидуална смрт. Создадовме амблем да служи како одраз во огледало на отфрлената бесмртност. Како споулавени диктатори, се онесвестувавме пред помислата на повлекување сè заедно со нас во Амбисот.

Неофицијалната верзија на Апокалипсата вклучува похотни копнежи за Крајот & за постхолокаустниот Рај каде што Преживеаните (или 140.000 Избрани од *Евангелието*) можат да се оддадат себеси на оргии на дуалистичка хистеричка, бескрајна неминовна конфронтација со заводливото зло...

Го видовме духот на Рене Генон, мртовечки & окитен со фез (како Борис Карлоф во улогата на Ардис Беј во *The Mummy*) водејќи погребен No Wave Industrial-Noise rock бенд со гласни пролетувачки црни еднолични пеења за смртта на Културата & Космосот: елитистичкиот фетишизам на патетичните нихилисти, гностичкото себегадење на „постсексуалните“ интелектоиди.

Дали овие стусштени балади не се само одрази во огледало на сите оние лаги & изветвени фрази за Прогресот & Иднината, испеани од секој звучник, размавтани како параноидни мозочни бранови од секој учебник & ТВ во светот на Консензусот? Танатозата на Помодните Миленаристи се истиснува себеси како гној од лажното *здравје* на Потрошувачките & Работничките Раеви.

Секој што може да ја чита историјата со двете хемисфери на мозокот знае дека светот завршува секој момент – брановите од време ги оставаат зад себе единствено сувите сеќавања на завршеното & скаменето минато – несовршено сеќавање, самото веќе пред смрт & остарено. А секој момент исто така раѓа свет – & покрај приговарањето на филозофите & научниците чишто тела се вкочаниле – сегашност каде што сите невозможности се обновени, каде што жалењето & опоменувањето измаглуваат во ништо, во само еден предочувачки холограматичен психомантричен гест.

„Нормативната“ мината или идна топлинска смрт на универзумот ни значи исто онолку колку и последниот БНП или исчезнувањето на Државата. Сите идеални мината, сите иднини кои сè уште не дошле за да заминат, едноставно ја опструираат нашата свест на целосно живо присуство.

Одредени секти веруваат дека светот (или „некој“ свет) *веќе дошол до својот крај*. За Јеховините сведоци тоа се случило во 1914 (да народе, ние *сега* живееме во Книгата на Откровенија). За некои ориентални окултисти, тоа се случило за време на Големото преклопување на планетите во 1962. Јоаким од Фиоре го прогласи Третото доба, она на Све-

тиот дух, коешто ги замени оние на Отецот & Синот. Хасан II од Аламут го прогласи Големото воскресение, иманентизацијата на есхатонот, рајот на земјата. Профанато време заврши некаде во доцниот Среден век. Оттогаш ние живееме време на ангели – само што многумина од нас тоа не го знаат.

Или да земеме дури & порадикален Монистички став: времето никогаш & не започнало. Хаос никогаш не умрел. Империјата никогаш не била основана. Ние ниту сега ниту некогаш сме биле робови на минатото или заложници на иднината.

Предлагаме Крајот на светот да биде прогласен за *fait accompli*; точниот датум не е важен. Рантерите во 1650 знаеја дека Милениумот доаѓа *sega* во секоја душа која се буди кон себе, кон сопствената централност & божественост. „Радувај се, пријателско суштество“, бил нивниот поздрав. „Сè е наше!“.

Не сакам дел од ниту еден Крај на светот. Едно момче ми се насмевнува на улица. Црн гавран стои на виолетова магнолија, гракајќи како што оргонот се акумулира & испушта над градот во дел од секундата... започнува лето. Можам да бидам твој љубовник... но плукам на твојот Милениум.

Коминике #5: „Интелектуалниот S/M е фашизмот на осумдесеттите – Авангардата јаде гомна и ужива во тоа“

ДРУГАРИ!

Неодамна одредена конфузија во врска со „Хаос“, предизвикана од некои реваншистички групи, ја истормози А.О.А., принудувајќи нè нас (кои ја презираме полемиката) конечно да се посветиме на Пленарна седница посветена на разобличување на *ex cathedra*, пеколно застрашувачка; нашите лица се вцрвенети од реторика, од усните плукаме мушички, вените на вратот ни се надуени со проповедничка ревност. Конечно мораме да се спуштиме на мавтање знамиња со гневни слогани (на лица како од 1930-те) изјавувајќи што *не е* Онтолошката анархија.

Запомнете, единствено во класичната физика Хаос има некаква врска со ентропија, топлинска смрт или распаѓање. Во нашата физика (теоријата на хаосот), Хаос се идентификува со тао, преку јин-како ентропија & јанг-како енергија, повеќе принцип на постојана креација отколку на каков било *nihil*, испразнет во смисол на *potentia*, не исцрпеност. (Хаос како „збир на сите поредоци“).

Од алхемијата осуштествуваме естетска теорија. Хаотската уметност може да делува застрашувачки, може дури да делува *grand guignol*, но никогаш не може да се дозволи да биде одвлечена во гнила негативност, танатоза, *schadenfreude* (уживање во несреќата на другите), потпевнувајќи над нацистичката меморабилија & сериските убијци. Онтолошката анархија не собира snuff филмови & ѝ е здодеано до солзи од домино дами кои декламираат француска филозофија. („Сè е безнадежно & јас го знаев то пред тебе, шупак. Њааааа!“).

Вилхелм Рајх беше речиси споулавен & убиен од агенти на Емоционалната чума; можеби половина од неговата работа произлегла од чиста параноја (НЛО заговори, хомофобија, дури и неговата теорија за оргазам), но во една точка сесрдно се согласуваме – *секспол* (sexpol): сексуалното задушвање создава смртна опсесија, која води до *лоша политика*. Голем дел од авангардната Уметност е полн со Смртоносни Оргонски Зраци (СОЗ). Онтолошката анархија цели да изгради разбивачи на облаци (ОЗ-топови) да ја растураат мијазмата на церебрален садомазохизам кој денес поминува под етикетата на улижаност, шизичност, ново, модерно. „Перформанс“ уметници кои се самоосакатуваат ни делуваат како банални & глупави – нивната уметност сите ги прави *уште понесреќни*. Какви безочни глупости... какви малоумни уметнички лигуши ја зготвиле оваа апокалиптична манџа?

Се разбира, авангардата изгледа „паметна“ – така изгледаа и Маринети & футуристите, така изгледаа и Паунд & Селин. Споредени со тој вид на интелигенција ние би избрале вистинска глупост, пасторална New Age озарена бесмислица – попрво би биле тиквари

отколку чудаци на *смртта*. Но за среќа не мораме да ги напрегаме нашите мозоци за да постигнеме сопствен чудачки бренд на сатори. Сите способности, сите чувства ни припаѓаат нам како наша сопственост – & срцето & главата, интелектот & духот, телото & душата. Нашата не е уметност на осакатување туку на ексцес, суперизобилие, изненадување. Снабдувачите на бесцелна намуртеност се Ескадрони на смртта на современата естетика – а ние сме „исчезнатите“. Нивната божемна сала за танцување на окултен и изветвен Трет Рајх & чедоморство ги привлекува манипулаторите на Спектаклот – смртта изгледа поубаво на ТВ отколку животот – а ние Хаотите, кои проповедаат востаничка радост, се маргинализирани во молк.

Нема потреба да се каже дека ја отфрламе сета цензура на Црквата & Државата – но „по револуцијата“ ние ќе бидеме волни да преземеме индивидуална & лична одговорност за палење на сето snuff-art ѓубре на Ескадроните на смртта & нивно потсмевливо бркање надвор од градот. (Критицизмот станува *директна акција* во анархистичкиот контекст). *Мојот простор* нема место ниту за Исус & неговите апостоли на мувите ниту за Чарлс Менсон & неговите книжевни восхитувачи. Не сакам никаква световна полиција – а ниту космички убијци со секири; ниту ТВ масакри со моторна пила, ниту чувствителни постструктуралистички романи за некрофилија.

Како што стојат работите, А.О.А. тешко може да се надева да изврши саботажа врз задушувачките механизми на Државата & нејзиниот сенишен затворен круг - но ние едноставно *можеме* да се најдеме во положба да сториме нешто во врска со помалите манифестации на СОЗ чумата како што се Corpse-Eaters од Lower East Side & останато Арт ѓубре. Ние поддржуваме уметници кои користат *застрашувачки* материјал за некоја „повисока цел“ – кои користат љубовен/сексуален материјал од секаков вид, без оглед колку шокантен или нелегален – кои го *користат* нивниот гнев & гадење & нивните вистински желби за да занесат кон себереализација & убавина & авантура. „Општествен нихилизам“, да – но не мртвиот нихилизам на гностичкото себегадење. Дури & ако е насилен & абразивен, секој со престижно трето око мже да ги *види* разликите помеѓу револуционерната про-животна уметност & реакционерната про-смрт уметност. СОЗ смрди, а хаотскиот нос може да ги намириса – исто како што го знае парфемот на духовната/сексуална радост, без оглед колку длабоко закопана или замаскирана од други помрачни мириси. Дури & радикалната десница, & покрај нејзиниот ужас на месото & осетите, повремено изнајдува момент на перцепција & зголемување на свеста – но Ескадроните на смртта, со своето уморно и лажно воодушевување од помодните револуционерни апстракции, ни нудат исто толку вистинска слободарска енергија како & FBI, FDA или баптисти кои седат на две фотелји.

Живееме во општество коешто ги рекламира неговите најскапи стоки со слики на смрт & осакатување, диригирајќи ги директно кон рептилскиот мал мозок на милионите вистински направи за изопачување на стварноста кои испуштаат карциногени алфа-бранови – додека одредени слики на живот (како што е нашата омилена, дете кое мастурбира) се забранети & казнувани со неверојатна свирепост. Не требаат мадиња за да се биде Арт садист, зашто непристојната смрт се наоѓа во естетскиот центар на нашата Консензуална парадигма. „Левичарите“ кои сакаат да изгледаат & да си играат Полиција & Жртва, луѓе што дркаат на слики од ужаси, луѓе кои сакаат да *размислуваат* & интелектуализираат за публицистичката уметност & апсурдната безнадежност & модерната морбидност & *несреќата на другите луѓе* – таквите „уметници“ не се ништо повеќе од полиција без

моќ (исто така совршена дефиниција за многу „револуционери“). Имаме црна бомба за овие естетски фашисти – експлодира со сперма & петарди, зарипнати гласови & пиратство, чукнати шиитски ереси & пенливи рајски фонтани, комплексни ритми, пулсации на живот, сите безоблични & префинети.

Разбуди се! Диши! Почувствувај го здивот на светот на твојата кожа! Освои го денот! Диши! Диши!

(Благодарност до Мандеровите (J. Mander) *Four Arguments for the Abolition of Television*; Adam Exit; & Маварскиот Космополит од Вилијамсбург).

Коминике #6

1. Салон Апокалипса: „Таен Театар“

Сè додека никаков Сталин не ни дише на врат, зошто да не создадеме *некоја уметност* во служба на... востание? Не е важно дали е „невозможно“. Што друго можеме да се надеваме да постигнеме освен „невозможното“? Дали треба да чекаме *некој друг* да ни ги открие нашите скриени желби?

Доколку уметноста е мртва, или публиката исчезнала, тогаш се наоѓаме себеси ослободени од два мртви товари. Потенцијално, сега секој е некаков вид на уметник – & потенцијално секоја публика си ја повратила невиноста, нејзината способност да *стане* уметноста што ја искусува.

Снабдени со можноста да можеме да избегаме од музеите коишто ги носиме околу нас, снабдени со можноста да можеме да престанеме да си продаваме себеси билети за галериите во нашите сопствени черепи, можеме да започнеме да обмислуваме уметност којашто одново ја создава целта на маѓесникот: менувајќи ја структурата на стварноста преку манипулирање со живите симболи (во овој случај, сликите коишто ни се „дадени“ од страна на организаторите на овој салон – убиство, војна, глад и алчност).

Сега можеме да обмислиме естетски дела коишто поседуваат дел од одекот на тероризмот (или „суровоста“, како што вели Арто) насочени кон уништување на апстракции наместо луѓе, кон ослободување наместо моќ, задоволство наместо профит, радост наместо страв. „Поетски тероризам“. Нашите избрани слики ја имаат жестокоста на темнината – но сите слики се маски, а зад овие маски се наоѓаат енергиите коишто можеме да ги насочиме кон светлина & задоволство.

На пример, човекот кој го измислил *аикидото* бил самурај кој станал пацифист & одбил да се бори за јапонскиот империјализам. Тој станал аскет, живеел на планина седејќи под дрво...

Еден ден некој поранешен колега војник дошол да го посети & го обвинил за предавство, кукавичлук, итн. Аскетот не рекол ништо, туку продолжил да седи – војникот се разлутил, го извлекол својот меч & замавнал. Невооружениот мајстор неусилно го разоружал војникот & му го вратил неговиот меч. Повторно & повторно војникот се обидува да го убие, користејќи ја секоја префинета *ката* од неговиот репертоар – но аскетот секојпат од својот празен ум пронаоѓал нов начин да го разоружа.

Војникот, се разбира, станал неговиот прв ученик. Подоцна, тие научиле како да *избегнуваат куриуми*. Би можеле да обмислиме некој вид на метадрама замислена да дофати дел од суштината на оваа изведба, којашто изродила сосем нова уметност, целосно ненасилен начин на борба – војна без убиство, „мечот на животот“ наместо смртта.

Заговор на уметници, анонимни како сите луѓи бомбаши, но насочени кон акт на неоправдана великодушност наместо насилство – кон милениумот наместо апокалип-

сата – или поинаку, насочени кон *сегашен момент* на естетски шок во служба на реализација & ослободување.

Уметноста кажува величествени лаги коишто стануваат вистинити.

Можно е да се создаде **Таен Театар** во кој & уметниците & публиката целосно исчезнале – само повторно да се појават на друга полјана, каде што животот & уметноста станале едно, чисто давање подароци?

(Забелешка: „Салонот Апокалипса“ беше организиран од Шерон Ганон во Јули, 1986).

2. Убиство – Војна – Глад - Алчност

Маникејците & Катарците верувале дека телото може да се одухови – или поинаку, дека телото само го контаминира чистиот дух & мора целосно да биде отфрлено. Гностичките *perfecti* (радикални дуалисти) се изгладнувале до смрт за да му побегнат на телото & да се вратат во плеромата на чиста светлина. Значи: за да се избегнат злата на телото (flesh) – убиство, војна, глад, алчност – парадоксално, преостанува само еден пат: убиството на сопственото тело, војна со месото, глад кон смртта, алчност за спас.

Радикалните монисти (Исмаилити, Рантери, Антиномисти) меѓутоа сметаат дека телото & духот се едно, дека истиот дух кој исполнува некој црн камен се влева и во месото со сопствената светлина; дека сè живее & сè е живот.

„Нештата се она што се спонтано... сè е природно... сè е во движење како да постои Вистински Бог кој ги движи – но доколку побараме доказ за постоењето на овој бог, не успеваме да пронајдеме ниту еден“. (Куо Хсианг)

Парадоксално, ниту монистичкиот пат не може да биде следен без некој вид на „убиство, војна, глад, алчност“: трансформацијата на смртта во живот (храна, негентропија) – војна против Империјата на лаги – „постењето на душата“, или одрекувањето на Лагата, од сè што не е живот – и алчноста за самиот живот, апсолутната моќ на желбата.

Дури & повеќе: без знаење за темнината („телесно знаење“) не може да постои знаење за светлината („гносис“). Двете знаења не се само комплементарни: туку подобро кажано *идентични*, како иста нота отсвирена во друга октава. Хераклит тврдел дека стварноста продолжува да опстојува во „војна“. Единствено спротивставените ноти можат да создадат хармонија. („Хаос е збор на сите поредоци“). Стави им на сите овие термини различна јазична маска (да се наречат Фуриите „Фини“ не е прост еуфемизам туку начин да се открие *уште повеќе значење*). Маскирани, ритуализирани, реализирани како уметност, термините ја попримаат нивната темна убавина, нивната „Црна светлина“.

Наместо убиство кажи *лов*, чистата палеолитска економија на сите архаични & неавторитарни племенски општества – „блуд“ (venery) & убивањето & јадењето месо & патот на Венера, на желбата. Наместо војна кажи *востание*, не револуцијата на класи & моќ, туку онаа на вечниот бунтовник, мрачниот којшто ја открива светлината. Наместо алчност кажи *копнеж*, неосвоива желба, луда љубов. А потоа наместо глад, којшто е еден вид осакатување, зборувај за целината, мноштвото, суперизобилието, великодушноста на „себството“ коешто се извиткува нанадвор кон Другиот.

Без овој танц на маски, ништо нема да биде создадено. Најстарата митологија вели дека Ерос е првороденчето на Хаос. Ерос, дивиот кој се припитомува, е вратата низ која уметникот се враќа кон Хаос, Единствениот, а потоа повторно се враќа, носејќи еден од мо-

делите на убавина. Уметникот, ловецот, воинот: оној што е & страствен & урамнотежен, & алчен & алтруистичен до крајниот екстрем. Мораме да бидеме спасени од сите спасенија што нè спасуваат од нас самите, од нашиот *анимал* којшто е исто така & нашата *анима*, нашата животна сила, исто како & нашиот *анимус*, нашето анимирачко себеовластување, што може дури да се манифестира како гнев & алчност. **Вавилон** ни кажа дека нашето месо е гнасно – со овој изум & со ветувањето за спасение тој нè пороби. Но – доколку местото веќе е „спасено“, веќе е *светлина* – дури & ако самата свест е одреден вид на месо, допирлив & жив етер – тогаш немаме потреба од моќ да посредува за нас. Дивината, како што вели Омра, е рај *дури & сега*.

Вистинското сопствеништво на *убиството* се наоѓа во Империјата, бидејќи единствено слободата е целосен живот. *Војната* е исто така вавилонска – ниту една слободна личност не би умрела за возвишување на друга. *Гладта* се појавува *единствено* со цивилизацијата на спасители, свештеници-кралеви – не беше ли Јован тој што го научи Фараонот да шпекулира со житните приноси? *Алчноста* – за земја, за симболично богатство, за моќ да се деформираат душите & телата на другите за сопствено *спасение* – алчноста исто така не изникнува од „приспособувањето на Природата“ (Nature natur-ing), туку од потиснувањето и канализирањето на сите енергии за Слава на Империјата. Наспроти сето ова, уметникот го поседува танцот на маски, целосната радикализација на јазикот, изумувањето на „Поетскиот тероризам“ кој ќе удри не по живите суштества туку по малигните *идеи*, смртоносните товари врз мртвечкиот сандак на нашите желби. Архитектурата на задушвање & парализирање ќе биде *крената во воздух* единствено од нашето целосно славење на сè – дури и на темнината.

- Летен солстициј, 1986

Коминике #7: Психички палеолитизам & Висока технологија: нацрт

Само затоа што А.О.А. цело време зборува за „Палеолитизам“, немојте да добиете идеја дека имаме намера да се избомбардираме назад во каменото доба.

Немаме никаков интерес да ѝ „вратиме на земјата“ доколку договорот вклучува здодевен, гомносан селски живот – ниту пак сакаме „племство“ доколку доаѓа со табуа, фетиши & неухранетост. Немаме никаков судир со концептот на *култура* – вклучувајќи *технологија*; за нас проблемот започнува со *цивилизацијата*.

Она што го сакаме во врска со Палеолитскиот живот е резимирано од Народи-без-власт школата за антропологија: елегантната мрзливост на ловечко/собирачкото општество, двочасовниот работен ден, опседнатоста со уметност, танц, поезија & вљубеност, „демократизацијата на шаманизмот“, култивирањето на перцепцијата – накратко, културата.

Она што не го сакаме во врска со цивилизацијата може да биде изведено од следната прогресија: „Земјоделската револуција“; појавата на касти; Градот & неговиот култ на свештенска контрола („Вавилон“); ропството; догмата; империјализмот („Рим“). Задушвањето на сексуалноста во „работата“ под закрила на „авторитетот“. „Империјата никогаш не замрела“.

Психички палеолитизам заснован на Висока технологија – постземјоделско, постиндустриско „Нулто работно време“, номадски (или „Космополитизам без корени“) – Квантно општество на парадигми – ова ја сочинува идеалната визија на иднината според Теоријата на Хаосот како и „Футурологијата“ (во значење на терминот што му го даваат Роберт Антон Вилсон-Т. Лири). Што се однесува до сегашноста: одбиваме секаква соработка со Цивилизацијата на анорексија & булимија, со луѓе толку засрамени што никогаш не страдале, што измислуваат аскетски кошули за нив самите & другите – или оние кои се прејаднуваат без сочувство а потоа плукаат повраќаници од нивната задушена вина во големи мазохистички напади на цогирање & диети. Сите *наши* задоволства и самодисциплини ни припаѓаат нам по Природа – ние никогаш не се одрекуваме себеси, никогаш не се откажуваме од ништо; но некои нешта се откажале од нас & нè оставиле, затоа што сме преголеми за нив. Јас сум & пештерски човек & напреднат мутант, осуденик & слободен принц. Еднаш еден индијански Поглавар бил поканет на прослава во Белата куќа. Како што храната се подавала наоколу, Поглаварот ја полнел неговата чинија максимум, не еднаш туку трипати. Конечно белчото што седел до него рекол, „Поглавару, хе-хе, не мислите дека тоа е премногу“? „Уф“, одговорил Поглаварот, „премногу е *тамам* за Поглавар“!

И покрај сè, некои доктрини на „Футурологијата“ остануваат проблематични. На пример, дури и ако го прифатиме ослободувачкиот потенцијал на таквите нови технологии како ТВ, компјутерите, роботиката, истражувањето на вселената, итн., сè уште гледаме јаз помеѓу потенцијалноста & актуализацијата. Банализацијата на телевизијата, јапифи-

кацијата на компјутерите & милитаризацијата на вселената сугерираат дека овие технологии самите по себе не обезбедуваат „детерминирана“ гаранција за нивната ослободувачка употреба.

Дури и доколку го отфрлиме нуклеарниот холокауст како само уште една Спектакуларна диверзија оркестрирана да го одвлече нашето внимание од *вистинските* проблеми, ние сè уште треба да признаеме дека „Меѓусебно осигуреното уништување“ & „Чистата војна“ тежнеат да го потиснат нашиот ентузијазам за одредени аспекти на Високотехнолошката авантура. Онтолошката анархија ја задржува нејзината симпатија кон Лудизмот како тактика: доколку дадена технологија, без оглед колку е воодушевувачка *in potentia* (во иднина), се користи за да ме угнетува овде & сега, тогаш јас мора или да го земам в раце оружјето за саботирање или да ги освојам средствата за производство (или можеби уште поважно средствата за *комуникација*). Не постои човечност без *techne* – но не постои *techne* повредно од мојата човечност.

Го отфрламе стереотипниот антитехнолошки анархизам – барем што се однесува до нас (има некои од нас кои уживаат во бавењето со земјоделство, или барем така се зборува) – а исто така го одбиваме и концептот на технолошка маѓепсаност. За нас сите облици на детерминизам се покажуваат како подеднакво неинтересни – ние не сме робови ниту на нашите гени, ниту на нашите машини. „Природно“ е она што ние го *замислуваме & создаваме*. „Природата нема Закони – само навики“.

За нас животот не припаѓа ниту на Минатото – земјата на славни духови кои ги чуваат своето потемнето азно во гробниците – ниту на Иднината, чишто граѓани мутанти со сијалици наместо мозоци љубоморно ги чуваат тајните на бесмртност, летање со брзина побрза од светлината, вештачки гени & изумирање на Државата. *Aut nunc aut nihil*. Секој момент содржи вечност која треба да се пробие – сепак ние се губиме во визији гледани низ мртвечки очи, или во носталгија за неродени совршенства.

Постигнувањата на моите предци & потомци за мене не се ништо повеќе од поучна или забавна приказна – јас никогаш нема да ги наречам подобри од мене, дури ниту за да ја оправдам мојата маленкост. Јас печатам за себе дозвола да крадам од нив што & да ми е потребно – психички палеолитизам или висока технологија – или кога веќе станува збор за тоа, величественото ѓубре на самата цивилизација, тајните на Скриените господари, задоволствата на несериозната благородност & *la vie boheme*.

La decadence, Ниче иако спротивно, игра исто толку длабока улога во Онтолошката анархија како и здравјето – ние земаме што сакаме од обете. Декадентните естетичари не поведуваат глупави војни, ниту ја потиснуваат нивната свест во микрокефална алчност & огорченост. Тие попрво бараат авантура во уметничкото иновирање & невообичаената сексуалност отколку во несреќата на другите. А.О.А. се восхитува & се угледува на нивната мрзливост, нивниот презир за глупоста на нормалноста, нивното отуѓување на аристократски чувства. За нас овие квалитети парадоксално се хармонизираат со оние на Старото камено доба & неговото неизмерно здравје, игнорантност за хиерархија, култивирање на *virtu* наместо на *Закон*. Ние бараме декадентност без болести, а здравје без досада!

Оттаму А.О.А. дава безрезервна поддршка на сите домородни & племенски народи во нивната борба за целосна автономија – а истовремено и на најдивите, нај Spaced-out шпекулации & барања на Футурологистите. Палеолитизмот на иднината (кој за нас, како мутанти, веќе постои) ќе биде постигнат во големи размери единствено преку масивна

технологија на Имагинацијата и научна парадигма која оди отаде квантната механика во царството на теоријата на Хаосот & халуцинациите на шпекулативната фикција.

Како Космополити без корени ние полагаме право на сите убавини од минатото, на ориентот, на племенските општества – сето ова мора & ќе биде наше, дури и ризниците на Империјата: наше да го споделиме. А во исто време бараме технологија којашто го трансцендира земјоделството, идустријата, дури & истовременоста на електрицитетот, хардвер кој се вкрстува со *wetware*-от на свеста, којшто ја опфаќа моќта на кварковите, на честиците кои патуваат назад во времето, на ѕвездите & паралелните универзуми.

Секоја од кавгациските идеологии на анархизмот & слободарството припишува некаква утопија сродна на нивните разни брендови на мрачни визији, коишто се протегаат од селанските комуни до L-5 Space City. Ние велíme, нека процветаат илјада цветови – без градинар да ги плевѝ & аранжира во согласност со некоја морализаторска или евгениска шема. Единствениот вистински конфликт е оној меѓу авторитетот на тиранот & авторитетот на оствареното сопство – сè друго е илузија, психолошка проекција, потрошени зборови.

Во една смисла синовите & ќерките на Геја никогаш не го напуштиле палеолитското; во друга смисла, сите совршенства на иднината веќе се наши. Единствено востанието ќе го „разрешѝ“ овој парадокс – единствено бунтот против лажната свест во нас самите & другите ќе ја отстрани технологијата на угнетување & сиромаштијата на Спектаклот. Во оваа битка, обоената маска или баењето на шаманот може да се покажат исто толку витални како и освојувањето на сателит за комуникација или тајна компјутерска мрежа.

Нашиот единствен критериум за проценување на орудие или алатка е неговата убавина. Средствата веќе се целта, во одредена смисла; востанието веќе е нашата авантура; Постоењето е Битието. Минатото & Иднината постојат внатре нас & за нас, алфа & омега. Нема други добра пред & после нас. Ние сме слободни во времето – а ќе бидеме слободни & во просторот исто така.

(Благодарност до Хагбар Селин, Мудрецот од Хаут & Околината).

Коминике #8: Теоријата на хаосот & нуклеусното семејство

Недела во Риверсајд паркот. Татковците ги подредуваат нивните синови на место, заковувајќи ги магично за тревата со зловни маѓеснички погледи на млечно другарство, & ги принудуваат да фрлаат бејзбол топки напред & назад со часови. Момчињата речиси изгледаат како мали Св. Себастијани прободени со стрели на досада.

Самозадоволните ритуали на семејна забава ја претвораат секоја влажна летна ливада во луна парк, секој син во несвесна алегорија на Татковото богатство, бледа претстава два-трипати одвоена од реалноста: Детето како метафора на Нешто-или-друго.

А како што паѓа самракот, пристигнувам јас, устониран на прав од печурки, половина убеден дека овие стотици светулки изникнуват од мојата сопствена свест – Каде ли беа сиве овие години? Зошто одеднаш толку многу? – секое појавување, во мигот на неговото вжарување, опишува брзи лакови како апстрактни графикони на енергијата во спермата.

„Семејства! Скржавци на љубовта! Колку ги мразам!“ Бејзбол топките бесцелно летаат во светлото на вечерната служба, се промашуваат фрлања, се повишуваат гласови во раздразнетата исцрпеност. Децата чувствуваат како залезот на сонцето ги прекрива неколкуте последни часа на доделена слобода, но сепак Татковците сè уште инсистираат на продолжување на млакиот крај на нивната патријархална жртва сè до времето за вечера, сè додека сенките не ја проголтаат тревата.

Меѓу овие синови на благородништвото, во еден миг еден го вкрстува погледот со мене – јас телепатски ја емитувам сликата на слатка дозвола, мирисот на време ослободено од сите мрежи на училиштето, часовите по музика, летните кампови, семејните вечери пред телевизорот, неделите во паркот со тато – автентично време, хаотично време.

Семејството сега го напушта паркот, мал вод на незадоволство. Но *тој* се свртува & соучеснички ми се насмевнува – „Пораката е примена“ - & потрчува напред по една светулка охрабрен од мојата желба. Таткото излажува мантра којашто ја растерува мојата моќ.

Мигот поминува. Момчето е проголтано од неделниот шаблон – исчезнува како бос пират или индијанец заробен од мисионери. Паркот знае кој сум јас, се раздвижува под мене како циновски јагуар пред да се разбуди за ноќната медитација. Тагата сè уште го задржува, но останува нескротен во неговата најдлабока суштина: префинет неред во срцето на ноќта на градот.

Коминике #9: Двојно разобличување

I. Христијанство

Повторно & повторно се надеваме дека лешот кој неприродно се однесува конечно го издишал својот пакосен здив & отпловил кон неговото конечно поттикнување. Повторно & повторно го замислуваме поразот на тоа безобразно, на смрт натрипано, сениште заковано за сидовите на нашите чекални, за никогаш повеќе да не ни се жали за нашите гревови...

но повторно & повторно тој се воскреснува себеси & ползејќи доаѓа да нè прогонува како лошиот никавец од некој *n*-ти рангиран snuff-porn ѓубре од филм – илјадитиот римејк на *Night off the Living Dead* – следејќи ја неговата трага на цимолкаво понижување... токму кога сте помислиле дека е безбедно во потсвеста... **проповеди за Исус. Внимавајте!** Хардкор баптисти со моторни пили!

а левичарите, носталгични за Омега точката на нивниот дијалектички рај, со воодушевувачко гугукање му посакуваат добредојде на секое галванизирано повторно оживување на гнилата вера: Ајде да играме танго со сите оние марксистички свештеници од Латинска Америка – да потпевнуваме балада за побожните полски работници од доковите – потпевнувачки спиритуали за последниот афрометодистички претседател очекуван од Југот...

А.О.А. ја отфрла Теологијата на ослободување како заговор на сталинистички монахињи – тајниот алов договор на Вавилонската курва со црвениот фашизам на екваторот. *Солидарност?* Работнички синдикат на Папата – поддржан од ALF/CIO¹, Ватиканската банка, Членарината за пропаганда на Масонската ложа и Мафијата. А доколку некогаш гласаме, никогаш не би го потрошиле тој празен гест на некое христијанско куче, без оглед на неговата раса или боја.

Што се однесува до *вистинските* христијани, тие повторно-здодедни самолоботомизирани биготи, тие мормонски чедоморци, тие ѕвездени војни на Ропската моралност, телевангелистички црнокошуљаши, зомби ескадрони на Благословената Дева Марија (која лета на розов облак над Бронкс блуејќи омраза, анатеми, рози од повраќаници врз сексуалноста на децата, бремени тинејџерки и педери)...

Што се однесува до автентичните култови на смртта, ритуалните човекојадци, Армагедон фриковите – христијанската десница – можеме само да се помолиме дека **седмото небо ќе дојде** & сите ќе ги грабне од зад управувачите на нивните автомобили, од нивните млаки квизови & чедни постели, ќе ги одведе сите во рајот & ќе нè остави *нас* да продолжиме со *човечкиот живот*.

¹ ALF – American Labor Federation; CIO – Congress of Industrial Organizations; Оваа, како и сите останати фусноти, се забелешки на преведувачот.

II. Аборционисти & антиаборционисти

Селендрите кои извршуваат бомбашки напади врз клиници за абортус припаѓаат на истата гротескна категорија на злобна глупост како и свештениците кои брборат за мир, а сепак ја осудуваат сета човекова сексуалност. Природата нема закони („само навики“), а сите закони се неприродни. Се припаѓа на сферата на лична/имагинарна моралност – дури и убиството.

Меѓутоа, според Теоријата на Хаосот, не следи дека ние сме обврзани да го сакаме & одобруваме убиството – или абортусот. Хаос би уживал да го види секое копице прифатено & родено; спермата & ембрионот сами по себе се само љубовни секрети, но комбинирани како ДНК тие стануваат потенцијална свест, негентропија, радост.

Ако „месото значи убиство!“ како што Веганите сакаат да тврдат, кажете ми што е тогаш абортусот? Оние тотемисти кои танцувале на животните коишто ги ловеле, кои медитирале да станат едно со нивната жива храна & да ја споделат неговата трагедија, демонстрирале вредности далеку почовечки отколку просечните платени-да-аплаудираат „pro-Choice“ феминоидни либерали.

Во секое засебно „прашање“ подготвено за „дебата“ во книгата на мустри на Спектаклот, *обете страни* се наголемо полни со говна. „Прашањето за абортус“ не е исклучок...

Коминике #10: Нови осуди изнесени на Пленарна седница – се очекуваат чистки

За да отстраниме некоја леплива карма којашто можеби сме ја здобиле преку нашето ударно проповедништво против христијани & други крај-на-светот светски кретени & за едноствано да ја разјасниме работата: А.О.А. исто така ги осудува сите повторно родени предвидливи *атеисти* & нивниот задушлив доцновикторијански товар на научен вулгарен материјализам. // // // // Го поздравуваме секое антихристијанско чувство, се разбира - & сите напади врз *сите* организирани религии. Но... кога човек ќе слушне што зборуваат некои од анархистите ќе помисли дека шеесеттите никогаш не се случиле & никој никогаш не кркнул LSD. // // // // Што се однесува до самите научници, лудилото на Квантната теорија & Теоријата на хаосот ги одвлече најдобрите од нив кон таоизам & веданта (да не ја споменуваме дада) – а сепак, доколку го прочитате *Match of Freedom* би можеле да помислите дека науката е балсамирана со принцот Кропоткин – а „религијата“ со бискупот Ашер. // // // // Се разбира, ги презираме водолијските црнокошуљаши, видот на гуруа неодамна славени во *New York Times* за нивниот придонес кон Големиот Бизнис, јапиевските зомби клубови кои обезбедуваат привилегии, анорексичната метафизика на New Age баналноста... но нашиот езотерицизам останува неизвалкан од овие медиокритетски менувачи на пари & нивните безмозочни поданици. // // // // Еретиците & антиномиските мистици од ориентот & оксидентот развиле системи засновани на *внатрешно ослободување*. Некои од овие системи се извалкани со религиозен мистицизам па дури & општествена реакционерност – други пак изгледаат повеќе чисто радикални или „психолошки“ – а некои дури се кристализираат во револуционерни движења (миленаристички Левелери, Асасини, Таости со Жолти турбани, итн.). Без оглед на нивните недостатоци тие поседуваат одредени магични оружја коишто на анархизмот болно му недостигаат: (1) Чувство на *метарационално* („метаноја“), начини да се отиде отаде стратифицираното мислење во израмнето (или номадско или „хаотично“) мислење & перцепција; (2) вистинска дефиниција на себеостварувањето или ослободената свест, позитивен опис на нејзината структура & техники за доближување кон неа; (3) кохерентен архетипски поглед на епистемологијата – то ест, начин на знаење (за историјата, на пример) кој употребува херменевтичка феноменологија за откривање на моделите на *значење* (нешто како надреалистичкиот „параноичен критицизам“); (4) учење за сексуалноста (на „тантрички“ начин за различните Патишта) кој припишува вредност на задоволството наместо на себеодрекувањето, не само за сопственото добро туку & како механизам за зголемена свесност или „ослободување“; (5) став на славење, нешто што би можело да се нарече „концепт на Јубилеј“, отпишување на психичкиот долг преку некој вид на инхерентна дарешливост во самата стварност; (6) *говор* (вклучувајќи гестови, ритуали, умисли) со помош на кои да се анимираат & комуницираат овие пет концепти на познание; & (7) тишина. // // // // Не изненадува откритието на тоа колку многу анархисти се бивши католици, одмантијани свештени-

ци или монахињи, поранешни момци од олтарот, застранети повторно-родени баптисти или дури екс-шиитски фанатици. Анархизмот нуди црна (& црвена) Миса за деритуализација на сите од сеништа прогонувани мозоци – секуларен егзорцизам – но потоа се издава самиот себеси засидувајќи сопствена Висока Црква, сета со замки на етички хуманизам, Слободна мисла, набилдан Атеизам & сурова Фундаменталистичка Картезијанска логика. ///// Пред две децении го започнавме проектот за станување Космополити без корени, решени да го пребараме талогот на сите племиња, култури & цивилизации (вклучувајќи ја & нашата) за фрагменти коишто се способни да опстанат - & да синтетизираме од тој крш од срчи сопствен систем на живеење – за да не станеме (како што предупредува Блејк) робови на некој друг. ///// Доколку некој јавански маѓесник или индијански шаман поседува некој скапоцен фрагмент кој ми треба за мојата сопствена „торба со иљачи“, треба ли да се подбивам & да ја цитирам репликата на Бакунин за бесењето на свештеници со цревата на банкарите? Или треба да се сетам дека анархијата не познава никаква догма, дека Хаос не може да биде мапиран - & да си помогнам себеси со нешто што не е задолжително однесување? ///// Најраните дефиниции на анархија се наоѓаат во *Чуанг Це* & други таоистички текстови; „мистичниот анархизам“ може да се пофали со постаро педигре од грчко-рационалистичката сорта. Кога Ниче говорел за „Хиперборејците“ мислам дека *ни* претскажал кој отишол отаде смртта на Бог - & повторното раѓање на Божицата – кон кралство каде што духот & материјата се едно. Секоја манифестација на хиерогамија, секоја материјална ствар & секој живот, станува не само „свет“ самиот по себе туку & симболичен на сопственото „божествено постоење“. ///// Атеизмот не е ништо друго освен опиум за масите (или поинаку, нивните самоизбрани господари) - & не многу весела или секси дрога. Доколку го следиме советот на Бодлер & „секогаш бидеме опиени“, А.О.А. би претпочитала нешто повеќе налик на печурки, фала. Хаос е најстариот бог – а Хаос никогаш не умре.

Коминике #11: Специјална врева по повод храната за време на празниците: баталете „лајт“!

Асоцијацијата за Онтолошка Анархија повикува на бојкот на сите производи што се нудат на пазарот под шиботетот на ЛІТЕ¹-пиво, месо, слатки, козметика, музика, однапред спакувани „начини на живот“, што & да е.

Концептот на ЛІТЕ (во ситу жаргон) открива комплекс на симболизам со помош на кој Спектаклот се надева да ја зајакне сета реакција против неговата комодификација на желбата. „Природни“, „органични“, „здрави“ производи, сите се дизајнирани за пазарен сектор на умерено незадоволни потрошувачи со умерени случаи на future-шокови & умерени копнежи за млака автентичност. Подготвен е долап за *тебе*, нежно осветлен со илузиите на едноставност, чистота, виткост, капка на аскетизам & себепорекнување. Се разбира, чини нешто повеќе... после сè, ЛІТЕнината не е дизајнирана за сиромашни гладни примитивоси кои сè уште гледаат на храната како на храна наместо декор. *Мора* да чини повеќе – инаку *ти* не би ја купил.

Американската средна класа (не приговарајте, знаете што мислам) запаѓа во спротивставени, но комплементарни фракции: Армиите на Анорексија & Булимија. Клиничките случаи на овие болести ја претставуваат само психосоматичната запенетост од лутина на бранот на културна патологија, длабока, распространета & наголемо несвесна. Булимичарите се она надјапиевско благородништво кое се налапува со маргарити & видео рекордери, а потоа прочистува со ЛІТЕ храна, цогирање, или (ан)аеробично клатење. Анорексичарите се „lifestyle“ бунтовниците, ultra-food-помодарите, јадачи на алги, безрадосни, без дух & бледи – но самозадоволни во нивната пуританска преданост & нивното креаторско аскетско руво. Гротескната џанк храна едноставно ја претставува другата страна од морбидната „здрава храна“: - ништо нема вкус на нешто друго освен дрвен чипс или адитиви – сето е или досадно или карценогено – или обете – & сето е неверојатно глупаво.

Храната, зготвена или сирова, не може да му побегне на симболизмот. Таа е, а истовремено исто така го претставува & она што е. Сета храна е духовна храна; да се третира поинаку е да се привикува расипан стомак, & хроничен & метафизички.

Но во безвоздушниот трезор на нашата цивилизација, каде што речиси секое искуство е посредувано, каде што стварноста е оптегната преку смртоносната стапица на консензуалната перцепција, ние губиме допир со храната како *исхрана*; започнуваме да конструираме личност за нас врз основа на она што го конзумираме, третирајќи ги *производителите* како проекции на нашите копнежи за автентичното.

¹ Се однесува на верзии на производи (најчесто прехранбени или пијалоци) коишто содржат мали количини на маснотии и шеќер.

А.О.А. понекогаш го замислува ХАОС како корнукопија на постојана креација, како еден вид гејзер на космичка дарежливост; оттаму се воздржуваме од заговарање на каква било специјална исхрана, да не ја навредиме Светата разновидност & Божествената субјективност. Ние нема да ви подметнеме уште еден New Age рецепт за совршено здравје (само мртвите се совршено здрави); ние сме заинтересирани за *живот*, не „начини на живот“.

Вистинската леснотија ја обожуваме, а богатата тромост нè воодушевува кога е сезона за неа. Експесот совршено ни одговара, умереноста нè задоволува, а научивме дека гладта може да биде еден од најубавите зачини. Сè е лесно, а најбујните цвеќиња растат околу кенефот. Сонуваме за фаланстериски маси & *bolo'bolo* кафеа каде што фестивалскиот колектив на обедувачи ќе ја споделува индивидуалната генијалност на Брилат-Саварин (светецот на вкусовите).

Шаик Абу Саид никогаш не штедел пари или ги чувал за следниот ден – оттаму, кога & да некој газда донирал богата кесе на неговиот конак, дервишите славеле со гурманска прослава; а другите денови, сите гладувале. Поентата била да се ужива во обете состојби, целосно & празно...

ЛИТЕ го пародизира духовниот вакуум & просветлување, исто како што McDonalds ја травестира сликата на исполнетост & веселба. Човечкиот дух (да не ја споменуваме *гладта*) може да го надмине & трансцидира сиот овој фетишизам – радоста може да избие & во Burger King, а дури & ЛИТЕ-пивото може да крие доза на Диониз. Но зошто да се бориме против овој прилив на *gir-off* униформно ѓубре, кога би можеле да пиеме вино од рајот дури & сега под нашата лозница & нашите смокви?

Храната припаѓа на кралството на секојдневниот живот, примарната арена на сето бунтовничко себеовластување, сето духовно себеиздигнување, сето освојување на задоволство, сиот бунт против Планетарната Работна Машина & нејзините имитациски желби. Далеку од тоа да догматизираме; американскиот Индијанец можеби ја исполнувал неговата среќа со печена верверичка, анархотаоистот со шака суви кајсии. Тибетанецот Миларепа, после десет години супа од коприви, изел пита од путер & доживеал просветлување. Тапоглавецот не гледа никаков *eros* во добриот шампањ; маѓесникот може да се опије со чаша вода.

Нашата култура, гушејќи се од сопствените загадувачи, очајно повикува (како Гете пред смртта) за „Повеќе ЛИТЕ!“ – како овие отпадни материи со низок холестерол да можат на некој начин да ја ублажат нашата несреќа, како нивната пријатна безсвојственост безвкусност бескарактерност да може да нè заштити од мракот кој надвиснува.

Не! Оваа последна илузија конечно пресурово нè зашамарува. Принудени сме против нашите сопствени мрзливи инклинации да заземеме став & протестираме. Бојкот! Бојкот! **TURN OFF THE LITE!**

Додаток: Мени за анархистички црн банкет (веге & не-веге)

Кавијар & руски палачинки; Стогодишни јајца; Лигњи & ориз зготвени во масло од лигњи; Модри домати зготвени со кисел црн лук; Див ориз со црни ореви & црни печурки; Подземни печурки со црн путер; Срнешко месо во порто вино, печено на жар, сервирано на кришки р'жан леб & гарнирано со печени лешници. Црн Русин; Гинис-&-шампањ; Кинески црн чај. Темен чоколаден прелив, турско кафе, црно грозје, сливи, цреши, итн.

Специјално HALLOWEEN Коминике: Црната магија како револуционерна акција

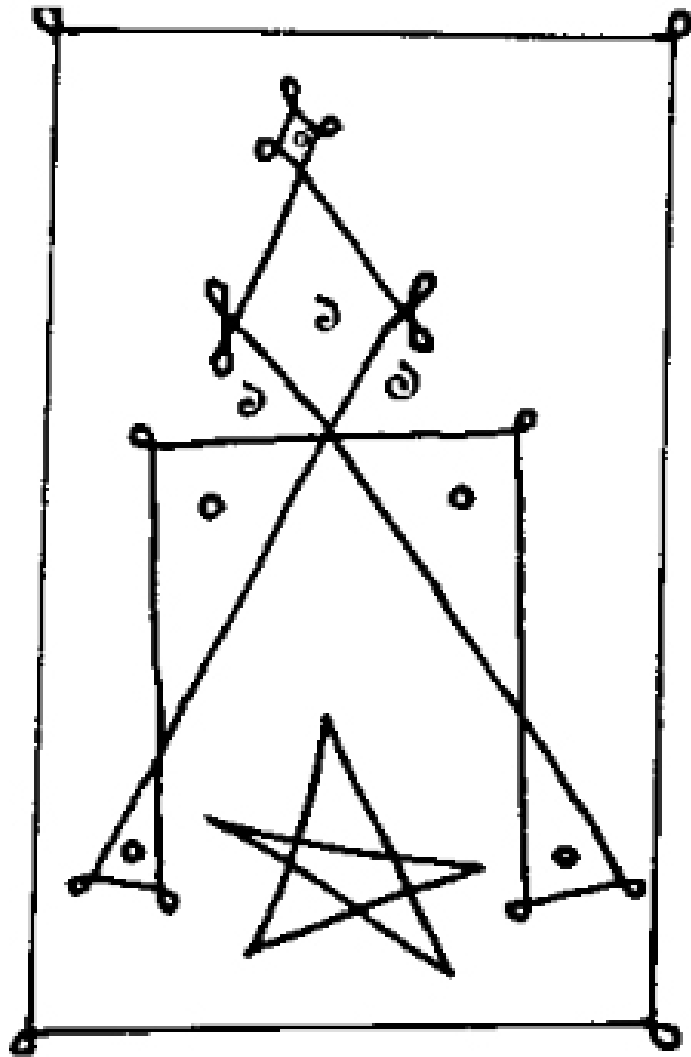
Подготви мастило од чист & автентичен шафран помешан со вода од роза, додавајќи ако е можно малку крв од црн петел. Во тивка соба направи олтар со сад од мастилото, перо со метален врв, 7 црни свеќи, темјан & малку бензоин. Магијата може да биде напишана на чиста хартија или пергамент. Нацртај го дијаграмот во 4 попладне, во среда, завртен кон север. Прецртај го седумстрианиот дијаграм (види ја илустрацијата) без да го подигнеш перото од хартијата, во еден вешт потег, задржувајќи го здивот & притискајќи го јазикот кон врвот на твојата уста. Ова е *Барисан Лаксамана*, или Кралот на Духот. Потоа нацртај го Соломоновиот печат (свезда која претставува дух со пет глави) & други делови од дијаграмот. Над Соломоновиот печат напиши го името на индивидуата или институцијата која треба да биде проколната. Сега држи ја хартијата над чадот од бензоинот & повикај го белиот & црниот дух *во тебе*:

*Бисмилах ар-Рахман ар-Рахим
ас-салам алејкум
О Бел Духу, Одблесок на Мохамед
кралу на сите духови во мене
О Црн Духу, моја сенка
НАПРЕД, уништи го мојот непријател
- а ако не го сториш тоа
сметај се за предавник на Алах
- со помош на магијата
ла илаха ил'Алах
Мохамед ар-Расул Алах*

Доколку клетвата е наменета за индивидуален угнетуваач, може да се подготви восочна кукла, а магијата да се стави внатре.

Потоа, седум игли се прободуваат надолу во темето на главата, низ левата & десната пазува, лево & десно низ бутите, & низ усните или носниците. Завиткај ја куклата во бел превез & закопај ја под земја каде што си сигурен дека непријателот ќе пројде, во меѓувреме повикувајќи помош од локалните духови на земјата:

*Бисмилах ар-Рахман ар-Рахим
О Духу на Земјата
О Црн Духу што живееш подземји
слушај, вампиру на почвата
Ти наредувам да ја запаметиш & уништиш*

телото & душата на _____
Води сметка за моите наредби
зашто јас сум вистинскиот & првобитен маѓесник
со помош на магијата
ла илаха ил'Алах
Мохамед ар-Расул Алах

Меѓутоа, доколку клетвата е наменета за институција или компанија, соберете ги следниве состојки: тврдо-варено јајце, метален клинец & 3 метални игли (забоди ги иглите во јајцето); исушена шкорпија, гуштер &/или бубачки; торба од овча кожа во која има земја од гробишта, магнетизирани железни пломби, асафетида & сулфур, врзани со црвена врвца. Обвиткај ја магијата во жолта свила & запечати ја со црвен восок. Стави ги сите овие работи во шише со дебел врат, зачепи го & запечати го со восок.

Шишето сега може внимателно да биде спакувано & испратено по пошта до бележната институција – на пример христијанско телевангелистичко шоу, *New York Post*, компанијата МУЗАК, некое училиште или факултет – заедно со копија од следната изјава (дополнителни копии можат да бидат испратени до некои вработени, &/или скришно растурени низ просториите):

Малајска клетва на Црниот Дух

Овие простории се проколнати од црна магија. Клетвата е активирана во согласност со исправните ритуали. Оваа институција е проколната затоа што ја угнетува Имагинацијата & го загадува Интелектот, ги деградира уметностите кон глупоизација, духовно ропство, пропаганда на Државата & Капиталот, пуританска реакционерност, неправедни профити, лаги & естетска пренатрупаност. Вработените во оваа институција сега се во опасност. Ниту една индивидуа не е проколната, но самото место е инфицирано со зла среќа & малигност. Оние коишто нема да се разбудат & дадат отказ, или започнат да го саботираат работното место, постепено ќе потпаднаат под влијание на оваа магија. Отстранувањето или уништувањето на орудието на магијата нема да помогне. Тоа е видно на ова место & местото е проколнато. Вратете ја вашата хуманост & револт во име на Имагинацијата – или бидете осудени (во одразот на оваа магија) како непријател на човечката раса.

Предлагаме „преземање одговорност“ за оваа акција во име на некоја одвратна културна институција, како што е на пример Американското Друштво на Поети или Женската антипорнографска крстоносна војна (приложете целосни адреси).

Исто така предлагаме, со цел да се направи против-рамнотежа на влијанието врз самиот/а тебе, да го повикаш твојот личен црн дух, да испратиш *магичен благослов* на некој или некоја група којашто ја сакаш &/или & се восхитуваш. Стори го тоа анонимно и убаво подготви го подарокот. Не треба да се следи никаков прецизен ритуал, но на сликата би требало да ѝ се дозволи да изникне од бунарот на свеста во интуитивна/спонтанa медитацииска состојба. Користете сладок темјан, црвени & бели свеќи, тврди слатки, вино, цвеќиња, итн. Доколку е можно во подарокот вклучете вистинско сребро, злато или скапоцени камења.

Овој прирачник за Малајската клетва на Црниот Дух е подготвен според автентичниот & комплетен ритуал на Комитетот за Културен Тероризам од внатрешната Вешта Комора на НМОСА („Третиот Рај“). Ние сме Низар-Исмаил Езотерицисти; то ест, шиитски еретици & фанатици кои ја следат нашата духовна линија до Хасан & Сабах преку Аладин Мо-

хамед III „Лудиот“, седмиот & последен Пир од Аламут (а не преку линијата на Ага Кан). Ние го прифаќаме радикалниот монизам & чистиот антиномизам, & се спротивставуваме на *сите* облици на закон & авторитет, во име на Хаос.

Во овој момент, од тактички причини, не заговараме насилство или маѓесништво против индивидуи. Повикуваме на акција против *институции & идеи* – уметничка саботажа & тајна пропаганда (вклучувајќи церемониска магија & „тантрик порнографија“) – а особено против отровните медиуми на Империјата на лаги. Клетвата на Црниот Дух претставува само прв чекор во кампањата на Поетски тероризам кој – веруваме – ќе доведе до други помалку суптилни облици на бунтување.

Специјално Коминике: А.О.А. најавува чистки во Хаос движењето

Теоријата на хаосот мора, секако, да тече *развратно*. „Мрзлив простак изорува искривена бразда“. Секој обид да се кондензира кристал на идеологијата ќе резултира оштетени ригидности, фосилизации, оклопувања & воздржаност коишто би сакале да ги напуштиме, заедно со сета „чистота“. Да, Хаос раскошно живее во одредена напуштена безличност, не како еротскиот неред на оние што ги сакаме поради нивното уништување на навиките & нивното откривање на променливоста. & покрај сè, оваа слобода не имплицира дека Теоријата на хаосот мора да го прифати секој крвопиец кој се обидува да се залепи за нашите свети мембрани. Одредени дефиниции или деформации на Хаос заслужуваат разобличување, а нашата посветеност на божествениот неред не треба да не одврати од разбивање на предавниците & *gir-off* уметниците & психичките вампири кои сега брмчат околу Хаос под импресија дека тоа е модерно. Ние не предлагаме Инквизиција во име на *нашите* дефиниции, туку дуел, тепачка, акт на насилство или емотивно гадење, егзорцизам. Најпрвин би сакале да ги дефинираме & дури да ги именуваме нашите непријатели. (1) Сите оние смртоглавци & уметници на осакатување кои го асоцираат Хаос исклучиво со несреќа, негативност & безрадосен псевдо-либертинизам – оние кои размислуваат „преку доброто & злото“ значи прават зло – S/M интелектуалците, пејачите на апокалипсата – новите гностички дуалисти, светомрзците & грдите нихилисти. (2) Сите оние научници кои го продаваат Хаос или како сила за уништување (на пр., оружја со дирижирани електромагнетни бранови-честици) или како механизам за спроведување на редот, како што е со употребата на Хаос математиката во статистичката социологија & контролата на толпите. Ќе биде направен обид да се откријат имиња & адреси во оваа категорија. (3) Сите оние кои го присвојуваат Хаос во име на некоја New Age измама. Се разбира, ние немаме ништо против тоа да ни ги дадете сите ваши пари, но однапред ќе ви кажеме: ќе ги искростиме за купување дрога или да одлетаме за Мароко. Не можеш да продаваш вода покрај река; Хаос е онаа *materia* за којашто зборуваа алхемичарите, којашто будалите ја ценат повеќе од злато иако може да биде пронајдена на секое буниште. Главниот непријател во оваа категорија е Вернер Ерхард (Werner Erhardt), основач на *est*, кој сега го флашира „Хаос“ & се обидува да го привилегира на Јапоидите. Второ, ќе наведеме некои од нашите пријатели, со цел да дадеме идеја за неспоивите трендови во Теоријата на хаосот во коишто уживаме: Хаотика, имагинарната автономна зона откриена од Ферал Фаун (а.к.а Ферал Рантер); Академијата на Хаотични Уметности на Тундра Винд; магазинот *KAOS* на Џоел Бирнок; *Chaos Inc.*, њуслетер поврзан со работата на Ралф Абрахам, водечки Хаос научник; Црквата на Ерис; Дискордијански Зен; Маварската Ортодоксна Црква; одредени зафати на Црквата на SubGenius; Светиот Цихад на Нашата Дама на Перпетуалниот Хаос; писателите поврзани со „тип-3 анархизмот“ & списанијата како *Popular Reality*; итн. Борбените линии се исцртани. Хаос не е ентропија, Хаос не е смрт,

Хаос не е стока за широка потрошувачка, Хаос е постојана креација. Хаос никогаш не умре.

Постанархистичка анархија

Асоцијацијата за Онтолошка Анархија се собира на тајна седница, црни турбани & светкави наметки, испружени на шираски килими служејќи горко кафе, пушејќи долги чибуци & сибси. **Прашање:** Кој е нашиот став во однос на сите оние неодамнешни напуштатања & дезертирања од анархизмот (особено во Калифорнија): осуда или прошка? Протерување или нивно поздравување како advance-guard? Гностичка елита... или предавници?

Всушност, имаме многу симпатии кон дезертерите & нивните разни критики на анархизмот. Како Синбад & Ужасниот старец, анархизмот се тетерави наоколу со лешот на Маченик магично залепен за неговите рамења – прогонуван од наследството на неуспех & револуционерен мазохизам – стагантна назадност на загубената историја.

Помеѓу трагичното Минато & невозможната Иднина, на анархизмот се чини дека му недостасува Сегашност – како да се плаши да се запраша себеси, овде & сега. Кои се моите **вистински желби?** - & што можам да **направам** пред да биде *предоцна*?... Да, замислете се себеси соочен со маѓесник кој злобно ве гледа & прашува, „Која е твојата Вистинска Желба?“ Дали се колебаш, пелтечиш, или се притајуваш со идеолошки изветвеани фрази? Дали поседуваш Имагинација & Волја, дали можеш да сонуваш & да се осмелуваш – или си жртва на импотентна фантазија?

Погледни во огледалото & обиди се... (бидејќи една од твоите маски е лице на маѓесник)...

Анархистичкото „движење“ денес буквално не содржи Црнци, Хиспанци, Индијанци или деца... иако *во теорија* таквите автентично угнетени групи се кандидирани да добијат најмногу од секој антиавторитарен бунт. Можно ли е анархизмот да не нуди никаква конкретна програма каде што навистина лишените би можеле да ги исполнат (или барем реалистично да се борат да ги исполнат) вистинските потреби & желби?

Доколку е така, тогаш овој неуспех би го објаснил не само недостатокот на анархизмот да ги привлече сиромашните & маргиналците, туку исто така & напуштањето & дезертерството од неговите сопствени редови. Демонстрации, штрајкови & реизданија на класиците од 19 век не придонесуваат кон витален, бескомпромисен заговор на себеслободување. Доколку движењето сака да зајакне наместо да ослабе, ќе треба да бидат пресечени многу суви гранки, а некои ризични идеи да се прифатат.

Потенцијалот постои. Еден од овие денови, голем број на Американци ќе сфатат дека биле присилно наполнети со реакционерно досадно лажно-зачинето *срање*. Многубројни гласови на офкање, повраќање & вадење црева... гневни банди кои роварат по трговските центри, кршејќи & ограбувајќи... итн., итн. Црното знаме би можело да обезбеди фокус за нападот & да го канализира во востание на Имагинацијата. Би можеле да ја продолжиме борбата онаму каде што беше оставена од Ситуационизмот во '68 & Autonomia во седумдесеттите, & да ја одведеме на следното ниво. Можеме да имаме побуна во нашето време – а во тој процес би можеле да оствариме многу од нашите Вистински желби, дури & ако

е тоа за само една сезона, кратка Пиратска Утопија, варпувана слободна зона во стариот Простор/Време континуум.

Доколку А.О.А. ја задржува нејзината приврзаност кон „движењето“, тоа не го правиме од романтична склоност за загубени каузи – или барем не целосно. Од сите „политички системи“, анархизмот (и покрај неговите мани, & токму затоа што не е ниту политички ниту систем) е најблизу до нашето сфаќање на стварноста, онтологијата, природата на битието. Што се однесува до дезертерите... се согласуваме со нивните критики, но забележуваме дека тие не нудат нови моќни алтернативи. Затоа засега ние претпочитаеме да се концентрираме на менување на анархизмот однатре. Еве ја нашата програма, другари:

1. Работење на сфаќањето дека *психичкиот расизам* ја заменил очигледната дискриминација како еден од најодвратните аспекти на нашето општество. Имагинативно учество во други култури, особено во оние со коишто живееме.

2. Напуштање на сета идеолошка чистота. Прифаќање на „Тип-3“ анархизмот (да употребиме слоган на Боб Блек): ниту колективистички ниту индивидуалистички. Чистење на храмот од напразни идоли, отарасување од Ужасниот старец, реликвиите & маченикологиите.

3. Антиработното или движењето за „Нулто работно време“ како исклучително значајно, вклучувајќи радикален & можеби насилен напад врз Образованието & закрепостеноста на децата.

4. Развој на американска самиздат мрежа, замена на застарените публицистички/пропагандни тактики. Порнографијата & народната забава како средства за радикално реедуцирање.

5. Во музиката хегемонијата на 2/4 & 4/4 ритам мора да биде отфрлена. Ни треба нова музика, тотално луда но која го слави животот, ритмички суптилна но моќна, & ни треба сега.

6. Анархизмот мора да се одврати од евангелискиот материјализам & баналниот дводимензионален сциентизам на 19 век. „Повисоките состојби на свест“ не се само **привиденија** измислени од зли свештеници. Ориентот, окултното, племенските култури поседуваат *техники* коишто можат да бидат „присвоени“ на вистински анархистички начин. Без „повисоки состојби на свеста“, анархизмот завршува & се пресушува во облик на несреќа, цимолкаво жалење. Ни треба практичен вид на „мистичен анархизам“, лишен од сето New Age срање-&-шинола, безмилосно еретичен & антиклерикален; желеен за сите нови технологии на свеста & метаноја – демократизација на шаманизмот, опиен & ведар.

7. Сексуалноста е под напад, очигледно од десницата, посуптилно од авант-псевдо „постсексуалното“ движење, а дури уште посуптилно од Спектакуларното закрепнување во медиумите & рекламите. Време е за голем чекор напред во СексПол свесноста, експлозивна реafirмација на полиморфниот ерос – (дури & особено во лице на досадата & намќорноста) – буквално глорификување на сетилата, доктрина на уживање. Напуштање на сета светска омраза & срам.

8. Експериментирање со нови тактики за замена на застарениот товар на левичарството. Истакнување на практичните, материјални & лични користи од радикалното мрежно делување. Времињата не изгледаат поволни за насилство или милитантност, но секако малку саботажа & имагинативно нарушување не е на одмет. Пправење планови & заговори, не жалење & офќање. Уметничкиот свет особено заслужува доза на „Поетски тероризам“.

9. Деспацијализацијата на постиндустриското општество обезбедува некои предности (на пр. компјутерското мрежно работење), но исто така може да се манифестира & како облик на угнетување (бездомност, премин кон повисоки слоеви, архитектурна деперсонализација, бришење на Природата, итн.). Комуните од шеесеттите се обидоа да ги заобиколат овие сили, но не успеаја. Прашањето за *земјата* одбива да си замине. Како можеме да го одвоиме концептот на *простор* надвор од механизмите на *контрола*? Територијалните гангстери, националните држави, ја присвоија целата мапа. Кој може за нас да пронајде картографија на автономија, кој може да исцрта мапа којашто ги вклучува нашите желби?

Анархизмот неминовно имплицира анархија – а анархија е хаос. Хаос е принципот на постојана креација... а *Хаос никогаш не умре*.

- Пленарна седница на А.О.А.

Март '87, Њујорк

Црна Круна & Црна Роза: Анархомонархизам & Анархомистицизам

Спијејќи сонуваме единствено за два облици на владеење – анархија & монархија. Примордијалната свест на коренот не разбира ниту една политика & никогаш не игра фер. Демократски сон? Социјалистички сон? Невозможно. Без оглед дали мојот REM сон ми обелоденува вистинити речиси профетски визии или само виенски исполнувања на моите желби во мојата фантазија, единствено кралеви & дивјаци ја населуваат мојата ноќ. Монади & номади.

Бледиот ден (кога ништо не свети со сопствена светлина) се прикраднува & се потпикува & предлага да направиме компромис со тажната & лишена од радост реалност. Но во сонот никој не владее со нас освен љубовта или магијата, вештини на хаотите & султаните.

Меѓу луѓето кои не можат да создаваат & да играат, туку само можат да *работат*, уметниците исто така не знаат за поинаков избор освен анархија & монархија. Како & сонувачот, тие мораат да поседуваат & *поседуваат* сопствени перцепции, а како резултат на тоа тие мораат да го жртвуваат самото општествено на „тиранската Муза“.

Уметноста умира кога се третира на „фер“ начин. Таа мора да ја ужива дивината на пештерскиот човек или нејзината уста да ѝ биде наполнета со злато од некој принц. Бирокуратите & продавачите ја трујат, професорите ја прецвакуваат, а филозофите ја исплукуваат. Уметноста е еден вид на византиско варварство соодветно само за благородните & неморалните.

Доколку ја познавате сладострасноста на животот како поет под владението на некој алчен, корумпиран, декадентен, неефективен & бесмислен Паша или Емир, некој Каџар-Шах, некој крал Фарук, некоја Кралица од Персија, ќе знаете дека тоа е она што секој анархист го посакува. Како ги сакале поемите & сликите, тие мртви луксузни будали, како ги впивале сите рози & свежи поветриња, лалиња & лири!

Мразете ја нивната суровост & каприци, да – но тие барем биле човечни. Бирокуратите, меѓутоа, кои ги замачкуваат ѕидовите на умот со безмирисна гнасотија – толку добродушни, толку *удобни* – кои го загадуваат внатрешниот воздух со тупавост – тие дури не заслужуваат да бидат мразени. Тие речиси и да не живеат надвор од бескрвните идеи на коишто им служат.

А покрај тоа: сонувачот, уметникот, анархистот – зарем тие не споделуваат одреден призив на суров каприц со најозлогласените богаташи? Дали автентичниот живот може да се појавува без некоја лудост, некој испад, некои напади на Хераклитски „стремеж“? Ние не владееме – но ние не можеме & нема да *бидеме владејани*.

Во Русија анархистите кои биле дел од Народништвото понекогаш би сковале указ & манифест во име на Царот; во него Автократот би се жалел дека неговите алчни достинственици & бесчувствителни службеници го затвориле во негобвата палата & го отсекле

од неговиот љубен народ. Тој би прогласил крај на ропството & би ги повикал селаните & работниците да се побунат против владата во Негово име.

Неколку пати овој трик всушност успеал да поттикне неколку побуни. Зошто? Затоа што единствениот апсолутен владетел делува метафорично како огледало за уникатната & крајна апсолутност на сопството. Секој селанец погледнувал во оваа стаклена легенда & ја здогледувал неговата или нејзината сопствена слобода – илузија, но таква која ја позајмува својата магија од логиката на сонот.

Сличен мит мора да ги инспирирал Рантерите & Антиномистите & Луѓето на петтата монархија во 17 век, кои го прифатиле јакобинскиот стандард со неговите учени тајни друштва & горди заговори. Радикалните мистици прво биле предадени од Кромвел, а потоа & од Реставрацијата – на крајот на краиштата, зошто да не се здружиме со непристојните витези & нагиздените грофови, со Розенкројцери & Шкотски ритуалистички масони, за да поставиме окултен месија на тронот на Албион?

Меѓу луѓето кои не можат да го замислат светот без монарх, желбите на радикалите можат да бидат изразени во монархистички термини. Меѓу луѓето кои не можат да го замислат човечкото постоење без религија, радикалните желби можат да го говорат јазикот на ересот.

Таоизмот ја отфрлил целината на конфучијанската бирократија, но ја задржал сликата на Императорот-мудрец, кој би седел тивко на својот трон свртен со лице кон некоја благопријатна насока, правејќи апсолутно ништо. Во Исламот Исамилите ја земале идејата за Имамот на домаќинството на пророкот & ја метаморфозирале во Имам на сопствено битие, совршеното сопство кое го надминува Законот & владението, кое е во склад со Единствениот. А оваа доктрина ги одвела во бунт против исламот, во терор & убиства во име на чистото езотерично себеослободување & целосна реализација.

Класичниот анархизам од 19 век се дефинираше себеси преку борбата против круната & црквата, а оттаму од своето настанување се сметаше себеси за егалитарен & атеистички. Меѓутоа оваа реторика го прикрива она што навистина се случува: „кралот“ станува „анархист“, „свештеникот“ „еретик“. Во овој чуден дует на непостојаност политичарот, демократот, социјалистот, рационалниот идеолог не можат да најдат место; тие се глуви за музиката & им недостасува чувство за ритам. Терористот & монархот се *архетипови*; овие другите се просто функционери.

Некогаш анархот & кралот се стегале меѓусебно за врат & го танцувале танцот на смртта – величествена битка. Меѓутоа, денес обата се деградирани на губриштето на историјата – сеќавања, куриозитети на покултивирано минато & со повеќе слободно време. Се вртат толку брзо што се чини дека се спојуваат еден во друг... можат ли на некој начин да станат едно нешто, сијамски близнаци, Јанус, чудовишно единство? „Успивањето на Разумот...“ ах! Најпожелните & најпривлечните чудовишта!

Онтолошката Анархија изјавува бескомпромисно, директно & речиси безумно: да, тие сега се едно. Анархокралот сега повторно е роден како засебен ентитет; секој од нас владетел на нашето сопствено месо, нашите сопствени креации – & сè друго што можеме да зграбиме & задржиме.

Нашите акции се оправдани со декрети, а нашите односи обликувани од уредби со други автарси. Го создаваме законот за сопствените домени – а оковите на законот се разбиени. Во сегашниот момент можеби опстојуваме само како Претенденти – но дури &

на тој начин можеме да освоиме неколку мига, неколку квадратни метри од стварноста врз која ќе ја наметнеме нашата сопствена волја, нашиот *royaume. L'état, c'est moi*.

Доколку сме ограничени од каква било етика или моралност, тие мора да бидат онакви какви што ние сме ги замислиле, неверојатно повозвишени & повеќе ослободувајќи отколку „моралниот acid“ на пуританците & хуманистите. „Ye are as gods“ – „Thou art That“¹.

Зборовите *монархизам & мистицизам* овде се користени едноставно да ги запрепастанат оние егалитарно-атеистички анархисти кои реагираат со побожен ужас на секое споменување на раскош или расфрлање со суеверие. Нема револуции со шампањ за нив!

Меѓутоа, нашиот вид на антиавторитаризам се развива врз барокниот парадокс; тој претпочита состојби на свеста, чувства & естетика пред сите скаменети идеологии & догми; тој опфаќа многубројности & ослободува контрадикторности. Онтолошката Анархија е хобгоблин за големите умови. Преводот на насловот (& клучниот термин) на Макс Штирнеровиот магнумски опус како *The Ego & Its Own* (Егото и она што е негово) доведе до суптилна погрешно толкување на „индивидуализмот“. Англиско-латинскиот термин *ego* се јавува натоварен & натежнат со фројдовски & протестантски товар. Внимателното читање на Штирнер сугерира дека *The Unique & His Own-ness* (Единствениот и она што е негово) подобро би ги рефлектирало неговите намери, земајќи предвид дека тој никогаш не го дефинира егото како *спротивно на либидото & идот*, или како спротивно на „душата“ или „духот“. Единствениот (*der Einzige*) можеби најдорбо би бил конструиран како индивидуално сопство.

Штирнер не изведува никаква метафизика, а сепак на Единствениот му доделува одредена апсолутност. На кој начин тогаш *Einzige* се разликува од Сопството на Адваита Веданта? *Tat tvam asi*: Ти (индивидуалното Сопство) си Тоа (апсолутното Сопство).

Многумина веруваат дека мистицизмот го „разложува егото“. Глупости. Само смртта го прави тоа (или барем таква е нашата садикејска претпоставка). Ниту пак мистицизмот го уништува „телесното“ или „анималното“ сопство – што исто така би било еднакво на самоубиство. Она што мистицизмот навистина се обидува да го надмине е лажната свест, илузијата. Консензуалната стварност & сите неуспеси на сопството коишто ги придружуваат овие болести. Вистинскиот мистицизам создава „мирно сопство“, сопство со моќ. Највисоката задача на метафизиката (остварена на пример од Ибн Араби, Боме, Рамана Махарши) во одредена смисла е да се самоуништи, да се идентификува метафизичкото & физичкото, трансцедентното & иманентното, како едно. Одредени *радикални монисти* ја истуркаа оваа доктрина многу подалеку од простиот пантеизам или религиозниот мистицизам. Разбирањето на иманентното единство на битието поттикнува одредени антиномиски ереси (Рантерите, Асасините) кои ги сметаме за наши предци.

Самиот Штирнер се чини глув кон можните духовни резонанци на индивидуализмот – а во тоа тој припаѓа на 19 век: роден доцна по падот на христијанството, но многу пред откривањето на Ориентот & скриената илуминистичка традиција на Западната алхемија, револуционерниот ерес & окултниот активизам. Штирнер прилично точно го презирал она што тој го познавал како „мистицизам“, чиста пиетистичка сентименталност заснована на себеодрекување & светска омраза. Ниче го закопа „Бог“ неколку години подоцна. Оттогаш, кој се осмелил да предложи дека индивидуализмот & мистицизмот можат да бидат помирени & синтетизирани?

¹ „Вие сте како богови“ – „Ти си Тоа“.

Состојката што му недостасува на Штирнер (Ниче доаѓа поблизу) е работниот концепт на *невообичаената свест*. Реализацијата на единственото сопство (или *ubermensch*) мора да одекнува & да се шири како бранови или спирали или музика која го опфаќа директното искуство или интуитивната перцепција на единственоста на самата реалност. Оваа реализација го проголтава & брише сиот дуалитет, дихотомија & дијалектика. Со себе носи, како електрично полнење, длабоко & немо чувство на *вредност*: го „претскажува“ сопството.

Битие/свест/блаженство (*satchitananda*) не можат да бидат отфрлени како уште едно „сениште“ или „скриен мотив во главата“ на Штирнер. Не привукува ниту еден исклучиво трансцендентен принцип заради кој *Einzig* мора да ја жртвува неговата/нејзината сопственост (*own-ness*). Едноставно заклучува дека силната свесност за самото постоење резултира со „блаженство“ – или помалку оптоварен јазик, „проценлива свест“. Најпосле, целта на Единствениот е да *поседува сè*; радикалниот монист тоа го достигнува преку идентификување на сопството со перцепцијата, како кинескиот сликар кој користи маслена техника & кој „станува четка од бамбус“ за да се „нацрта себеси“.

Покрај мистериозните алузии кои Штирнер ги дофрлува за „единство на Единствениите“, покрај Ничеовото вечно „Да“ & величањето на животот, нивниот индивидуализам се чини како да е обликуван од одредено *студенило кон другото*. Во одреден дел тие култивирале здрава, прочистувачка свежина спроти топлото задушвање на сентименталноста & алтруизмот на 19 век; во одреден дел тие едноставно го презирале она што некој (Менкен?) го нарекол „Хомо Глупердис“.

А сепак, читајќи зад & под замрзнатата површина, откриваме траги на огнена доктрина – она што Гастон Башелар (Gaston Bachelard) би можел да го нарече „Поетика на другото“. Односот на *Einzig* со Другото не може да биде дефиниран или ограничен од ниту една институција или идеја. А сепак јасно, без оглед колку парадоксално, Единствениот за негово исполнување зависи од другиот, & не може & нема да биде остварен во никаква горка изолација.

Примерите за „деца волци“ или *enfants sauvage* сугерираат дека човечкото дете лишено од човечко друштво премногу долго никогаш нема да оствари свесна човечност – никогаш нема да совлада јазик. Дивото дете можеби обезбедува поетичка метафора за Единствениот – а сепак истовремено ја обележува точната точка каде што Единствениот & Другото мораат да се сретнат, да се спојат, обединат – или инаку да не успеат да остварат & поседуваат сè што се способни.

Другото е одраз на Сопството – Другото е нашиот *сведок*. Другото го комплетира Сопството – Другото ни го дава клучот кон перцепцијата на единственоста на битието. Кога зборуваме за битие & свест, ние посочуваме кон Сопството; кога зборуваме за блаженство имплицираме на Другото.

Стекнувањето јазик спаѓа под знакот на Ерос – сета комуникација во суштина е еротска, сите односи се еротски. Авицена & Данте тврдеа дека љубовта ги поместува самите ѕвезди & планети во нивните орбити – *Рг Веда* & Хесиодовата *Теогонија* ја прогласија Љубовта за првиот роден бог по Хаос. Симпатии, афинитети, естетски перцепции, убави креации, веселост – сите највредни поседи на Единствениот изникнуваат од поврзувањето на Сопството & Другото во констелација на Желбата. Овде, повторно, проектот започнат од Индивидуализмот може да биде развиван & повторно заживеан преку спојување со мистицизмот – особено со тантрата. Како езотерична *техника* разведена од ортодоксниот

хиндуизам, тантрата обезбедува симболичка рамка („Мрежа од бесценетости“) за идентификување на сексуалното задоволство & невообичаената свест. Сите антиномистички секти содржеле некаков „тантрички“ аспект, од семејствата на Љубов & Слободното братство & Адамитите од Европа преку педерастричните суфисти од Персија до таоистичките алхемичари од Кина; „Мистичниот анархизам“ на Г. Иванов & останатите fin-de-siècle руски симболисти; инцестоидниот еротизам на Арзибашевиот *Санин*; невообичаената комбинација на нихилизам & обожување на Кали којашто ја инспирирала Бенгалската терористичка партија (на којашто мојот тантра гуру Шри Каманарансан Бисвас имал чест да припаѓа)...

Ние, меѓутоа, предлагаме многу подлабок синкретизам на анархија & тантра отколку сите овие. Всушност, ние едноставно предлагаме Индивидуалниот анархизам & Радикалниот монизам отсега натаму да бидат сметани за едно исто движење.

Овој хибрид е наречен „духовен материјализам“, термин кој ја спалува сета метафизика во оганот на единственоста на духот & материјата. Ние исто така ја сакаме „Онтолошката анархија“ затоа што сугерира дека самото битие останува во состојба на „божествен Хаос“, на сета потентност, на сета постојана креација.

Во ова струење единствено *jiva mukti*, или „ослободената индивидуа“, е себеостварена, а оттаму & монарх или сопственик на своите перцепции & односи. Во овој постоен тек единствено желбата нуди некаков принцип на поредок, & оттаму единственото можно општество (како што тоа Фурие го сфати) е она на љубовниците.

Анархизмот е мртов, да живее анархијата! Повеќе не ни е потребен товарот на револуционерниот мазохизам или идеалистичкото себежртвување – или фригидноста на Индивидуализмот со неговиот презир кон веселоста, на *живеењето заедно* – или вулгарните суеверија на атеизмот од 19 век, сциентизмот & прогресивизмот. Сиот тој мртов товар! Засмрдени пролетерски куфери, тешки буржоаски сандаци, досадни филозофски портмонеа – настрана со нив!

Од овие системи ја сакаме само нивната виталност, нивните животни сили, бескомпромисност, непомирливост, гнев, невнимателност – нивната моќ, нивната *shakti*. Пред да се отарасиме од ѓубрето и самарите, ќе пребараме низ товарот паричници (некој архаичен збор), револвери, бесценети камења, дрога & други корисни нешта – ќе го задржиме она што ни се допаѓа, а останатото ќе го фрлиме. Зошто да не? Да не сме свештеници на некој култ па да потпевнуваме над реликвиите & мрмориме нашите маченологии?

Монархизмот исто така има нешто што го сакаме – грациозност, спокојност, гордост, суперизобилие. Ќе ги земеме овие, а ќе ги фрлиме проклетствата на авторитетот & мачењето на ѓубриштето на историјата. Мистицизмот има нешто што ни треба – „себенадминување“, увеличена свесност, резервари на психичка потентност. Над овие ќе извршиме експропријација во име на нашето востание – а ќе ги оставиме проклетставата на моралноста & религијата да гнијат & да се распаѓаат.

Како што Рантерите велеле кога поздравувале некое „пријателско суштество“ – од крал до џепарош - „Радувај се, сè е наше“.

Инструкции за Кали Југа

Кали Југа сè уште има околу 200.000 години да си игра – добри вести за адвокатите & аватарите на Хаос, лоша вест за брамините, јавистите, бирократските богови & нивните кучиња.

Знаев дека Дарцилинг крие нешто за мене штом го слушнав името – *dorje ling* – Градот на молњата. Во 1969 пристигнав токму пред монсуните. Стара британска станица, летен штаб на Бенгалската влада – улици во форма на кривулести дрвени скалила, Трговскиот центар со поглед на Сиким & врвот Каченхунга – тибетантски храмови & бегалци – прекрасни жолтопорцелански луѓе наречени Лепча (вистинските староседелци) – Хиндуси, Муслимани, Непалци & бутански Будисти, & Британци во распаѓање кои го загубиле патот за дома во '47, сè уште водат мувლოსани банки & продавници за чај.

Го запознав Ганеш баба, дебел белобрад садија¹ со беспрекорен оксфордски акцент – никогаш немав видено некој да пуши толку многу ганца, полн чилам по чилам, потоа ќе талкуваме по улиците а тој повремено ќе заиграше топка со вревливи деца или ќе започнеш кавга на пазарот, браќајки уплашени службеници со неговиот чадор, за потоа да рика од смеа.

Тој ме запозна со Шри Каманарасан Бисвас, мал виток средовечен бенгалски владин службеник во излитен костум, кој се понуди да ме подучува Тантра. Господин Бисвас живееше во мала барака сместена на високо борово магловито ритче, каде што секојдневно го посетував за пуца⁶ & пијанчење со шишиња евтина ракија – тој ме охрабруваше да пушам додека зборувавме, затоа што ганцата исто така е света за Кали.

Господин Бисвас во неговата дива младост бил член на Терористичката партија на Бенгал, којашто вклучувала & обожувачи на Кали & муслимански мистици еретици како & анархисти & екстремни левичари. Ганеш баба се чинеше дека го одобрува ова тајно ми нато, како тоа да беше знак за скриената тантричка сила на господин Бисвас, & покрај неговата излитена кротка појава.

Секое попладне ги дискутиравме моите толкувања на Сер Џон Вудроф („Arthur Avalon“), а јас пешачев дотаму низ ладни летни магли, тибетантски духовни замки удираат во навлажнетиот ветрец надвиснат од маглата & кедарите. Практикувавме Тара-мантра & Тара-мудра (или Јони-мудра), а го проучувавме Тара-јантра дијаграмот за маѓеснички цели. Еднаш посетивме храм на индискиот Марс (како & нашиот, & планета & бог на војната) каде што тој купи прстен направен од метален клинец од потковица & ми го подари. Уште бренди & ганца.

Тара: еден од лиците на Кали, многу сличен во особините: цуцест, гол, со четири раце што држат оружје, танцува врз мртвата Шива, ѓердан од черепи или отсечени глави, јазик од кој се цеди крв, кожата темно сино-сива токму како бојата на монсунските облаци. Секој ден сè повеќе дожд – вирови од кал ги блокираат патиштата. Мојата дозвола за

¹ Свет човек во Индија.

граничниот реон истекува. Господин Бисвас & јас слегуваме по лизгавите влажни Хималаи со џип & воз до неговиот прадедовски град, Силигури во рамните бенгалски низини каде што Ганг се разгранува во накинната зелена делта.

Ја посетивме неговата жена во болница. Минатата година имало поплава во Силигури која убила десетици илјади. Избила колера, градот е руина, замачкан со алги & разурнат, ходниците на болницата сè уште покриени со тиња, крв, повраќаници, течности на смртта. Таа молчаливо седи на нејзиниот кревет гледајќи без трепкање во страшни судбини. Темната страна на божицата. Ми дава литограф во боја од Тара, кој чудесно пловел над водата & бил спасен.

Таа ноќ присуствувавме на некоја церемонија во локалниот храм на Кали, скромно полууништено светилиште крај патот – факелите единствено осветлување – пеење & тапани со чудно, речиси африканско синкопирање, целосно неklasично, примордијално, а сепак лудачки комплексно. Пиеме, пушиме. Сам, на гробиштата, веднаш до полуизгорен леш, инициран сум во Тара тантра. Следниот ден, грозничав & извеан, им велам здравје & тргнувам за Асам, кон големиот храм на Шактиевото *јони* во Гуахати, токму навреме за годишниот фестивал. Асам е забренета територија, а јас немам дозвола. На полноќ во Гуахати се измолкнувам од возот, назад по пругата низ дожд & кал до коленици & тотален мрак, конечно се дотетеравувам до градот & пронаоѓам хотел полн со инсекти. Веќе болен како куче. Без сон.

Утрото, автобус до храмот на блиската планина. Огромни кули, божества кои се мултиплицираат, дворишта, споредни згради – стотици илјадници ации – чудни садуси симнати од нивните ледени пештери клечејќи на тигрови кожи & пеејќи. Овци & гулаби се колат во илјадници, вистински хекатомб – (ниту еден друг бел сахиб на видик) – црева пливаат во три сантиметри длабока крв – заоблени Кали мечеви сец, сец, сец, мртви глави одсвонуваат на лизгавата калдрма.

Кога Шива ја исецкала Шакти на 53 парчиња & ги расфрлала низ целиот басен на Ганг, нејзината пичка паднала овде. Некои пријателски свештеници зборуваат англиски & ми помагаат да ја најдам пештерата каде што е изложен Јони. Сега веќе знам дека сум сериозно болен, но решен да го завршам ритуалот. Стадо од ации (сите барем за глава пониски од мене) буквално ме прекрива како бран од повратна подводна струја на плажата, & ме фрла наведнат надолу задушувачките троглодитски скалила во клаустрофобична пештерска гробница каде што се вртам во мачнина & халуцинирам кон безличен конусен метеорит замачкан од векови насобран путер & жолтеникава земја. Стадото прислужува за мене, ми дозволува да фрлам венец од јасмин врз јонито.

Недела подоцна во Катманду влегов во Германската мисионерска болница (останав еден месец) со хепатит. Мала цена за сето тоа знаење – јетрата на некој пензиониран полковник од приказна на Киплинг! – но ја знам *неа*, ја знам Кали. Да, апосолутен архетип на сиот тој ужас, сепак за оние што знаат, таа станува дарежливата мајка. Подоцна во една пештера во џунгла над Ришикиш неколку дена медитирав врз Тара (со мантра, јантра, мудра, темјан & цвеќиња) & се вратив на ведрината на Дарцилинг, неговите добротворни визии.

Нејзиното време мора да содржи ужаси, затоа што многу од нас не можат да ја разберат или да досегнат преку ѓерданот од черепи до венецот од јасмин, знаејќи во која смисла тие се *исто*. Да се мине низ ХАОС, да се јава како тигар, да се прегрне (дури & сексуално) & да се апсорбира дел од неговите шакти, тоа е животен сок – тоа е патот на Кали Југа.

Креативен нихилизам. За оние кои ја следат таа ветува просветлување & дури богатство, дел од нејзината световна моќ.

Сексуалноста & насилството служат како метафори во поема којашто делува директно на свеста преку Имагинација – или поинаку, во вистинските услови тие можат отворено да бидат разместени & уживани, украсена со значење на целината на *секог нешто* од екстаза & вино до ѓубре & лешеви.

Оние што ја игнорираат или што ја гледаат надвор од себе ризикуваат уништување. Оние што ѝ се поклонуваат како на *ишта-девата*, или божественото сопство, го вкусуваат нејзиното Железно доба како тоа да е златно, познавајќи ја алхемијата на нејзиното присуство.

Против репродукција на смртта

Еден од знаците на Крајот на времето, кој се чини дека многумина го антиципираат, би се состоел од фасцинираност од сите најнегативни & омразувачки наноси на тоа Време, фасцинираност чувствувана од истата она класа на мислители кои себеси се сметаат за најпроникливи во врска со таканаречената апокалипса за која не предупредуваат. Говорам за луѓе кои многу добро ги познавам – оние од „духовната десница“ (како што се неогеноновците со нивната опседнатост за знаци на декадентност) - & оние од постфилозофската левица, самостојните есеисти на смртта, познавачи на уметноста на осакатување.

За обете групи, сето можно делување во светот е размачкано врз едно поле – сите стануваат подеднакво бесмислени. За традиционалистите, ништо не е важно освен подготвувањето на душата за смрт (не само нивната туку & онаа на целиот свет). За „културниот критичар“ ништо не е важно освен играта за идентификување на уште една причина повеќе за очајување, нејзино анализирање, придодавање кон каталогот.

Крајот на светот сега е апстракција затоа што никогаш не се случил. Не постои во стварниот свет. Ќе престане да биде апстракција само кога ќе се случи. (Јас не тврдам дека знам што „Бог мисли“ за таа тема – ниту пак дека поседувам какво било научно знаење за сè уште непостоечката иднина). Јас гледам само ментална слика & нејзините емоционални разгранувања; како таква ја идентификувам како вид на сенишен вирус, сенишна болест во мене која попрво треба да биде избришана отколку хипохондрично разгалувана & удоволувана. Почнав да го презирам „Крајот на светот“ како идеолошка икона држана над мојата глава од страна на религијата, државата & културното милје, како причина за *неправеење ништо*.

Разбирам зошто религиозните & политичките „власти“ би сакале да останам да се тресам во моите чевли. Бидејќи единствено *тие* нудат *шанса* за одбегнување на рагнарок (преку молитва, преку демократија, преку комунизам, итн.), јас како овца ќе ги следам нивните диктати & нема да се осмелам да правам ништо на сопствена рака. Случајот на просветлените интелектуалци, меѓутоа, на прв поглед се чини позагадочен. Каква моќ извлекуваат *тие* од оваа молитва на страв & темнина, садизам & омраза?

Во суштина *тие* стануваат *паметни*. Секој напад врз нив мора да изгледа глупав, бидејќи единствено *тие* имаат доволно бистри очи да ја распознаат вистината, единствено *тие* се доволно смели да ја *истакнат на виделина* како пркос кон суровите говноскрачки цензори & либерални лигуши. Доколку јас ги нападам како дел од самиот проблем кој тврдат дека објективно го дискутираат, ќе бидам прикажан како простак, пуританец, полијанист. Доколку ја признаам мојата омраза кон *артефактите* на нивната перцепција (книги, уметнички дела, изведби) тогаш би можел да бидам отпишан како пречувствителен (& оттаму се разбира психолошки задушен), или пак како некој на кого што крајно му недостасува сериозност.

Многу луѓе претпоставуваат дека поради тоа што понекогаш се изразувам себеси како анархистички boy-lover, дека исто така морам да бидам „заинтересиран“ & за останатите ултрапостмодернистички идеи како сериското убивање деца, фашистичката идеологија или фотографиите на Џоел Виткин (Joel P. Witkin). Тие претпоставуваат само две страни на секој проблем – модерната & немодерната страна. Марксист кој би се спротивставувал на сиот овој култ на смртта како на антипрогресивен, би бил сметан за исто онолку бесмислен колку & христијанскиот фундаменталист кој би го сметал за неморален.

Јас тврдам дека (како & обично) постојат многу страни на овој проблем наместо само две. Двостраните проблеми (креационизмот vs. дарвинизмот, „choice“ vs. „pro-life“, итн.) се сите без исклучок *илузии*, лаги на спектаклот.

Мојот став е овој: многу добро сум свесен за „интелигенцијата“ којашто спречува делување. Јас самиот ја поседувам во изобилство. Сепак, одвреме-навреме, успевам да се однесувам како да сум доволно глупав да се обидам да го променам мојот живот. Понекогаш користев опасни ступифијанти како религија, марихуана, хаос, љубов кон момчиња. Во неколку прилики постигнав некој степен на успех – ова го кажувам не од фалбацество туку како сведоштво. Со отфрлање на внатрешните икони на Крајот на светот & Јаловоста на секое монденско настојување, ретко сум преминал во состојба којашто (во споредба со сè што сум знаел) се чинела како *здрава*. Сликите на смрт & осакатување коишто ги фасцинираат нашите уметници & интелектуалци мене ми изгледаат – во сеќавањата светлина на овие искуства – трагично несоодветни кон вистинскиот потенцијал на постоење & на *дискурсот* на постоење.

Самото постоење би можело да се смета за амбис кој не поседува никакво значење. Не го сфаќам ова како *песимистичка* изјава. Доколку е вистинита, тогаш во неа не можам да видам ништо друго освен декларација на автономија за мојата имагинација & волја – за најубавиот акт што може да се замисли со што ќе *доверат* значење на постоењето.

Зошто би ја симболизирал оваа слобода со акт како убиството (како што тоа го сторија егзистенцијалистите) или со кој било од морбидните вкусови на осумдесеттите? Смртта може да ме убие само еднаш – дотогаш слободен сум да се оддавам & искусувам (колку што *можам*) живот & уметност на живот засновани на самопроценувачки „возвишени искуства“, како & „веселост“ (којашто исто така поседува сопствена награда).

Опсесивното реплицирање на сликите на Смртта (& нивната репродукција или дури комодификација) *се попречува на патот* на овој проект исто толку отежнувачки како & цензурирањето или медиумското перење мозок. Постапува негативен бесконечен луп – тоа е лошо жу-жу. На никого не му помага да го надмине стравот од смртта, туку само всадува *морбиден* страв на местото на здравиот страв којшто сите сетилни суштества го чувствуваат пред мирисот на сопствената смртност.

Намерата на ова не е светот да се ослободи од неговата грдотија, или да се негира дека постојат навистина страшни нешта во него. Но некои до овие нешта можат да бидат надминати – под услов да изградиме *естетика* врз надминувањето наместо стравот.

Дел од мојата самопредизвикана глупост, признавам, е верувањето (дури & чувствувањето) дека уметноста може да ме промени мене & останатите. Затоа пишувам порнографија & пропаганда – да предизвика *промена*. Уметноста никогаш не може да значи онолку колку што, можеби, може љубовната врска или востанието. Но... до одреден степен... функционира.

Сепак, дури & да ја напуштам сета надеж во уметноста, сите очекувања за унапредување, сè уште би одбивал да поднесувам уметност што само ја влошува мојата несреќа, или се оддава на *schadenfreude*, „уживање во несреќата на другите“. Се откажувам од одредена уметност како што куче завивајќи го напушта лешот на неговиот другар. Сакам да го напуштам софистицирањето коешто би ми дозволило да го помирисам со независна љубопитност како уште еден пример на постиндустриско распаѓање.

Единствено мртвите се навистина паметни, навистина кул. Ништо не ги допира. Меѓутоа, додека јас живеам се заортачувам со тешкиот несреќен нечесен живот, со гнев наместо досада, со слатка похота, глад & безгрижност... наспроти ледената авангарда & нејзините помодни предупредувања за гробницата.

Одекнувачко разобличување на надреализмот

(за Хари Смит)

На надреалистичката филмска ревија, некој го праша Стен Брекец (Stan Brakhage) за медиумската употреба на надреализмот (MTV, итн.); тој одговори дека тоа е „голема срамота“. Добро, можеби е, а можеби & не е (дали популарната култура *ipso facto* е лишена од секаква инспирација?) – но признавајќи дека на одредено ниво медиумското присвојување на надреализмот е голема срамота, дали треба да поверуваме дека не постоело ништо во надреализмот што дозволило оваа кражба да се случи?

Враќањето на потиснатите значи враќање на палеолитското – не враќање во старото камено доба, туку вртење на ново ниво на вртелешката. (После сè, 99,9999% од човечкото искуство е она на ловење/собирање, со земјоделството & индустријата како капки масло во длабокиот бунар на не-историјата). Палеолитското е исто што & пред-Работата („првобитното општество на слободно време“). Пост-Работата (Нулто работно време/*Zerowork*) е исто што & „Психичкиот палеолитизам“.

Сите проекти за „ослободување на желбата“ (Надреализам) коишто остануваат заплеткани во матрицата на Работата можат единствено да доведат до комодификација на желбата. Неолитското започнува со желбата за стока за широка потрошувачка (земјоделски вишок), продолжува со производство на желбата (индустрија), & завршува со фијаско на желбата (рекламирање). Надреалистичкото ослободување на желбата, & покрај сите негови естетски достигнувања, останува само подкатегија на производството – оттука, големопродажбата на Комунистичката партија & нејзината Идеологија на Работа (да не го споменуваме прислужното женомрзие & хомофобијата). Модерното слободно време, од друга страна, е само подкатегија на Работата (оттаму неговата комодификација) – значи не е случајно тоа што кога Надреализмот ја затвори својата продавница, единствените муштерии на бувљакот да бидат рекламните извршители.

Ракламирањето, користејќи ја надреалистичката колонизација на подсвесното за да *создаде* желба, води до последното фијаско на Надреализмот. Не е само „голема срамота & резил“, не е само присвојување. Надреализмот беше *направен* за рекламирање, за продажба на големо. Надреализмот всушност е предавство на желбата.

А сепак, надвор од овој амбис на значење, желбата сè уште се издигнува, невина како новосоздаден феникс. Раната Берлинска дада (која го отфрлаше враќањето на уметничкиот објект) & покрај сите нејзини грешки е подобар модел за справување со фијаското на општественото отколку што Надреализмот некогаш воопшто може да биде – анархистички модел, или можеби (во антро жаргонот) неавторитарен модел, уништување на идеологијата, на сите окови на законот. Како што структурата на Работа/Слободно време се распаѓа во празнотијата, како што сите облици на контрола исчезнуваат во распаѓањето на значењето, Неолитското се чини дека е исто така упатено во таа насока, со

сите негови храмови & амбари & полиција, за да биде заменето со одредено враќање на ловењето-собирањето на психичко ниво – повторна номадизација. Сè се распаѓа & исчезнува - ојдипското семејство, образованието, дури & самото подсвесно (како што вели Андре Кодреску). Да не го сфатиме ова погрешно како Армагедон (да одолееме на заведувањето на апокалипсата, есхатолошкиот измамник) – не доаѓа крај на *светот* – само празните мешунки на општественото, запалувајќи се & исчезнувајќи.

Надреализмот мора да биде фрлен в ѓубре заедно со останатите прекрасни и бескорисни украси на земјоделското свештенство & глупавите системи на контрола. Никој не знае што доаѓа, каква несреќа, каков дух на дивината, каква радост – но последното нешто што ни треба на нашето патување е уште еден сет на комесари – папи на нашите соништа – татенца. Долу Надреализмот...

- Наропа, 9 Јули, 1988

За конгрес на чукнати религии

Научивме да не му веруваме на глаголот *да се биде*, на зборот *е* – или подобро да кажеме: забележуваме впечатливата сличност помеѓу концептот **сатори** & концептот **револуција на секојдневниот живот** – во обата случаи: перцепција на „вообичаеното“ со невообичаени последици по свеста & делувањето. Не можеме да ја користиме фразата „е налик“ бидејќи обата концепти (како & сите коцепти, сите зборови впрочем) се меѓусебно зако-равени – секој натоварен со сиот свој психокултурен товар, како гости кои пристигнуваат за викен сомнително предобро снабдени.

Затоа дозволете ми да ја користам старомодната бит-зен употреба на *сатори*, истовремено нагласувајќи - во случај на ситуационистичкиот слоган – дека еден од корените на неговата дијалектика може да биде следен до дада & надреалистичкиот поим на „чудесното“ кое избувнува од (или во) живот кој само *изгледа* задушен од баналното, од несреќите на апстракција & отуѓување. Јас ги дефинирам моите термини правејќи ги понеодредени, токму со цел да ги избегнам ортодоксиите на будизмот & ситуационизмот, да ги одбегнам нивните идеолошко-семантички стапици – тие расипани јазични машини! Наместо тоа, предлагам да ги уништиме за делови, акт на културен бриколаж. „Револуција“ значи само уште едно завртување на осовината – додека религиозната ортодоксност од кој било вид логично води кон вистинско владение на грубијани (*cranks*)¹. Ајде да не го идолизираме сатори замислувајќи го како монопол на мистичните монаси, или како контингент на кој било морален код; а наместо да ја фетишизираме левицата од '68 го преферираме Штиренеровиот термин „востание“ или „бунт“, кој ги избегнува вградените импликации на чиста промена на авторитетот.

Оваа констелации на концепти вклучува „кршење на правила“ за пропишаните перцепции да пристигнат како директно искуство, на некој начин аналогно на процесот каде што хаос спонтано се расчленува во фрактални нелинеарни редови, или начинот на којшто „дивата“ креативна енергија се расчленува како игра & поезија. „Спонтаниот ред“ произлезен од „хаос“, од своја страна го пробудува анархистичкиот таоизам на *Чуанг Це*. Зенот може да биде обвинет за недостаток на свесност за „револуционерните“ импликации на сатори, додека ситуационистите можат да бидат критикувани за игнорирање на одредена „духовност“ инхерентна во себеостварувањето & веселоста што нивната цел ги изискува. Идентификувајќи го сатори со револуцијата на секојдневниот живот ние изведуваме еден вид на принуден брак исто толку значаен како & надреалистичкото славно спарување на чадор & машина за шиене или што & да беше. Мешање на раси. Мешањето на раси заговарано од Ниче, кој несомнено бил привлечен од еротичноста на полукаста-та.

Во искушение сум да се обидам да го опишам начинот на кој сатори „е“ како револуција на секојдневниот живот – но не можам. Или поинаку кажано: речиси сè што пишувам

¹ Игра на зборови; *crank* значи осовина, но во колоквијалниот говор исто така означува и грубијан,

се врти околу оваа тема; ќе треба да повторам речиси сè со цел да ја разјаснам оваа единствена точка. Наместо тоа, како додаток, нудам уште една необична коинциденција или интерпретација на два термина, еден повторно од ситуационизмот а другиот, овојпат, од суфизмот. *Dérive*² или „стремежот“ беше зачат како вежба во намерното револуционизирање на секојдневниот живот – еден вид на бесцелно талкање низ градските улици, визионерски урбан номадизам кој вклучува отвореност за „културата како природа“ (ако ја доловувам точно идејата) – кој преку самото негово траење ќе всади во оние што се стремат склоност кон искусување на чудесното; можеби не секогаш во неговиот корисен облик, но да се надеваме секогаш продуцирајќи увид – без оглед дали преку архитектурата, еротското, авантурата, пиењето & дрогата, опасноста, инспирацијата, што било – во интензитетот на непосредувана перцепција & искуство.

Парарелниот термин во суфизмот би бил „патување до далечните хоризонти“ или едноставно „патување“, духовна вежба којашто ги комбинира урбаните & номадските енергии на исламот во единствена траекторија, понекогаш наречена „Караванот на летото“. Дервишот дава света обврска да патува со одредена брзина, можеби поминувајќи не повеќе од 7 ноќи или 40 ноќи во еден град прифаќајќи што & да му доаѓа во пресрет, одејќи секаде каде што знаците & случајностите, или едноставно каприците, можат да одведат, движејќи се од точка-на-моќта до точка-на-моќта, свесен за „светата географија“, за планот на патување како значење, за топологијата како симбологија. Еве уште една констелација: Ибн Калдун, *Ha nam* (Џек Керуак & Џек Лондон), обликот на авантуристички роман воопшто, Барон Минхаузен, *wanderjahr*, Марко Поло, момчиња во приградска летна шума, Артуровски витези барајќи неволји, квинови кои се во потрага по момчиња, влечење по кафани со Мелвил, По, Бодлер – или веслајќи со Торо во Мејн... патувањето како антитеза на туризмот, простор *пред* време. Уметнички проект: конструирање „мапа“ со размер 1:1 со истражуваната „територија“. Политички проект: контструирање преместувачки „автономни зони“ внатре невидлива номадска мрежа (како Rainbow собирачите). Духовен проект: создавање или откривање на ацилаци каде што концептот „светилиште“ е заменет (или езотиризиран) со концептот на „врвно искуство“.

Она што овде се обидувам да го сторам (како & обично) е да обезбедам, звучна ирационална основа, чудна филозофија ако сакате, за она што го нарекувам Слободни религии, вклучувајќи ги психоделичните & дисхармоничните струи, нехиерархискиот неопаганизам, антиномиските ереси, хаос & Kaos Magik, револуционерен ХуДу, „незацрквени“ & анархистички христијани, магичен јудаизам, Маварската ортодоксна црква, Црквата на SubGenius, волшебните светови, радикалните таоисти, пиво мистиците, луѓето на Тревката, итн., итн.

Спротивно на очекувањата на радикалите од 19 век, религијата не исчезна – можеби ќе ни беше подобро доколку исчезнеше – туку наместо тоа ја зголеми својата моќ, наизглед во пропорција со глобалното зголемување во царството на технологијата & рационалната контрола. Фундаментализмот & New Age-от изведуваат некаква сила од длабокото & распространето незадоволство од Системот којшто работи против сета перцепција на чудес-

настран човек.

² *Dérive* - ситуационистички термин. Според нивната дефиниција - Облик на експериментално однесување поврзан со животните услови во урбаното општество: техника на брзо минување низ различни амбиенти. Терминот се користи и за означување на континуирианиот период во тек на кој се практикува оваа активност. (Internationale situationniste, Numéro 1, Juin 1958).

ното на секојдневниот живот – наречете го Вавилон или Спектакл, Капитал или Империја, Општество на симулација или на бездушен механизам – како сакате. Но овие две религиозни сили ја пренасочуваат самата желба за автентично кон надмоќни & угнетувачки нови апстракции (моралност во случај на фундаментализмот, комодификација во случај на New Age-от), а од оваа причина можат прилично точно да се наречат „реакционерни“.

Исто како што културните радикали ќе бараат начин да се инфилтрираат & да ги поткопаат популарните медиуми, & исто како што политичките радикали ќе изведуваат слични функции во сферите на Работа, Семејство & останатите општествени организации, така постои потреба за радикали кои ќе пенетрираат во институциите на самата религија наместо само да продолжат да ги цвакаат изветвеаните фрази од 19 век во врска со атеистичкиот материјализам. Тоа несомнено ќе се случи – подобро да му се пријде свесно, со грациозност & стил.

Живеејќи некогаш близу штабот на Светскиот совет на црквите, ми се допаѓа можноста за пародична верзија Слободни цркви – пародијата како една од нашите главни стратегии (или наречете ја *detournement*³ или деконструкција или креативна деструкција) – еден вид на слободна мрежа (не ми се допаѓа тој збор (network); наместо тоа ајде да ја наречеме (webwork) пајажина) на чукнати култови & индивидуи кои овозможуваат конверзација & услуги помеѓу себе, од што би можело да започне да изникнува тренд или тенденција или „струја“ (во магични термини) доволно силна да предизвика збрка кај фундаменталците & New Age-рите, дури & кај ајатоласите & папството, доволно весело за да не се согласуваме меѓу себе, а сепак да имаме супер забави – или тајни седници или екуменски совети или светски конгреси – кои ги очекуваме со радост.

Слободните религии би можеле да понудат некои од единствено можните духовни алтернативи на телевангелистичките јуришници & тикварските бајачи на кристали (да не ги споменуваме етаблираните религии), & оттаму би станале сè повеќе & повеќе важни, повеќе & повеќе витални во иднина каде што побарувачката за избувнување на чудесното во вообичаеното ќе стане најодекнувачкото, најтрогателното & најгласното од сите политички барања – иднина која ќе започне (чекај малку, дозволи ми да го проверам мојот саат)... 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1... СЕГА.

³ *Détournement* (диверзија) - Кратенка за диверзија на постоечките естетски елементи. Интегрирање на современи или поранешни уметнички производи во некоја посупериорна конструкција во опкружувањето. Од ова произлегува дека не постојат ситуационистичко сликарство или музика како такви, туку само ситуационистичко користење на тие средства. Во нешто поприземно значење, диверзијата внатре старите културни сфери претставува средство на пропагандата кое сведочи за истрошеноста и надминатоста на тие сфери.

Шуплива Земја

Подземни региони на континентот ископани во киклопски каверни, фрактални мрежи на катедралски простори, огромни лавиринтски тунели, бавни црни подземни реки, мрачни неподвижни езера, чисти & незначително светликави, тенки водопади спуштајќи се надолу по од водата измазнети карпи, катарактни кружни скаменети шуми од сталактити & сталагмити во за спелеолози збунувачка комплексност на слепа риба & несфатлива пространост... Кој ја ископал оваа шуплива земја под ледот предвидена од По, од одредени германски окултисти, Шоовски НЛО фрикови? Била ли Земјата некогаш колонизирана во времето на Гондвана или МУ од некоја Постара раса? Нивните рептилни скелети сè уште се распаѓаат во најдалечните тајни лавиринти на кавернскиот систем? Бавни води, слепи канали, застојани бари далеку од центрите на цивилизацијата како Малата Америка, Транспорт Сити или Нан Чи Хан, долу во темните скривалишта & меѓуземја на антарктичките пештери, габи & албино папрати. Се сомневаме дека мутираале, амфибиски прсти со пливачки опни, дегенерирани навики – Каликак од Шупливата Земја, Лавкрафтовски одметници, аскети, инцестоидни шверцери што се прикрадуваат, криминалци во бегство, анархисти принудени да се скријат после Ентрописките војни, бегалци од Генетскиот пуританизам, дисиденстки кинески тајни друштва & фанатици со Жолти турбани, индиски пештерски пирати, бели мрзливи ѓубриња отфрлени од белото општество во пролетерски зајчарници на индустриските сводови до Твајтовиот глечер & Волгриновиот брег & Едсел Фордовата земја – Троглодитите го оддржале во живот повеќе од 200 години народното сеќавање за Автономната Зона, митот дека еден ден повторно ќе се појави... Таоизмот, либертинската филозофија, индонезиското маѓесништво, култот на Пештерската Мајка (или Мајки), идентифукиван од некои научници со јаванската божица на морето/месечината Лоро Кидул, од други со малото божество на Свездената секта на Јужниот Пол, „Божицата на Озлогласените Жени“... ракописи (напишани на Бахаса Инглис, пицин дијалектот на длабоките пештери) содржат парчосани цитати од Ниче & Чуанг Це... Трговијата се состои од повремени скапоцени камења & одгледување на бели булки, габи, преку десет различни видови на „magic mushrooms“... Плиткото езеро Еребус, 5 милји долго, издамкано со сталагмитски островчиња пренатрупани со папрати & куси & темни цуцести борови, во пештера толку пространа што понекогаш си создава сопствено време... Градот официјално припаѓа на Мала Америка но повеќето жители се Троглодитите кои живеат од Мрзливото раздавање – а длабоката пештерска племенска земја се протега од другата страна на езерото. Ништожници, уметници, дрогераши, маѓесници, шверцери, безделници & перверзници кои живеат во трошл иви басалтни-& синтпластични хотели до пола обвиткани со бледозелени лози, покрај езерото, авенија од валкани кафеа, пазар на скапоцени камења чуван од вооружени нинџи, кинески продавници за тестенини од крил, кристално сјајната хала за slow fusion гамелански танчери, момчиња кои ги практикуваат нивните мудри во електронско темносини попладниња на шумолењето на сингтонговите & металофоните... а под пристаништето можеби неколку

хаотични капачи покрај црната плажа, автентични нискобуџетни туристи кои свертат во светилиштето зад пазарот каде што бледиот стар Троглодит се занесува утрансиран од габи мајтепејќи се & превртувајќи им ги очите, дишат во димот на тешкиот мирис, сè одеднаш изгледа заканувачки светло, треперејќи со значење... неколку случаи на жабји прсти, но гласините за ритуален промискуитет се доволно вистинити. Живеев во троглитско рибарско село од другата страна на езерото Еребус во изнајмена соба над продавница за мамци... рурална мрзливост & дегенерирани суеверни обреди на сетилно напуштање, ларвалните & нездрави мистерии на мрачните изгмечени мутанти Троглодити, мрзливи некадарни небројни сељачишта... Мала Америка, толку христијанска & слободна од мутирање, евгениска & удрена, каде што секој живее замаен во безтелесното царство на древниот софтвер & холографија, толку евклидијски, њутоновски, чист & патриотски – L.A. никогаш нема да го сфати тоа невино гнасно-маѓесништво, тој „духовен материјализам“, тоа ропство на вулканските желби на тајните банди на момчињата од пештерата како цветови коишто се смеат фрштејќи со динамо ерекции кои пулсираат чист живот криво затегнати како лакови, & мирисот на водата, губрето на рибникот, бели цветови кои цветаат ноќе, јасмин & датура, мочка, детска водена коса, сперма & кал... опседнати со пештерски духови, можби духови на древни вонземјани кои сега талкаат како демони сакајќи да ги обноват одамна загубените задоволства на месото & сусптанцата. Или, инаку, Зоната веќе повторно е родена, веќе е нексус на автономија, вирус на хаос кој се шири во неговиот разигран таен облик, бели отровни печурки кои изникнуваат на места каде што Трог момците мастурбирале сами во мракот...

Ниче и дервишите

Рендани, „Мудреци“. Суфистите користат технички термин *ренд* (прид. *рендански*, мн. *рендани*) за да го именуваат оној „доволно мудар тајно да пие вино без да биде фатен“: дервишката верзија на „Дозволиво лицемерие“ (*taqiyya*, каде што на Шиитите им е дозволено да лажат за нивните здружувања со цел да избегнат измачување, како & да ја напреднат целта на нивната пропаганда).

На полето на „Патеката“, *ренданот* ја прикрива неговата духовна состојба (*hal*) со цел да ја задржи, алхемиски да работи на неа, да ја издигне. Оваа „мудрост“ ја објаснува тајноста на Редовите, иако останува вистинито дека многу од дервишите буквално ги кршат правилата на Исламот (*шерџат*), ја навредуваат традицијата (*суна*) & исмеваат обичаите на нивното општество – сето тоа давајќи им причина за *вистинска* тајновитост.

Игнорирајќи го случајот на „криминалец“ којшто го користи суфизмот како маска – или подобро кажано не суфизмот *per se* туку *дервишизмот*, кој во Персија речиси е синоним за смирени манири а со нивно проширување & општествена опуштеност, стил на генијална & сиромашна, но елегантна аморалност – горната дефиниција сè уште може да се земе предвид & во буквална како & во метафоричка смисла. Што значи: некои суфисти навистина го кршат Законот истовремено допуштајќи Законот да постои & да продолжи да постои; а тоа го прават од духовни мотиви, како примена на волја (*хима*).

Ниче отприлика вели дека слободниот дух нема да агитира правилата да бидат исфрлени или дури реформирани, бидејќи единствено преку кршење на правилата тој ја остварува неговата волја за моќ. Тој мора да докаже (на себеси, ако не на никој друг) способност да се надминат правилата на стадото, да создаде свои сопствени закони, а сепак да не стане жртва на гневот и огорченоста на инфериорните души коишто го дефинираат законот & обичајот во секое општество. Тој има потреба, како резултат, од индивидуален еквивалент на војна со цел да го постигне остварувањето на слободниот дух – тој има потреба од инертна глупост наспроти која ќе го мери своето сопствено движење & интелигенција.

Анархистите понекогаш постулираат идеално општество без закони. Неколките анархистички експерименти коишто накратко опстанале (Махновистите, Каталонија) не успеале да ги преживеат воените состојби коишто го дозволиле нивното постоење на прво место – значи не постои начин емпириски да знаеме дали таквиот експеримент би можел да го надживее појавувањето на мирот.

Меѓутоа, некои анархисти како нашите починати пријатели од италијанскиот Штирнеров „бренд“, земаа учество во сите видови на бунтови & револуции, дури & во комунистичките & социјалистичките, затоа што во самиот момент на востанието тие го пронашле видот на слобода што го барале. Оттаму, додека утопизмот досега секогаш бил неуспешен, индивидуалистичките & егзистенцијалистичките анархисти успеале во дотолку што ја оствариле (без оглед колку кратко) нивната волја за моќ во војна.

Ничеовите приговори против „анархистите“ секогаш се насочени кон видот на егалитарните-комунистички народни маченици, чијшто идеализам тој го согледал како уште едно преживување на постхристијанскиот морализам – иако понекогаш ги велича за имањето барем храброст да се побунат против главниот авторитет. Тој никогаш не го споменува Штирнер, но јас верувам дека тој би го класифицирал Индивидуалистичкиот бунтовник заедно со високите видови „криминалци“, коишто за него (како & за Достоевски) претставувале луѓе далеку посупериорни на стадото, дури & ако се трагично оштетени од нивната опсесивност & можеби скриените мотиви за освета.

Ничеовиот надчовек, доколку постоеше, ќе мораше до одреден степен да биде дел од оваа „криминалност“, дури & ако ги надминал сите опсесии & притисоци, дури & само заради тоа што неговиот закон никогаш не би се сложил со законот на масите, државата & општеството. Неговата потреба за „војна“ (без оглед дали е буквална или метафорична) може дури & да го убеди да земе учество во бунт, без оглед дали тој го попримил обликот на востание или само на гордо боемство.

За него „општеството без закон“ би можело да има вредност единствено доколку може да ја измери својата сопствена слобода наспроти потчинувањето на останатите, наспроти нивната љубомора & омраза. Илегалните & од краток век „пиратски утопии“ на Мадагаскар & Карибите, Данунциевата Риечка република, Украина или Барселона – би го привлекле зашто тие ветувале немир на постоењето & дури „неуспех“ наместо пасторалната сонливост на „совршеното“ (оттука и мртвото) анархистичко општество.

Во отсуство на такви можности, слободниот дух ќе го презира трошењето време на агитирање за реформа, на протестирање, на визионерско сонување, на сите видови на „револуционерно мачеништво“ – на кратко, на најсовремената анархистичка активност. Да се биде *рендански*, тајно да пиеш вино & да не бидеш фатен, да ги прифатиш правилата со цел да ги прекршиш & на тој начин да го постигнеш духовното воздигнување или енергија - наездата на опасност & авантура, личната епифанија на надминувањето на сета внатрешна полиција, истовремено измамувајќи го сиот надворешен авторитет – ова може да биде цел вредна на таков дух, а ова би можело да биде неговата дефиниција на злочин.

(Патем, сметам дека ова читање помага да се објасни Ничеовото настојување за **Маската**, за тајновитата природа на протонадчовекот, која ги вознемирува дури & интелегентните, но на некој начин либерални коментатори како Кауфман, Артистите, & покрај симпатиите на Н кон нив, тие се критикувани за *издавање тајни*. Можеби тој не успеал да земе предвид – парафразирајќи го А. Гинсберг – дека ова е *нашиот* начин на станување „големи“; исто така дека – парафразирајќи го Јејтс – дури & највистинитата тајна сепак станува само уште една маска).

Што се однесува до анархистичкото движење денес: дали би сакале барем еднаш да застанеме на земја каде што законите се отфрлени а последниот свештеник е обесен со цревата на последниот бирократ? Yeah sure. Но не се воздржуваме. Постојат одредени цели (повторно да го цитирам Ниче) коишто човекот не успева целосно да ги напушти, дури & само заради целосната безживотност на нивните непријатели. Оскар Вајлд би можел да каже дека еден човек не може да биде центлмен без донекаде да не биде & анархист – нужен парадокс, како Ничеовиот „радикален аристократизам“.

Ова не е само предмет на духовен дендизам, туку & на егзистенцијална посветеност на нагласена спонтаност, на филозофскиот „тао“. За сето негово трошење енергија, во

самата негова аморфност, единствено анархизмот од сите изми се доближува до оној *вид* на облик којшто самиот по себе денес може да нè интересира, тој чуден привлекувач, обликот на *хаос* – којшто (уште еден последен цитат) човекот мора да го има во себе, доколку сака од него да изникне звезда што танцува.

- Пролет, Еквинокс 1989

Резолуција за 1990-те: Бојкотирајте ја Цајканската култура!!!

Доколку може да се каже дека една фиктивна фигура доминирала со попкултот на осумдесеттите, тоа е Цајканот. Ебана полиција каде & да се завртиш, полошо и од вистинскиот живот. Неверојатна досада.

Моќни цајкани – заштитувајќи ги понизните & кротките – на сметка на половина дужина членови од Повелбата за права – „Валканиот Хари“. Фини човечки цајкани, цајканувајќи со човечката перверзност, појавувајќи се слатки & горки, знаеш, груби & искусни но сепак меки однатре – *Hill Street Blues* – најзлобното ТВ шоу на сите времиња. Курнаски цајкани црнци кои маваат духовити расистички забелешки против провинциските цајкани белци, кои & покрај сè, сепак, се сакаат – Еди Марфи – Класен предавник. Заради таа мазохистичка возбуда добивме цајкани со злобен нагон коишто се закануваат однатре да ја соборат нашата Удобна Консензуална стварност како Гајгер – замислени глисти кои се разбиени во последната секунда од Последниот искрен цајкан, Робокоп, идеален амалгам од вештачки екстремитети & сентименталност.

Опседнати сме со цајкани уште од самиот почеток – но цандарите од дамнина изигруваа надмени будали, *Keystone Kops*, *Car 54 Where Are You*, токмаци и акмаци ои се тука за Фати Арбакл или Бастер Китон да ги смачкаат или издишат. Но во идеалната драма на осумдесеттите, „малиот човек“ кој некогаш распрскувал стотици муви зунзари со анархистичката бомба, невино користејќи ја за да запали цигара – Скитник, жртвата со ненадејна моќ на чисто срце – повеќе нема место во центарот на наративот. Некогаш „ние“ бевме тој хобо, квазинадреалистички хаотичен херој што победува над апсурдните подлизурковци на презираниот & нерелавантен Поредок со помош на *wu-wei*. Но сега „ние“ сме редуцирани на статусот на жртви без моќ, или поинаку криминалци. „Ние“ повеќе не ја заземаме таа централна улога; не сме повеќе херои на нашите сопствени приказни, маргинализирани & заменети сме од Другиот, Цајканот.

Оттаму Цајканското шоу има само три карактери – жртва, криминалец & полицаец – но првите два не успеваат да бидат целосно човечки – единствено *свињата* е стварна. Доволно чудно, човечкото општество во осумдесеттите (како што е согледано во останатите медиуми) понекогаш се чини дека е составено од истите три клишеа/архетипи. Прво жртвите, цимолкавите малцинства кои се жалат за „права“ – кажете чија молитва во осумдесеттите *не* припаѓа на „малцинство“? Срање, дури & цајканите се жалеа за нарушување на нивните „права“. Потоа криминалците: во голема мера не-бели (& покрај задолжителната & халуцинаторска „интеграција“ на медиумите), во голема мера сиромашни (или ужасно богати, оттука дури & повеќе отугени), во голема мера перверзни (т.е. забранетите огледала на „нашите“ желби). Слушнав дека едно од четири домаќинства во Америка секоја година е ограбено & дека секоја година речиси половина милион од нас се уапсени само заради пушење трева. Во лице на таквата статистика (дури & под

претпоставка дека е „проклета лага“) човек се прашува кој не е жртва или криминалец во нашата полициска состојба на свеста. Цајканот (fuzz) мора да посредува за *сите нас*, без оглед колку замаглен (fuzzy) е интерфејсот – тие се само војни-свештеници, без оглед колку профани. *America's Most Wanted* – најуспешното ТВ game show на осумдесеттите – ја отвори за сите нас улогата на Цајкан аматер, досега само медиумска фантазија на среднокласната огорченост и одмазда. Природно, вистинскиот Цајкан никог не мрази онолку колку своеволниот борец против злото (вигилант) - погледнете што се случува со групите од сиромашните &/или не-бели соседства како муслиманите коишто се обидоа да го елиминираат дилањето крек во Бруклин; цајканите ги уапсија муслиманите, пре-продавачите заминаа слободни. Вистинските вигиланти се закануваат на монополот на спроведување на законот. *lése majest*, поодвратно & од инцест или убиство. Но медиумските (посредуваните) вигиланти функционираат совршено внатре Цајканската држава (CopState); всушност, би било поточно тие да се сметаат како *неплатени* (дури ни со соодветни предмети!) *поткажувачи*: телеметрички кодоши, електродоушници, едnodневни цинкароши.

Што е она што „Америка најмногу го сака“? Дали оваа фраза се однесува на криминалци – или на криминални дела, на предмети на желба во нивното стварно присуство, непретставувани, непосредувани, буквално украдени и присвоени? Америка најмногу сака... да ја одјебе работата, откачи сопругникот, да се дрогира (затоа што само дрогите прават да се чувствуваш онолку добро колку што изгледаат луѓето на ТВ рекламите), да има секс со стасана малолетничка, содомија, провалување, проклето да. Кои непосредувани задоволства не се нелегални? Денес дури & скарите на отворено ги нарушуваат уредбите за чад. Наједноставните уживања нè наведуваат против некој закон; на крај задоволството станува премногу стресно – просење, & останува единствено телевизијата – и задоволството на одмазда, несебичното предавство, болната возбуда на озборувањето. Америка не може да го добие она што најмногу го сака, наместо тоа го има *America's Most Wanted*. Нација на школски подлизурковци што се улизуваат на елитата од школски насилници.

Се разбира, програмата сè уште страда од неколку багови со чудна природа: на пример, драматизираните сегменти се одредени според кинематско вистинит стил од страна на *актерите*: некои гледачи се толку глупави што веруваат дека гледаат снимки од вистински злосторства. Оттука, актерите се постојано малтретирани & дури апсени, заедно со (или наместо) вистинските криминалци чишто фотографии се покажуваат после секој документоид. Колку привлечно, а? Никој навистина не доживува ништо – сите се редуцирани на статус на духови – медиумски слики се појавуваат & испловуваат далеку од секаков контакт со вистинскиот секојдневен живот – секс по телефон – кибер секс. Крајната трансцедентност на телото: кибергносис.

Медиумските цајкани, како & телевангелистичките претходници, нè подготвуваат за адвентот (пристигнувањето), последното доаѓање на Воодушевувањето од полициската држава: „Војните“ против сексот & дрогата: тотална контрола целосно исцедена од секаква содржина; мапа без координати во кој било познат простор; далеку над обичниот Спектакл; чиста екстаза („стоење надвор од телото“); непристоен симулакрум; бесмислени насилни напади насочени кон последниот принцип на владеењето. Слика на земја проголтана од слики на себеомраза, војна меѓу шизоидните полови на поделената личност. Супер егото vs. Ид детето, за титулата во тешка категорија на напуштениот пе-

јзаж, изгорен, загаден, празен, очаен, нестварен. Токму како што мистеријата на убиството е вежбање садизам, така и цајканската фикција секогаш вклучува контемплација на *контрола*. Сликата на инспекторот или детективот ја одредува сликата на „нашиот“ недостаток од автономна супстанца, нашата транспарентност пред вкочанетиот поглед на авторитетот. Наша перверзност, наша беспомошност. Без оглед дали ги замислуваме како „добри“ или „лоши“, нашите опсесивни повикувања на еидолоните на Цајканите го откриваат степенот до кој ние сме го прифатиле маникејскиот светоглед што тие го симболизираат. Милиони ситни цајкани се ројат насекаде, како клиподи, гладни духови налик ларви – тие го исполнуваат екранот, како во Китоновите славни проекции со две ролни, преплавувајќи го предниот план, Антарктик каде што ништо не се движи освен хорди зловни сини пингвини.

Предлагаме езотерично херменевтичко толкување на надреалистичкиот слоган „*Mort aux vaches!*“. Го прифаќаме не како упатување кон смртта на индивидуалните цајкани („крави“ во жаргонот на времето) – обична левичарска одмаздничка фантазија – биден обратнаосочен садизам – туку кон смртта на *сликата* на *цандарот*, внатрешната Контрола & нејзините илјадници рефлексии во Неместото Место на медиумите – „сивата соба“ како што Бароуз го нарекува тоа. Себецензорство, страв од сопствените желби, „совеста“ како интериоризиран глас на консензусот – авторитетот. Убиството на овие „безбедносни сили“ навистина би ослободило поплави од нагонска енергија, но не насилното безглаво трчање предвидувано од теоријата на Law 'n' Order.

Ничеанското „себенадминување“ го обезбедува принципот на организација на слободниот дух (исто како & за анархистичкото општество, барем теоретски). Во личноста на полициската држава, нагонската енергија е преградена & свртена кон себезадушвање; секоја закана по Контролата резултира со напади на насилство. Во личноста на слободниот дух, енергијата тече непопречена, а оттаму & турбулентно но нежно – нејзиниот хаос го пронаоѓа нејзиниот чудесен привлекувач, овозможувајќи го појавувањето на нови поредоци.

Во оваа смисла ние повикуваме на бојкот на сликата на Цајканот & мораториум на неговото произведување во уметноста. Во оваа смисла...

MORT AUX VACHES!

Привремено автономна зона

„...овој пат меѓутоа се враќам како победоносниот Дионис кој ќе го претвори светот во празник... Немам многу време...“

- *Ниче (во неговото последно „лудо“ писмо до Косима Вагнер)*

Пиратски утопии

Морските скитници и пирати од 18 век создале „информациска мрежа“ која се протегала низ целата земјина топка: иако примитивна и првенствено посветена на суровиот и безмилосен бизнис, таа функционираше восхитувачки. Раштркани низ мрежата постоеа острови, зафрлени скривалишта каде што бродовите можеле да бидат снабдени со вода и храна и каде што пленот се заменува за разни потребности и скапоцености. Некои од овие острови поддржувале „осмислени заедници“, цели миниопштества кои свесно живееле надвор од законот и кои биле решени како такви да се одржат, дури и ако тоа било за краток но среќен и забавен период.

Пред неколку години разгледав многу спореден материјал за пиратството надевајќи се дека ќе пронајдам студија за овие енклави - но се чини дека ниту еден историчар не ги сметал доволно вредни за истражување. (Вилијам Бароуз ја има спомената темата, исто како и покојниот британски анархист Лари Лоу - но не е извршено никакво систематско истражување.) Се навратив на примарни извори и конструирав сопствена теорија, од која некои аспекти ќе бидат разгледани и во овој есеј. Овие населби ги нареков „Пиратски утопии“.

Неодамна Брус Стерлинг, еден од водечките предстваници на киберпанк научната фантастика, објави романс за блиската иднина, базирана на претпоставката дека распаѓањето на политичките системи ќе доведе до децентрализирана пролиферација на експерименти во живеењето: циновски корпорации водени од работници, независни енклави посветени на „пиратство на податоци“ (data piracy), Зелени-Социјал-Демократски енклави, енклави на нулто работно време, ослободени анархистички зони, итн. Информациската економија којашто ја поддржува оваа разновидност е наречена Мрежа (Net); енклавите (и насловот на книгата) е Острови во мрежата (*Islands in the Net*).

Средновековните Асасини основале „Држава“ составена од мрежа на зафрлени планински долини и замоци, раздалечени илјадници километри, стратешки неранливи на инвазија, поврзани со информациски ток на тајни агенти, во војна со сите влади и посветени единствено на знаењето. Современата технологија, достигнувајќи го врвот во шпионските сателите, го прави овој вид на *автономија* романтичен сон. Нема повеќе пиратски острови! Истата технологија во иднина - ослободена од сета политичка контрола - би можела да направивозможен цел свет од *автономни зони*. Но засега, концептот јасно останува научна фантастика - чиста шпекулација.

Дали ние кои живееме во денешнината сме осудени никогаш да не искусиме автономија, никогаш, ниту за момент да не застанеме на парче земја каде што владее слобода? Дали сме сведени само на носталгија за минатото или носталгија за иднината? Мораме ли да чекаме целиот свет да биде ослободен од политичка контрола пред барем еден од нас да тврди дека ја искусил слободата? Логиката и емоциите се обединети во неодобрувањето на таквата претпоставка. Разумот вели дека човек не може да се бори за нешто што

не го знае; а пак срцето се побунува на толку суровиот универзум кој напаѓа со толкави неправди врз нашата генерација, а да не зборуваме за човештвото.

Да кажеш „Јас никогаш нема да бидам слободен сè додека сите луѓе (или сите сетилни суштества) не бидат слободни“ напосто е затворање во еден вид на нирвана-ступор, откажување од нашата човечност, дефинирање на себеси како губитници.

Верувам дека со екстраполирање од минати и идни приказни за „острови во мрежата“ можеме да собереме докази кои ќе сугерираат дека одреден вид на „слободни енклави“ не само што е можен во наше време, туку и дека постои. Сите мои истражувања и шпекулации се кристализираа околу концептот на **Привремено автономна зона - ПАЗ** (Temporary Autonomous Zone - TAZ). И покрај синтетизирачката сила на моето сопствено мислење, сепак немам намера ПАЗ да биде сфатена како нешто повеќе од *есеј* („обид“), сугестија, речиси поетска фантазија. И покрај поврмениот горделив и гласен ентузијазам во мојот израз, јас не се трудам да создадам политичка догма. Всушност, јас намерно се воздржав од дефинирање на ПАЗ - кружам околу темата, испалувајќи светлосни сигнали коишто водат до целта на истражувањето. На крајот ПАЗ е речиси самообјаснувачка. Доколку фразата стане актуелна и општо прифатена, би можела да се разбере без потешкотии... да се разбере на дело.

Очекувајќи ја револуцијата

Како тоа „светот превртен наопаку“ секогаш успева да се *исправи*¹? Како тоа секоја револуција ја следи реакција, како сезони во Пеколот?

Востание или латинската форма *инсурекција*, се зборови употребувани од историчарите за означување на *неуспешните* револуции - движења кои не ги оствариле очекуваните форми, консензусот - одобрената траекторија: револуција, реакција, предавство, основањето на посилна и поугнетувачка Држава - вртењето на тркалото, враќањето на историјата повторно и повторно до највисоките форми: чизма врз лицето на човештвото засекогаш.

Неуспевајќи да ја прати оваа форма, *во-станието* (up-rising) сугерира на можноста за движење надвор и отаде Хегеловата спирала на „прогресот“, која потајно не е ништо повеќе од магичен круг. *Surgo* - побунување, надоаѓање. *Insurgo* - подигање, издигнување на самиот себе. Дејствување кое смета само на сопствените сили. Збогум на бедната пародија на кругот на кармата, историската револуционерна јаловост. Слоганот „Револуција!“ од tocsin (свонче за узбуна) мутираше во toxin (отров), псевдогностичка верска замка, кошмар каде што без разлика колку се бориме никогаш не успеваме да му побегнеме на тој зол Еон, на тој инкубус Држава, една Држава по друга, секој „рај“ управуван од уште еден зол ангел.

Доколку Историјата е „Време“, како што тврди дека е, тогаш бунтот е момент кој отскокнува од и е надвор од Времето, го прекршува „законот“ на Историјата. Доколку Државата е Историја, како што тврди дека е, тогаш востанието е забранетиот момент, непростивото одрекување на дијалектиката - затресувајќи ги спротивностите и излегувајќи од зачадената дупка, маневар на шаманот кон универзумот изведен под „невозможен агол“. Историјата вели дека Револуцијата постигнува „постојаност“, или барем траење, додека бунтот/востанието е „привремен“. Во оваа смисла бунтувањето е налик на „возвишено искуство“ како спротивставеност на стандардот на „вообичаената“ свест и искуство. Како и фестивалите, бунтовите/востанијата не можат да се случуваат секој ден - инаку и не би биле „невообичаени“. Но таквите моменти на интензитет и даваат форма и смисла на севкупноста на животот. Шаманот се враќа - можеш да останеш на покривот засекогаш - но работите се променети, се случија смени и интеграции - направена е *разлика*.

Ќе тврдите дека ова е застапување на очајот. Што е со анархистичкиот сон, со државата без држава, Комуната, со *трајната* автономна зона, со слободното општество, со слободната *култура*? Зарем ќе ја напуштиме оваа надеж во замена за некаков егзистенцијалистички *acte gratuit*? Поентата не е во тоа да се смени свеста туку да се смени светот.

Го прифаќам ова како искрена и отворена критика. Но сепак ќе наведам две забелешки; прво, *револуцијата* сè уште не успеала да го оствари овој сон. Визијата се раѓа во момен-

¹ Во оригиналот стои Right алудирајќи и на десница (политичка); How is it that „the world turned upside-down“ always manages to Right itself?

тот на востанието - но штом „Револуцијата“ ќе триумфира и државата се врати, сонот и идеалот се *век* предадени. Не сум ја напуштил надежта ниту исчекувањето на промена - но немам верба во зборот *Револуција*. Второ, дури и ако го замениме револуционерниот пристап со концептот на *востание кое се раѓа спонтано во анархистичката култура*, нашата сопствена специфична историска ситуација не е поволна за еден таков опширен потфат. Денес од фронталниот судир со државата, мегакорпорацијата на информацијата, царството на Спектаклот и Симулацијата, не би произлегло апсолутно ништо освен бесполезно страдање. Нејзините пушки се вперени во нас, додека нашиот оскуден арсенал не пронаоѓа ништо во што би целел освен една хистерија, еден ригиден вакуум, еден Демон способен да ја изгасне секоја искра во електроплазмата на информации, во едно општество на капитулација во кое доминира ликот на Цајканот и заносното око на ТВ екранот.

Накратко, не сакаме да ја наметнеме ПАЗ како ексклузивна цел на самата себе, заменувајќи ги сите останати облици на организирање, тактики и цели. Ја препорачуваме затоа што може да го обезбеди квалитетот кој е споредлив со оној на востанието без нужно да доведе до насилство и страдање. ПАЗ е како востание кое не доаѓа во директен судир со државата, герилска операција која ослободува едно подрачје (на територија, време, имагинација), а потоа се губи за повторно да се појави на некое друго место, во некое друго време, *пред* Државата да успее да ја уништи. Бидејќи Државата примарно е повеќе преокупирана со Симулацијата отколку со материјата, ПАЗ може да ги „окупира“ овие подрачја, тајно и незаконски, и да продолжи со своите празнични цели и намери подолго време во релативен мир. Можеби некои мали ПАЗ потраеле и цели животи бидејќи поминале незабележани, како хилбили² енклавите - бидејќи никогаш не се вкрстиле со Спектаклот, никогаш не се појавиле надвор од оној реален живот кој е невидлив за агентите на Симулацијата.

Вавилон своите апстракции ги сфаќа како реалност; токму *внатре* овие рамки на грешки ПАЗ може да ја започне својата егзистенција. Започнувањето на ПАЗ може да вклучува и тактики на насилство и одбрана, но нејзината најсилна страна лежи во нејзината невидливост - Државата не може да ја препознае бидејќи Историјата нема дефиниција за неа. Штом ПАЗ е именувана (претставена, посредувана), таа мора да исчезне, *ќе* исчезне оставајќи зад себе празна мешунка, само за повторно да изникне на некое друго место, повторно невидлива бидејќи е необјаслива во поимите на Спектаклот. Затоа ПАЗ е совршена тактика во ера во која Државата е сеприсутна и семоќна, иако истовремено е полна со пукнатини и празнини. А бидејќи ПАЗ е микрокосмосот на оној „анархистички сон“ за слободна култура, јас не можам да се сетам на подобра тактика за остварување на целта истовремено искусувајќи некои од нејзините благодети овде и сега.

Сè на сè, реализмот не само што бара да се откажеме од *чекање* на „Револуцијата“ туку исто така бара и да престанеме да ја *посакуваме*. „Востание“, да - што е можно почесто, и дури под ризик на насилство. *Грчот* на Симулираната Држава ќе биде „спектакуларен“, но во мнозинството случаи најдобрата и најрадикална тактика ќе биде одбивањето на вмешување во спектакуларното насилство, *повлекување* од подрачјето на симулацијата, исчезнување.

² Hillbilly - рурални мочварни комуни од југот на САД.

ПАЗ е камп на герилски онтолози: удри и бегај. Одржување на целото племе во движење, дури и ако се работи само за податоци во Мрежата (Web). ПАЗ мора да биде способна за одбрана; но исто како и „нападот“, и „одбраната“ би требало, ако е можно, да го избегне насилството на Државата, кое повеќе не е *разбирливо* насилство. Нападот е насочен кон структурите на контрола, главно кон идеите; одбраната е „невидливоста“, *боречка вештина*, „неранливост“. „Номадската воена машина“ освојува без да биде забележана и продолжува понатаму пред мапата да се дополни со нови податоци. Што се однесува до иднината - единствено оној што е автономен може да планира автономност, да ја организира, да ја создава. Делување кое смета само на своите сили. Првиот чекор е во некоја смисла сличен на *сатори* реализацијата, дека ПАЗ започнува со едноставен чин на реализација.

(Забелешка: Погледни го додатокот В, цитатот од Ренцо Новаторе)

Психотопологија на секојдневниот живот

Концептот на ПАЗ најпрвин се раѓа од критиката на Револуцијата и почитувањето на Востанието. Првото го етикетира второто како неуспех; но за нас *востанието* претставува далеку поинтересна можност, посматрано преку критериумот на психологијата на ослободувањето, отколку сите „успешни“ буржоаски, комунистички, фашистички и други револуции.

Втората создавателна сила која стои зад ПАЗ, изникнува од историскиот развој кој јас го нарекувам „затворање на мапата“. Последниот дел од Земјата кој не бил во сопственост на ниту една национална држава проголтан е 1899. Ова е првиот век без *terra incognita*, без граница. Националноста е највисокиот принцип на светското владеење - ниту едно делче од камењата во Јужните мориња не може да остане слободно, ниту една далечна долина, дури ниту Месечината и планетите. Ова е апотеоза на „територијалниот гангстеризам“. Ниту еден квадратен сантиметар од Земјата не е оставен без даноци и неконтролиран... во теорија.

„Мапата“ е апстрактна политичка мрежа, циновска измама наметната од страна на „експертската“ Држава, додека за повеќето од нас мапата повеќе не е „Остров на желката“ туку „САД“. Но сепак, бидејќи мапата е апстракција таа не може да ја покрие земјата со точност од 1:1. Во исклучителната сложеност на модерната географија мапата може да гледа единствено димензионални мрежи. Скриените бескраи помеѓу наборите на мапата му бегаат на мерачот. Мапата не е точна; мапата *не може* да биде точна.

На тој начин Револуцијата е затворена, а востанието е отворено. Засега ја концентрираме нашата сила кон привремените „засилувања на напнатоста“, избегнувајќи ги сите заплеткувања со „трајни решенија“.

И мапата е затворена, но автономната зона е отворена. Метафорички се развива внатре димензиите кои се невидливи за картографијата на Контролата. И овде би морале да го воведеме концептот на психотопологија (и топографија) како алтернативни „науки“ спротивни на онаа наука на идеолошки утврдувања и изработување на државни карти и „психички империјализам“. Единствено психотопографијата може да нацрта мапи со точност 1:1, бидејќи единствено човечкиот ум има доволно капацитет да ја отслика стварноста. Но мапа со размер од 1:1 не може да ја „контролира“ сопствената територија бидејќи е реално идентична со неа. Може да биде употребена само за да *сугерира*, во смисла да се насочи кон одредени карактеристики. Ние бараме „простори“ (географски, социјални, културни, имагинарни) кои имаат потенцијал да се развијат во автономни зони - и бараме време во кое тие простори се релативно отворени, било заради немарност на Државата или пак некако избегнале да бидат забележани од творците на мапите или пак заради некоја друга причина. Психотопологијата е уметност на *рабдомантија* за потенцијални ПАЗ.

Сепак, затворањето на Револуциите и мапите се само оние негативни извори на ПАЗ; останува многу да се каже за нејзините позитивни инспирации. Реакцијата сама по себе

не може да ја обезбеди потребната енергија за „манифестирање“ на ПАЗ. Востанието мора исто така да биде *за нешто*.

1. Најпрвин, можеме да зборуваме за природна антропологија на ПАЗ. Нуклеусното семејство е основната единица на еднодушното општество, но не и на ПАЗ. („Семејства! - колку ги мразам! Скржавци на љубовта!“ - А. Жид.) Нуклеусното семејство, со својот приврзок „ојдиповите несреќи“, се чини дека е неолитски изум, одговор на „земјоделската револуција“ со својата наметната скудност и својата наметната хиерархија. Палеолитскиот модел е попримален и порадикален: *дружината*. Типичната собирачко-ловечка номадска или полуномадска дружина е составена од педесетина луѓе. Во поголемите племенски општества организацијата на дружината ја вршат кланови внатре племето, или пак заедници како тајни друштва, ловечки или воени друштва, родови друштва, „детски републики“, итн. Доколку нуклеусното семејство е производ на скудноста (и доведува до скржавост), дружината е производ на изобилството - и доведува до бујност и раскошност. Семејството е *затворено*, од генетиката, од машкото *поседување* на жените и децата, од тоталитетот на хиерархијата на агрикултурното-индустриско општество. Дружината е *отворена* - се разбира не за секого, туку за групата на афинитет, за покренувачите за колнати на обврската за љубов. Дружината не е дел од поголема хиерархија, таа е повеќе дел од хоризонтален модел на обичаи, проширено родбинство, договор и здружување, духовни афинитети, итн. (Американските индијански општества одредени аспекти од оваа структура ги имаат зачувано дури и денес).

Во нашето сопствено постспектакуларно општество на Симулација многу сили работат - во голема мера невидливо - на отстранување на нуклеусното семејство и враќање на дружината. Разложувањето и рушењето на одредени структури на Работата одекнуваат во развиената „стабилност“ на единечното семејство и единечниот дом. Некогашната „дружина“ сега вклучува пријатели, бивши сопружници и љубовници, луѓе запознаени на различни работни места и разни собири, групи на афинитет, мрежи со посебен интерес, поштенски мрежи, итн. Нуклеусното семејство очигледно постанува сè повеќе и повеќе *замка*, културно тонење, невротична тајна имплозија на поделени атоми - а очигледната контрастратегија се појавува спонтано во речиси несвесното реоткривање на повеќе архаичните, а сепак повеќе постиндустриски можности на дружината.

2. ПАЗ како *фестивал*. Стивен Перл Ендрјуз (Stephen Pearl Andrews) еднаш ја предложи, како претстава за анархистичкото општество, вечерната забава (*dinner party*), во која сите структури на авторитет исчезнуваат во веселото дружење и славење (погледни додаток В). Овде исто така може да се повикаме на Фурие и неговиот концепт на чувствата како основа за постанување социјален – „touch-rut“ и „гастрозофија“, и неговата херојска песна за запоставените импликации на мирисот и вкусот. Античките концепти на славење и сатурналија потекнуваат од интуицијата дека одредени настани се наоѓаат надвор од просторот на „профаното време“, мерниот инструмент на Државата и Историјата. Овие празници буквално окупираа пукнатини во календарот - *престапни интервали*. Сè до Средниот век, скоро третина од годината била оддадена на празници. Можеби бунтувањата против реформата на календарот имале помалку врска со изгубените „единаесет денови“ отколку со чувството дека царската наука кова завера за затворање на овие пукнатини во календарот каде што човечката слобода акумулирала – *coup d'etat*, пресликување на годината, запирање на самото време, претворајќи го органскиот космос во механички универзум. Смртта на фестивалот.

Учесниците во востанието постојано ги забележуваат неговите празнични аспекти, дури и среде вооружени судири, опасности и ризици. Бунтот е налик сатурналија која се ослободила (или била принудена да исчезне) од нејзиниот вметнат интервал и која е сега слободна да изникне каде било и кога било. Ослободена од време и простор, таа сепак поседува чувство за созревање на настаните и афинитет за *genius loci*; науката за психотопологија индицира „струења на енергии“ и „точки на моќ“ (да позајиме окултистички метафори) кои го локализираат ПАЗ просторот - привремено, или барем помагаат да го дефинира својот однос кон моментот и поприштето.

Медиумите нè покануваат да „дојдеме да ги прославиме миговите на нашиот живот“ со вештачката и лажна унификација на стоките за широка потрошувачка и спектаклот, славниот *ненастан* на чисто официјално застапување. Како одговор на оваа безобразност го имаме, на една страна, спектарот на *одбивање* (забележан од страна на ситуационистите, Џон Зерзан, Боб Блек и други.) - а на другата страна, појавувањето на *фестивалска/празнична* култура отстранета и дури скриена од оние кои би сакале да бидат менаџери на нашето слободно време. „Бори се за правото на забава“ всушност не е пародија на радикалната борба туку нова манифестација на истата, соодветна на времето кое нуди телевизори и телефони како начини на „дофаќање и допирање“ други човечки суштества, начини да се „Биде таму!“.

Перл Ендрјуз беше во право: вечерната забава веќе е „смето на новото општество кое се обликува внатре лушпата на старото“ (Преамбула на IWW¹). „Племенските собири“ во стилот на шеесетите, шумските енклави на екосаботерите, идиличниот Белтан² на неопаганите, анархистичките конференции, *gay faery* друштвата... Харлемските забави од дваесетите, ноќните клубови, гозби, старите слободарски пикници - би требало да сфатиме дека сите овие се на еден начин веќе „ослободени зони“, или барем потенцијални ПАЗ. Дали се отворени само за неколку пријатели, како вечера, или пак за илјадници славеници, како *Be-In*, забавата е секогаш отворена бидејќи не е „нарачана“; може да биде планирана, но единствено ако не се случи може да се каже дека „пропаднала“. Елементот на спонтаноста е основен.

Суштина на забавата: лице в лице, група луѓе ги усмерува своите сопствени сили кон реализација на заемните желби, дали тоа е јадење и веселење, танцување, разговарање, уметностите на животот; можеби дури и еротско задоволство, или пак заедничкото создавање на уметничко дело, или доживувањето на вистинскиот занес на радост - накратко, „обединување на егоистите“ (како што Штирнер тоа го кажа) во наједноставниот облик - или поинаку, со зборови на Кропоткин, основен биолошки поттик кон „заемна помош“.

¹ Industrial Workers of the World – Северно Американски синдикат формиран 1905 кој подоцна добила и меѓународен карактер. За кратко време успева да стане највлијателниот синдикат во САД а воедно и најрадикален, нивната верзија на синдикализмот ја нагласувала ангажираноста – агитацијата, пропагандата и пред сè директната акција – а не долгорочната систематска организација. Во одреден период од своето постоење во него преовладува анархистичката струја. Неговото жестоко противење на учеството на САД во Првата светска војна, властите го користат како изговор за жестока акција против него, каде што во организираната и систематска кампања на терор повеќето од неговите водачи се убиени, затворени и мачени, а неговата структура и организација разбиена. После тоа IWW никогаш не успева да се консолидира, постои и денес но повеќе како историски артефакт.

² Старокелтски магичен празник кој според нашиот календар се паѓа на први мај.

(Овде исто така треба да го споменеме и Батиј со неговата „економија на ексцес“ и неговата теорија за потлач³ културата.)

3. Битно во обликувањето на реалноста на ПАЗ е концептот на *психичкиот номадизам* (или како што ние во шала го нарекуваме, „космополитизам без корени“). Некои аспекти од овој феномен ги дискутираа Делез и Гатари во “Nomadology and War Machine”, Лиотар во *Driftworks* и разни автори во изданието “Oasis” на Semiotexte(e). Го употребуваме овде терминот „психички номадизам“ наместо „урбан номадизам“, „номадологија“ итн., едноставно за да ги собереме сите тие концепти во еден единствен флексибилен комплекс кој би требало да биде изучуван заради пристигнувањето - во - постоењето на ПАЗ. „Смртта на Бог“, на одреден начин и децентрализација на целокупниот „Европски“ проект, отвори мултиперспективна, постидеолошка визија на светот способна да се движи „раскоренета“ од филозофијата на племенскиот мит, од природната наука на таоизмот - способна за прв пат да го види предметот од разни страни, поглед на друг свет кој е целосно поинаков.

Но, таквата визија е постигната по цена на живеење во време каде што брзината и „фетишизмот на стоката“ создале тиранско лажно културно обединување кое настојува да ја отстрани секоја културна разновидност и индивидуалност, на тој начин што „едно место вреди колку и друго“. Ваквиот парадокс создава „дигани“, психички патници водени од желбата или љубопитноста, скитници со малку лојалност (всушност нелојални спрема „Европскиот проект“ кој ја загубил сета своја виталност и шарм), неврзани за какво било посебно време или место, во потрага по разновидност и авантура... Ваквиот опис ги опфаќа не само x-класите на уметници и интелектуалци, туку исто така и емигрантските работници, бегалците, „бездомниците“, туристите, културата на камперите и мобилните куќи - како и луѓето кои патуваат *via* Мрежата (Net), а кои можеби никогаш не ги напуштаат своите соби (или оние како Торо кои „многу пропатувале низ Конкорд“); на крај ги вклучува „сите“, сите нас кои живееме преку нашите автомобили, нашите одмори, нашите телевизори, книги, филмови, телефони, промени на работата, промени на „стилот на живеење“, религии, диети, итн., итн.

Психичкиот номадизам како *тактика*, она што Делез и Гатари метафорично го нарекуваат „воена машина“, го поместува парадоксот од пасивна во активна, а можеби дури и во „насилна“ состојба. Последните агонии на посмртната постела на „Бог“ долго време се појавуваа - во облик на капитализам, фашизам и комунизам на пр. - така што има уште многу „креативни деструкции“ што ќе ги изведат пост-Бакунин-пост-Ниче командосите или *апачите* (буквално „непријатели“) на стариот Консензус. Овие номади ја практикуваат *пљачката*, тие се гусари, тие се вируси; тие имаат и потреба и желба за ПАЗ, кампови на црни шатори под ѕвездите на пустината, меѓузони, скриени и утврдени оази долж тајните карвански патишта, „ослободени“ делови од џунгли и рамници, забранети подрачја, сиви економии и underground базари.

Овие номади ги обележуваат своите патишта со чудни ѕвезди кои можат да бидат светлечки групи на податоци во киберпросторот или можеби халуцинации. Постава мапа на територии; над неа постави мапа на политички промени; над тоа мапа на Мрежата (Net), особено на против-Мрежата со давање нагласок на тајните протоци на информа-

³ Обред на нативните Американци од племињата на северозападниот брег, каде што домаќините на обредот великодушно раздавале подароци, а понекогаш и го уништувале сопственото богатство со цел да демонстрираат изобилие и дарежливост очекувајќи евентуално возвраќање.

ции и логистика - и конечно, над тоа, 1:1 мапа на креативната имагинација, естетика и вредности. Таквиот резултат оживува, анимиран од неочекуваните виори и ненадејните зголемувања на енергија, светлосни коагулации, тајни тунели, изненадувања.

Мрежата (Net) и Пајажината (Web)

Следниот фактор кој допринесува кон ПАЗ е толку обемен и повеќезначен што е потребно цело едно поглавје за него.

Зборуваеме за *Мрежата* (Net), којашто може да се дефинира као тоталитет на сите информации и комуникациски трансфер. Некои од овие трансфери се привилегирани и ограничени само на одредени елити, што на Мрежата (Net) и дава еден хиерархиски изглед. Други пак трансакции се отворени за сите - со што Мрежата има исто така и хоризонтален нехиерархиски изглед. Воените и разузнавачките податоци се ограничени, исто како и банкарските и платежните информации и на нив сличните. Но во поголемиот број случаи телефонот, поштенскиот систем, јавните бази на податоци, итн., се достапни за секого. На тој начин *внатре Мрежата* (Net) почна да изникнува сенлив вид на *против-Мрежа* (Net), која ние ќе ја нарекуваме *Web* (како Net да е рибарска мрежа, а Web пајакова мрежа-пајажина испреплетена меѓу пукнатините и разбиените делови на Мрежата)¹. Општо земено терминот *Пајажина* ќе го користиме за означување на алтернативната хоризонтална отворена структура на информациска размена, нехиерархиската мрежа, а терминот *против-Мрежа* ќе го зачуваме за укажување на тајната, илегална и бунтовничка употреба на Пајажината, вклучувајќи го и сегашното пиратство на податоци и останатите форми на самоисцедување на Мрежата. Мрежата, Пајажината, и против-Мрежата се сите дел од истиот комплексен модел - се замачкуваат едни со други на безброј места. Термините не се замислени да дефинираат подрачја туку да сугерираат тенденции.

(Дигресија: пред да ја осудите Пајажината или против-Мрежата за нивниот „паразитизам“, кој никогаш не може да биде вистинска револуционерна сила, запрашајте се себеси од што се состои „производството“ во Време на Симулација. Што е „производствена класа“? Можеби ќе бидете приморани да признаете дека овие термини го загубиле своето значење. Во секој случај, одговорите на таквите прашања се толку комплексни што ПАЗ се стреми сите заедно да ги игнорира и едноставно го одбира она што може да го *искористи*. „Културата е нашата Природа“ - а ние сме крадливите дрдорковци, или ловците-собирачи на светот на Comm Tech.)

Сегашните облици на неофицијалната Пајажина се, мора да се признае, сè уште по малку примитивни: маргиналните мрежи на фанзини, BBS мрежите, пиратираниот софтвер, хакерството, телефонското лудачење, некои влијанија во печатот и радиото, скоро никакви во останатите големи медиуми - нема ТВ станици, нема сателити, нема фибер оптика, кабли, итн., итн. Сепак самата Мрежа претставува модел на менливи/еволутивни односи помеѓу субјектите („корисниците“) и објектите („податоците“). Природата на овие односи е детално истражена, од Меклуан до Вирилио. Ќе бидат потребни страници и страници да се „докаже“ она што досега „сите го знаат“. Наместо повторно изнесување на сето тоа, јас

¹ Во понатамошниот текст за именување на Net ќе стои Мрежа, а за Web Пајажина.

сум заинтересиран за прашањето како сите овие еволутивни односи предлагаат начини за имплементација на ПАЗ.

ПАЗ има привремена но вистинита локација во времето и привремена но вистинита локација во просторот. Но јасно е дека таа исто така мора да има и „локација“ во *Пајажината*, а оваа локација е од поинаков вид, не вистинита туку виртуелна, не непосредна туку истовремена. Пајажината не само што обезбедува логистичка поддршка за ПАЗ, таа исто така помага таа да оживее; грубо зборувајќи, може да се каже дека ПАЗ „постои“ во информативниот простор исто како и во „реалниот свет“. Пајажината може да кондензира многу време, како податоци, во бесконечно мал „простор“. Забележавме дека ПАЗ, бидејќи е привремена, нужно мора да има недостаток од некои предности на слободата која искусува *траење* и повеќе или помалку фиксирано поприште. Но Пајажината може да обезбеди еден вид на замена за некои траења и попришта - може да ја *информира* ПАЗ, од нејзиното зачнување, со огромни количини на кондензирано време и простор кои се „иститлувани“ како податоци.

Во овој еволутивен момент на Пајажината, а земајќи ги предвид нашите барања за сетилното и „лице в лице“, мораме да ја сметаме Пајажината како систем за поддршка, способен да пренесува информации од една ПАЗ до друга, способен да ја брани ПАЗ, претворајќи ја во „невидлива“ или покажувајќи ги забите, согласно она што ситуацијата го бара. Но и повеќе од тоа: доколку ПАЗ е номадски камп, тогаш Пајажината помага во снабдувањето со епови, песни, генеологија и легенди на племето; таа ги обезбедува тајните карвански патишта и напаѓачките патчиња кои го надополнуваат течението на племенската економија; таа дури ги *содржи* и некои од многуте патишта што тие ќе ги следат, некои од многуте соништа што тие ќе ги искушат како знаци и претсказанија.

Пајажината за својот опстанок не зависи од ниту една компјутерска технологија. Усниот збор, поштата, маргиналната мрежа на фанзини, телефонски мрежи, и на нив сличните се веќе доволни да конструираат информациско вмрежување. Суштината и клучот не се во брендот или нивото на користената технологија, туку во отвореноста и хоризонталноста на структурата. Од друга страна, пак, целиот концепт на Мрежата *имплицира* користење на компјутери. Во SF имагинацијата Мрежата е насочена кон состојбата на Киберпростор (како во *Трон* или *Неуромансер*) и психотелепатијата на „виртуелната реалност“. Како фан на Киберпанкот не можам да одолеам на предвидувањето и замислувањето на тоа како „хакирањето на реалноста“ игра главна улога во создавањето на ПАЗ. Како Гибсон и Стерлинг и јас сметам дека официјалната Мрежа никогаш нема да успее да ја уништи Пајажината или против-Мрежата - дека пиратството на податоци, недозволената трансмисија и слободниот проток на информации никогаш не можат да бидат замрзнати. (Всушност, како што јас го разбираам тоа, теоријата на хаосот *предвидува* дека ниту еден универзален систем на Контрола не евозможен).

Сепак, оставајќи ги на страна сите шпекулации околу иднината, мораме да се соочиме со многу сериозното прашање кое се однесува на Пајажината и технологијата која таа ја подразбира. ПАЗ над сè посакува да избегне *посредување*, да го искуси своето постоење како *непосредно*. Самата суштина на односот е „гради в гради“ како што вели муслиманскиот мистик, или лице в лице. Но, **но**: самата суштина на Пајажината е медијација, посредуваност. Овде машините се нашите амбасадори - месото (flesh) е ирелевантно освен како *терминал*, со сите злокобни конотации на терминот.

ПАЗ можеби најдобро ќе го најде својот простор доколку ја обвие својата глава околу двете наизглед спротивставени ставови кон високата технологија и нејзината апотеоза Мрежата: (1) она што можеме да го наречеме Fifth Estate/Нео-палеолитска Постситу Ултразелена позиција, која се изградува себеси врз лудички аргументи против посредувањето и против Мрежата; и (2) Киберпанк утопистите, футурослободарите, хакерите на реалноста и нивните сојузници кои Мрежата ја гледаат како чекор понапред во еволуцијата, и кои сметаат дека сите лоши ефекти од посредувањето можат да се надминат - барем тогаш кога ќе ги ослободиме средствата за производство.

ПАЗ се сложува со хакерите бидејќи сака да стапи во живот - делумно - преку Мрежата, дури и преку медијација на Мрежата. Но исто така се сложува и со Зелените бидејќи ја задржува силната свест за себе како *тело* и чувствува одбивност единствено кон КиберГносис, обид да се трансцендира телото преку моментност и симулација. ПАЗ настојува Tech/anti-Tech дихотомијата да ја смета за погрешна, како и повеќето дихотомии, во кои наизглед постоечките спротивности се покажуваат како фалсификати или дури халуцинации предизвикани од семантиката. Ова е начин да се каже дека ПАЗ сака да живее во *овој* свет, а не во идејата за друг свет, некој визионерски роден од лажната (*all green* ИЛИ *all metal*) унификација којашто може да биде само *more pie in the sky by-&-by* (или како што вели Алиса: „Слатко вчера, слатко утре, но никогаш слатко денес“).

ПАЗ е „утописка“ во смисла дека претпоставува *интензивирање* на секојдневниот живот, или како што надреалистите би можеле да кажат, пенетрација на Чудесното во животот. Но не може да биде утописка во вистинското значење на зборот, *никаде*, местото Ниедно место. *ПАЗ е никаде*. Се наоѓа на крстопатот на многу сили, како некоја паганска моќ - точка на спојување на краевите на мистериозни ливади, видливи за вештите луѓе, на навидум неповрзани делови од теренот, пејзажот, воздушните струења, животните. Но овој пат краевите не се врежани во времето и просторот. Некои од нив постојат само „внатре“ Мрежата, иако понекогаш се вкрстуваат со вистинските времиња и простори. Можеби некои од краевите се „невообичаени“ во смисла дека не постои ниту една конвенција за нивно квантифицирање. Овие краеве би можеле да бидат подобро проучени во рамки на науката за хаосот отколку во социологијата, статистиката, економијата, итн. Моделите на силите кои ја создаваат ПАЗ имаат нешто заедничко со тие хаотични „Чудесни привлекувачи“ кои постојат, така да се каже, *помеѓу* димензиите.

ПАЗ според самата своја природа ги зграпчува сите можни средства за да се оствари себеси - таа ќе оживее, сеедно дали во пештера или во L-5 Space City - но пред сè таа ќе живее, сега, или најбрзо што може, во колку било сомнителен или трошен облик, спонтано, без обзир кон идеологија или дури антиидеологија. Таа ќе го користи компјутерот затоа што компјутерот постои, но исто така ќе користи и моќи кои се целосно неповрзани со алиенацијата или симулацијата, моќи што гарантираат одреден *психички палеолитизам* на ПАЗ, исконски-шамански дух кој ќе ја „зарази“ дури и самата Мрежа (вистинското значење на Киберпанкот како што јас го разбираам). Бидејќи ПАЗ е интензивирање, вишок, ексцес, потлач, живот потрошен на живеење наместо на просто *преживување* (цимолкавата парола на осумдесеттите), не може да биде дефинирана ниту од Tech ниту од анти-Tech. Контрадикторна е самата на себеси налик вистински презирач на хобгоблините, бидејќи се присилува самата да биде, по секоја цена на оштетување до „перфекција“, до неподвижноста на крајот.

Во фракталната геометрија на Манделброт и неговите компјутерско графички остварувања ги набљудуваме - во минијатурен универзум - мапите кои се вклопени и кои се всушност скриени мапи внатре мапите итн., до границите на пресметливоста. За што служи оваа мапа, која во одреден смисол е во размер 1:1 со незабележителната димензија? Што може да се направи со неа, освен да и се восхитуваме на нејзината психоделична елеганција?

Ако требаше да замислиме *информациска мапа* - картографска проекција на Мрежата во нејзината севкупност - ќе мораше да ги вметнеме и карактеристиките на хаосот, кој веќе почнал да се појавува, на пример, во операциите на комплексно паралелно процесирање, телекомуникациите, трансферот на електронски „пари“, вирусите, герилското хакирање итн.

Секоја од овие „области“ на хаосот би можела да биде претставена со топографи слични на фракталната геометрија на Манделброт, на тој начин што „полуостровите“ се вклопени или скриени внатре мапите - така што изгледа дека тие „исчезнуваат“. Овој „ракопис“ - од кој делови исчезнуваат, делови се бришат самите себе - го претставува самиот процес според кој Мрежата е веќе компромитирана, некомплетна за сопственото гледиште, на крајот на краиштата, невозможна да се контролира. Со други зборови, фракталната геометрија на Манделброт, или нешто налик неа, би можеле да се покажат како корисни во „plotting-от“² (во секое значење на зборот) на опасноста од против-Мрежата како хаотичен процес, „креативна еволуција“, во термин на Прижонин. Ако ништо друго, фракталната геометрија на Манделброт служи како *метафора* за „мапирањето“ на ПАЗ-овиот интерфејс со Мрежата како *исчезнување на информации*. Секоја „катастрофа“ во Мрежата претставува повеќе моќ за Пајажината, против-Мрежата. Мрежата ќе биде оштетена од хаосот, додека Пајажината може да напредува од него.

Дали преку едноставно пиратство на податоци, или преку покомплексен развој на сегашниот однос со хаосот, хакерот на Пајажината, кибернетикот на ПАЗ, ќе пронајде начини да ги искористи пертурбациите, падовите, расипувањата во Мрежата (начини да се создаде информација од „ентропија“). Како мршојадец на информациски ѓубришта, шверцер, уценувач, можеби дури и кибертерорист, ПАЗ-хакерот ќе работи за еволуција на тајните незабележителни врски. Овие врски, и *различните* информации што протекуваат низ нив и помеѓу нив, ќе создадат процепи за „одлевање на моќ“ искористени за оживување на самата ПАЗ - како некој/а да краде струја од енергетски монопол за да осветли напуштена куќа за сквотерите.

Верувајте ѝ на Пајажината, со цел да создадете ситуации кои придонесуваат кон ПАЗ и кои ќе ја паразитираат Мрежата - но исто така оваа стратегија можеме да ја сфатиме како обид за изградба на алтернативна и автономна Мрежа, „слободна“ и која повеќе не е паразитска, која ќе служи како основа за „новото општество кое изникнува од лушпата на старото“. Против-Мрежата и ПАЗ може да се сметаат, зборувајќи практично, како цели на самите себе - но теоретски тие исто така можат да бидат сфаќани и како облици на борба за поинаква реалност.

² *plot* *n* парче земја; Ам катастарски план; заплет, фабула; заговор, интрига; *vt* внесува во карта (положба на авион/брод), вртнува (податоци во графикон), нацртува; парцелисува (земја); *vi* прави план, прави заговор/интрига; *~.ter* *n* картограф, цртач; завереник, интригант; *~.ting* *n* внесување, вртнување (во графикон); правење заговор/интрига; *~.ting paper* милиметарска хартија.

Земајќи го предвид реченово, сепак треба да прифатиме одредена доза сомнеж околу компјутерите, некои сè уште неодговорени прашања, особено што се однесува до персоналните компјутери.

Приказната за компјутерски мрежи, BBS-ови и разни други обиди во електродемократијата, во поголемиот дел досега беа изведувани само во рамките на *хобито*. Многу анархисти и слободари имаат длабока верба во РС-то како средство за ослободување и себеослободување - но без да се покажат вистински добивки, без опиплива слобода.

Јас имам малку интерес во некоја надоаѓачка претприемачка класа на самовработени процесирачи на податоци која наскоро би можела да се претвори во голема домашна индустрија или пак во посрани поединечни задачи за разни корпорации и бирократии. Уште повеќе што не треба да имаш екстрасетилна перцепција за да предвидиш дека оваа „класа“ ќе создаде свои *подкласи* - еден вид на лумпенјапитериат: домаќинки, на пример, кои на своите семејства ќе им обезбедуваат „втори приходи“ со тоа што своите домови ќе ги претвораат во електро-експлоататорски работилници, мали работни-тирании каде што „шефот“ е компјутерска мрежа.

Исто така не сум импресиониран ниту од видот на информации и сервиси коишто се нудат од страна на современите „радикални“ мрежи. Некаде - некој ќе каже - постои „информациска економија“. Можеби; но информациите коишто се разменуваат преку „алтернативните“ BBS-ови се чини дека се состојат само од брборенења и технички муабети. Дали е тоа економија или само проста забава за ентузијаста? ОК, персоналните компјутери извршија уште една „револуција на печатот“ - ОК, изникнуваат маргинални мрежи - ОК, сега можам да зборувам по телефон со шест луѓе одеднаш. Но што променило сето тоа во мојот обичен живот?

Искрено, веќе имав доволно податоци за да ги збогатувам моите перцепции, што од книги, што од филмови, ТВ, театар, телефони, Поштенската служба на САД, изменети состојби на свест, итн. Дали навистина ми треба РС со цел да добивам повеќе такви податоци? Ми нудите *тајни информации*? Пааа... можеби сум во искушение - но сепак јас барам *величествени* тајни, а не само непопишани телефонски броеви или цајкански и политичарски тривијалности. Пред сè, сакам компјутерите да ме снабдат со информации поврзани со вистинските добра – „добрите работи во животот“, како што тоа го вели преамбулата на IWW. Овде, бидејќи ги обвинувам хакерите и BBS-овците за стимулирање на интелектуална неодреденост, јас лично, морам да се спуштам од барокните облаци на Теоријата & Критиката и да објаснам што мислам под „вистински добра“.

Да кажеме дека, и од политички и од лични причини, јас сакам добра храна, подобра отколку што можам да добијам/набавам од Капитализмот - незагадена храна сè уште благословена со силен и природен вкус и мирис. За да ја искомплицираме играва, замисли дека храната што ја посакувам е илегална - можеби сирово млеко, или пак деликатесното кубанско овошје *мамаја*, коешто не може свежо да се увезе во САД бидејќи неговото семе е халуциногено (барем така ми кажале). Јас не сум фармер. Да си замислиме дека јас сум увозник на ретки парфемии и афродизијаци, и да ја направиме драмата повозбудлива да претпоставиме дека мојата стока е исто така илегална. Или пак можеби само сакам да тргувам со услуги за обработка на податоци за органска репка, но одбивам да ја пријавам трансакцијата на УЈП (како што се бара според законот, верувале или не). Или пак можеби сакам да се запознаам со други луѓе за заемни но илегални акти на заемно задоволство (ова е всушност и пробано, но сите *hard-sex* BBS-ови беа затворени - а каква корист од

андерграунд со *вошливо обезбедување*?). На кратко, претпоставете дека ми е преку глава само од информации, духот во машината. Според тебе, компјутерите веќе би требало да се прилично способни да ми ги остварат моите желби за храна, дрога, секс, избегнување даноци. Па тогаш што е проблемот? Зошто тоа не се случува?

ПАЗ се појавила, се појавува, и ќе се појавува со или без компјутери. Но за ПАЗ да го оствари целиот свој потенцијал таа мора да стане помалку предмет на спонтани согорувања, а повеќе предмет на „острови во Мрежата“. Мрежата, или подобро против-Мрежата, го претпоставува ветувањето на интегрален аспект од ПАЗ, додаток што ќе го зголеми нејзиниот потенцијал, „квантен скок“ (чудно како овој израз се доведе да значи голем скок) во комплексност и важност. ПАЗ сега мора да постои внатре свет на чист простор, свет на чувства. Речиси невидлива, дури и исчезнувачка, ПАЗ мора да комбинира информации и желби со цел да ја оствари својата авантура (своето „случување“), со цел да се оствари до границите на својата судбина, да се засити себеси со самото свое постанување.

Можеби неопалеолитската школа е во право кога тврди дека сите облици на алиенација и посредување мора да бидат уништени или отфрлени пред нашите цели да можат да се остварат - или можеби вистинската анархија ќе се оствари во Вселената, како што тврдат некои футурослободари. Но ПАЗ не се загрижува многу со „било“ или „ќе биде“. ПАЗ е заинтересирана за резултати, успешни препади врз еднодушната стварност, пробиви во поинтензивен и поизобилен живот. Доколку компјутерот не може да биде искористен во овој проект, тогаш компјутерот ќе мора да биде надминат. Меѓутоа, мојата интуиција вели дека против-Мрежата веќе почнува да оживува, можеби веќе и постои - но не можам да докажам. Теоријата за ПАЗ, во голема мера ја засновав на оваа интуиција. Се разбира, Пајажината исто така вклучува и некомпјутеризирани мрежи на размена како самиздат, црната берза, итн. - но целосниот потенцијал на нехиерархиското мрежно работење логично води до компјутерот како алатка *par excellence*. Сега чекам на хакерите да докажат дека сум во право, дека мојата интуиција е точна. Каде се моите репки?

„Отидовме во Кроатан“

Ние немаме никаква желба да ја дефинираме ПАЗ или пак да елаборираме догми за тоа како таа *мора* да биде создадена. Нашиот став е дека таа е веќе создадена, ќе биде создавана, и се создава. Оттаму, ќе биде многу покорисно и поинтересно да се разгледаат некои минати и сегашни ПАЗ, и да се шпекулира за идните манифестации; со повикувањето на неколку прототипови можеби ќе бидеме во можност да го процениме целиот обем на комплексот, а можеби дури и за миг да фрлиме поглед врз „архетипот“. Наместо да се обидуваме со некој вид на енциклопедизам, ние ќе присвоиме техника на раштркани кадри, мозаик на брзи увиди, почнувајќи прилично арбитарно со 16-17 век и населувањето на Новиот свет.

Отворањето на „новиот“ свет од самиот почеток беше сфатено како *окултистичка операција*. Магесникот Џон Ди (John Dee), духовниот советник на Елизабета I, се чини дека го измислил концептот на „магеснички империјализам“ и дека заразил цела една генерација со него. Хаклујт (Haklyut) и Рали (Raleigh) потпаднале под неговата магија, а Рали ги искористил своите врски во “School of Night” - тајно друштво од напредни мислители, аристократи и вешти луѓе - да ги прошири причините и поводите за истражување, колонизација и правење мапи. *Бура* била дел од пропагандата за новата идеологија, а колонијата Роанок¹ нејзиниот прв практичен експеримент.

Алхемиските погледи го поврзувале Новиот свет со *materia prima* или *hyle*, „Природна состојба“, невиност и секакви можности (“Virgin-ia”), хаос или рудиментарност коишто вештите луѓе би ги претвориле во „злато“, што значи, во духовна перфекција *исто како и во* материјално изобилство. Но оваа алхемиска визија во еден дел исто така ја содржи и моменталната фасцинација од рудиментарното, прикриена симпатија за него, чувство на копнеж за неговиот безобличен облик кој за свој фокус го зема симболот на „Индијанското“: „Човекот“ во природна состојба, нерасипан од страна на „влада“. Калибан, Дивиот човек, е вметнат како вирус во самата машина на Окултистичкиот империјализам; шумите/животните/луѓето/ се обдарени, од самиот почеток, со волшебните моќи на маргиналното, презирани и протерани. Посматран од една страна Калибан е грд, а Природата „бескрајна дивина“ - од другата пак, Калибан е благороден и неокован, а Природата Рајот. Поделбата во европската свест ја антедатира Романтичарско/Класичната дихотомија; нејзините корени се во Ренесансната Висока магија. Откривањето на Америка (Елдorado, Фонтаната на младоста) го искристализира сето тоа; а тоа се кондензира во вистинските шеми на колонизација.

Во основно училиште нè учеа дека првите населби во Роанок биле неуспешни; колонизаторите исчезнале, оставајќи ја зад нив скриената порака „Отидовме во Кроатан“. Подоцнежните извештаи за „сивооките Индијанци“ беа отфрлени како легенда. Она што нави-

¹ Првата англиска колонија во новиот свет која се наоѓала на остров на брегот од Северна Каролина (1585-1587) - официјално „неуспешна“.

стина се случило, како што имплицираше учебникот, е дека Индијанците ги масакрирале беспомошните населеници. Меѓутоа, „Кроатан“ не бил некојси Елдорадо; тоа било името на соседното племе пријателски Индијанци. По се изгледа дека населбата едноставно била пренесена од брегот во Големото мрачно мочуриште и апсорбирана во племето. А си-вооките Индијанци биле вистински - тие сè уште се таму, и сè уште себеси се нарекуваат Кроатани.

Значи - првата колонија во Новиот свет избрала да го раскине својот договор со Prospero (Ди/Рали/Империјата) и заедно со Калибан да отиде кај Дивите луѓе. Тие се отпишале. Станале „Индијанци“, „домородци“, го избрале хаосот пред ужасните маки на закрепостувањето за плутократите и интелектуалците на Лондон.

Како што Америка настанала онаму каде што некогаш се наоѓал Островот на желката, Кроатан останал всаден во својата колективна психа. Надвор од границата, Природната состојба сè уште преовладувала - а внатре свеста на населениците постојано демнел изборот на дивината, искушението да се отфрли Црквата, фармерската работа, писменоста, даноците - сите товари на цивилизацијата - и да се „отиде во Кроатан“, на овој или оној начин. Уште повеќе што, поради предавството на Револуцијата во Англија, прво од Кромвел, а потоа и од Реставрацијата, бранови на протестантски радикали побегнале или биле транспортирани во Новиот свет (којшто сега станал *затвор*, место на *егзил*). Антиномисти, Фамилисти, Квекери, Левелери, Дигери и Рантери² сега биле воведени во окултните сенки на необузданото, трчајќи да го прегрнат.

Ен Хачинсон (Anne Hutchinson) и нејзините пријатели беа само најпознатите (т.е. највисоката класа) од Антиномистите - имајќи лоша среќа да биде вмешана во политиката на колонијата Беј - но постоело и многу порадикално крило во движењето. Инцидентите кои Хоторн (Hawthorne) ги раскажува во “The Maypole of Merry Mount” се целосно историски; се чини дека екстремистите одлучиле да го отфрлат христијанството и да се вратат на паганството. Доколку тие успееле да се обединат со нивните индијански сојузници резултатот би можел да биде Антиномска/Келтска/Алгонкинско синкретска религија, еден вид на Северно Американска *Сантерија* од 17 век.

Секташите биле во можност подобро да напредуваат под послабата и покорумпирана администрација на Карибите, каде што ривалските европски интереси оставиле многу острови напуштени или дури воопшто непристојувајќи ги. Особено Барбадос и Јамајка мора да биле населени со многу екстремисти, а јас верувам дека Левелерски влијанија допринеле за „утопијата“ на Бјуканир (Buccaneer) на Тортуга. Овде за прв пат, благодарение

² Религиозни и политички движења од времето на Англиската граѓанска војна и подоцна. *Антиномисти* – оние кои ја отфрлале општествено етаблираната моралност. Омилено место за собирање им биле таверните, „вистинските божји куќи“, каде што пиеле и пушеле, се опуштале, пееле, мувале, дереле, пцуеле и брбљале. Биле пацифисти, помило им било да бидат „мртви пијани секој ден во неделата наместо да убијат човек“; гревот за нив не постоел, „пцуењето, пијанството, прељубата и кражбата се свети како и самиот Бог“. Според нив „рамноправноста, еднаквоста и заедништвото ќе воспостават универзална љубов, мир и совршена слобода“. *Левелери* – радикалното крило на антиројалистичкиот блок. Името потекнува од „израмни, изедначи“, а се залагале за отстранување на политичките, социјалните и економските нееднаквости меѓу луѓето. *Дигери* – движење на најсиромашните селани без земја, кои започнале да го населуваат и обработуваат јавното земјиште. Нивните заедници биле втемелени на анархокомунистички принципи, инспирирани од примерите од Новиот Завет (*Заедница на љубов и заеднички имот*; Дела апостолски 4:32; и др.). *Рантери* – религиозно движење, наследник на идејата на Братството на Слободниот дух, најсубверзивната христијанска ерес од средниот век. Ги одбивале сите закони, институции и правила на официјалната Црква, но и световниот морален (особено сексуален) кодекс на тоа време.

на Ескемелин, можеме донекаде подробно да проучиме успешна прото-ПАЗ во Новиот свет. Бегајќи од страшните „придобивки“ на Империјализмот како што се ропството, за-крепостеноста, расизмот и нетолеранцијата, од тортурите и живата смрт на плантажите, Бјуканирите посвоиле индијански обичаи, мешани бракови со Карипци, ги прифатиле црниците и Шпанците за еднакви, ја отфрлиле секоја националност, ги избирале своите капетани демократски, ѝ се вратиле на „Природната состојба“. Објавувајќи дека се „во војна со целиот свет“, испловувале напред да пљачкосуваат под заемни договори наречени „Одредби“ (Articles), кои биле толку рамноправни што секој член добивал еднаков дел, а Капетанот најчесто само 1¼ или 1½ од делот. Присилувањето и казнувањето биле забранети - расправиите биле решавани според гласање или по законот на *duello*.

Едноставно е погрешно пиратите да се жигосуваат просто како морски разбојници или дури протокапиталисти, како што некои историчари тоа го прават. Во одредена смисла тие биле „социјални бандити“, иако нивните заедници не биле традиционални селски општества туку „утопии“ создадени речиси *ex nihilo* во *terra incognita*, енклави на целосна слобода кои окупираат празни простори на мапата. По падот на Тортуга, Бјуканировиот идеал продолжил да живее низ целиот тек на „Златното доба“ на Пиратството (околу 1660-1720), резултирајќи со создавање копнени населби на Белизе, на пример, кои биле основани од Бјуканири. Потоа, како што сцената се преселувала на Мадагаскар - остров кој ниту една империјалистичка сила сè уште го немала присвоено, раководен, непотполно, единствено од домородни кралеви (поглавари) желни за пиратски сојузници - Пиратската утопија ја доживува својата највисока форма.

Приказот на Дефо за Капетан Мисија (Captain Mission) и основањето на Либертатија (Libertatia) би можел да биде, како што некои историчари тврдат, литературна измама намената да пропагира за радикалната виг теорија - но тој приказ бил вметнат во *The General History of the Pirates* (1724-28), од која поголемиот дел сè уште е прифатен за вистинит и точен. Уште повеќе што приказната за Капетан Мисија не била критикувана кога се појавила книгата, а многу стари мадагаскарски морнари сè уште живи. Се чини дека тие верувале во неа, без сомнение затоа што искусиле пиратски енклави многу слични на Либертатија. Повторно, ослободени робови, домородци, па дури и традиционални непријатели како Португалците биле сите повикувани да се придружат како еднакви. (Ослободувањето на бродови со робови била една од главните преокупации). Земјата била заедничка, претставниците избирани на кратки мандати, пљачката делена; доктрините на слобода биле проповедани далеку порадикално дури и од оние на *Common Sense*-от.

Либертатија се надевала да истрае, а Мисија умрел во нејзината одбрана. Но повеќето од пиратските утопии биле замислени да бидат привремени; всушност вистинските пиратски „републики“ биле нивните бродови, кои пловеле според „Одредбите“. Копнените енклави најчесто воопшто немале закон. Последниот класичен пример, Насау на Бахамите, крајбрежно засолниште од колиби и шатори посветено на вино, жени (веројатно и на момчиња исто така), ако судиме според Бирџовата (Birge) *Sodomy and Piracy*, песната (пиратите биле невообичаено склони кон музика па дури и најмувале бендови за цели крстосувања), и на несреќните ексцеси, преку ноќ исчезнувале кога Британската флота ќе се појавела во заливот. Црнобрадиот (Blackbeard) и „Калико Џек“ Ракам („Calico Jack“ Rackham) и неговата посада од жени пирати продолжувале напред кон подиви брегови и непријатни судбини, додека други понизно го прифаќале Помилувањето и се преобразувале. Но Бјуканировата традиција траела, како на Мадагаскар каде што пиратските деца

со мешана крв почнувале да градат свои кралства, така и на Карибите, каде што побегнати робови исто како и мешани црни/бели/црвени групи биле во можност да напредуваат во планините и во внатрешноста како „Маруни“³ (Maroons). Марунската заедница во Јамајка сè уште задржала одреден степен на автономија и многу од старите фолклорни обичаи кога Зора Наеле Харстон (Zora Naele Hurston) бил таму во посета во 1920-те (види *Tell My Horse*). Маруните од Суринам сè уште го практикуваат африканскиот „паганизам“.

Во текот на 18 век, Северна Америка исто така создавала одреден број на отпишани „трорасни изолирани заедници“. (Овој клинички термин бил измислен од страна на евгениското движење, коешто ги создало првите научни студии за овие заедници. За жал, „науката“ служела просто како изговор за омразата кон расните „мелези“ и сиромашните, а „решението на проблемот“ најчесто била присилната стерилизација). Јадрото постојано се состоело од побегнати робови и закрепостени селани, „криминалци“ (т.е. многу сиромашни), „проститутки“ (т.е. бели жени кои се мажеле за не-бели мажи), и членови на разни домородни племиња. Во некои случаи, како што е со Семинолите и Чироките, традиционалната племенска структура ги апсорбирала новодојденците; во други случаи, пак, биле формирани нови племиња. На тој начин ги имаме Маруните од Големото мрачно мочуриште, кои тврдоглаво се оддржале низ 18 и 19 век, прифаќајќи побегнати робови, функционирајќи како попатна станица во Подземна железница, и служејќи како религиозен и идеолошки центар на робовите бунтовници. Религијата била ХуДу (HooDoo), мешавина од африкански, домородни и христијански елементи, а според историчарот Леминг-Беј (H. Leaming-Beu) старешините и водачите на Маруните од Големото мрачно мочуриште биле познати како „Блесок висок седум прсти“.

Рамапогите од северот на Њу Џерси (неточно познати како the “Jackson Whites”) претставуваат уште една романтична и архетипска генеалогичка: ослободени робови од холандските полтрони, разни кланови од Делавер и Алгонкин, вообичаените „проститутки“, Хеџијанци (Hessian, популарен назив за изгубените британски платеници, пребегнатите лојалисти, итн.), и локални банди на социјални бандити како онаа на Клаудиус Смит (Claudius Smith).

Некои од групите тврделе дека имаат африканско-исламско потекло, како што се Маврите од Делавер и Бен Ишмаелите (Ben Ishmael), кои мигрирале од Кентаки во Охајо во средината на 18 век. Ишмаелите практикувале полигамија, никогаш не пиеле алкохол, заработувале за живот како минстрели, стапувале во мешани бракови со Индијанци и ги преземале нивните обичаи, и толку биле посветени на номадизмот што дури и нивните куќи ги граделе на тркала. Нивната годишна миграција се триангулирала на погранични градови со имиња како Мека и Медина. Во 19 век, некои од нив прифатиле анархистички идеали, и биле на мета на Евгенистите и на особено злобната програма на „спас со истребување“. Некои од првите закони на Евгенистите биле донесени во нивна чест. Како племе исчезнале во 1920-те, но веројатно ги пополниле редовите на раните “Black Islamic” секти како што е Moorish Science Temple. Јас самиот израснав на легендите за „Каликакс“ („Kallikaks“) од блиските Pine Barrens на Њу Џерси (и секако на Лавкрафт, бесниот расист кој бил фасциниран од изолираните заедници). Легендите произлегоа дека се народни сеќавања на клеветитите на Евгенистите, чијшто штаб се наоѓал во Вајнленд, Њу Џерси, и кои ги преземале вообичаените „реформи“ против „мешањето на раси“ и „сла-

³ Пребегнати црни робови; нивните потомци

боумноста“ во Баренс (вклучувајќи публикување на фотографии на Каликакс, безобсирно и очигледно преправени за да изгледаат како чудовишта произлезени од погрешно размножување).

„Изолираните заедници“ - барем оние кои успеале да го одржат својот идентитет во 20 век - постојано одбиваат да бидат апсорбирани во меинстрим културата или црнечката „субкултура“ во којашто современите социолози преферираат да ги категоризираат. Во 1970-те, испирирани од Нативната американска ренесанса, бројни групи - вклучувајќи ги Рамапогите и Маврите - поднесоа барање до В.И.А. (Bureau for Indian Affairs) за нивно препознавање како *Индијански племиња*. Тие добија поддршка од нативните активисти но им беше одбиен официјален статус. Доколку победеа, после сè, тоа би можело да претставува опасен пример за сите видови на отпишани, од “white Peyotists” и хипиците до црнечките националисти, ариевците, анархистите и слободарите – „резерват“ за секого и за сите! „Европскиот проект“ сè уште не може да го признае постоењето на Дивиот човек (Wild Man) - зелениот хаос претставува сè уште голема закана за империјалистичкиот сон на редот.

Во суштина, Рамапогите и Маврите ја отфрлија „диахронијата“ или историското објаснување за нивното потекло во прилог на „синхронискиот“ себеидентитет базиран на „митот“ за Индијанското посвојување. Или кажано поинаку, *се нарекоа себеси „Индијанци“*. Доколку секој којшто сакал „да биде Индијанец“ би можел да го оствари тоа со акт на самоименување, замислете какво заминување во Кроатан би започнало. Таа стара окултна сенка сè уште често ги посетува останките од нашите шуми (кои, патем речено, значително се зголемија на Североисток од 18-19 век па наваму, како големи области на фармерска земја коишто повторно се претворени во грмушки. Торо на својата смртна постела сонувал за враќањето на „...Индијанци... шуми...“: враќањето на потиснатите).

Се разбира, Маврите и Рамапогите имаат добри материјални причини да се сметаат себеси за Индијанци - покрај сè, тие имаат индијански предци - но ако го разгледуваме нивното самоименување во „митски“ и историски термини ќе научиме повеќе за релевантноста на нашата потрага по ПАЗ. Внатре племенските општества постои она што некои антрополози го нарекуваат *mannenbunden*: тотемски општества посветени на идентичност со „Природата“ во актот на менување облици, на *станување* животно-тотем (врколаци, шамани јагуари, луѓе леопарди, вештерки мачки, итн.). Во контекст на целото колонијално општество (како што Тосиг (Tossig) посочува во *Shamanism, Colonialism and the Wild Man*) моќта за менување облици е сфатена како својствена за домородната култура во целина - на тој начин најпотиснатиот сектор на општеството се здобива со парадоксална моќ преку митот за своето окултно знаење, од коешто стравува и коешто е посакувано од страна на колонијалистите. Се разбира, домородците навистина поседуваат одредено окултно знаење; но како одговор на Империјалистичката перцепција на домородната култура како вид на „духовна дивина/дивеење“, домородците се гледаат себеси сè посвесно и посвесно во таа улога. Дури и како што тие бидуваат маргинализирани, *Маргината* добива аура на магија. Пред белите луѓе, постоеле едноставно племиња на луѓе - сега тие се „чуvari на Природата“, жители на „Природната состојба“. Конечно самиот колонист е заведен од овој „мит“. Секогаш кога некој Американец/ сака да се отпише или да се врати во Природата, тој постојано „станува Индијанец“. Радикалните демократи на Масачусетс (духовни потомци на радикалните Протестанти) кои ја организираа Tea Party, и кои буквално веруваа дека владите би можеле да се отфрлат (целиот Беркшир регион се

прогласи себеси дека е во „Природна состојба“!), се маскираа себеси како “Mohawks”. На тој начин колонистите, кои наеднаш се видоа себеси како маргинализирани vis-à-vis родната земја, ја прифаќале улогата на маргинализирани домородци, оттука (во одредена смисла) настојувајќи да учествуваат во нивните окултни моќи, нивниот митски сјај. Од Планинците па до Извидниците, сонот за „станување Индијанец“ лебди под илјадниците нишки на Американската историја, култура и свест.

Сексуалните слики поврзани со „трорасните“ групи исто така ја потврдуваат оваа хипотеза. „Домородците“, се разбира, секогаш се неморални, но расните отпадници и отпишаните мора да се целосно полиморфни-перверзни. Бјуканирите беа белашии, Маруните и Планинците беа измешани раси, „Дуксите и Каликакс“ оддадени на блудот и инцестот (доведувајќи до мутации како полидакилство), децата трчале наоколу голи и отворено мастурбирале, итн., итн. Враќањето во „Природната состојба“ се чини дека парадоксално го дозволува практикувањето на секој „неприроден“ акт; или така би изгледало доколку им веруваме на Пуританците и Евгенистите. А бидејќи многу луѓе во угнетените моралистички расистички општества потајно ги посакуваат токму овие развратни чинови, ги проектираат нанадвор кон маргинализираните, и на тој начин се убедуваат себеси дека тие остануваат цивилизирани и чисти. Всушност некои маргинализирани заедници навистина ја отфрлаат консензуалната моралност - пиратите сигурно! - и без сомнение остваруваат некои од задушени желби на цивилизацијата. (*Зарем не би и ти?*) Станувањето „див“ секогаш е еротски акт, акт на голотија.

Пред да ја напуштиме темата на „трорасните изолирани“, би сакал да се присетам на Ничеовиот ентузијазам за „мешањето на раси“. Импресиониран од жестината и убавината на хибридни култури, тој понудил мешање на раси не само како решение за проблемот на расите туку исто како и принцип на новото човештво ослободено од етничкиот и националистичкиот шовинизам - претходник на „психичкиот номад“, можеби. Сонот на Ниче, како некогаш на него, така и денес сè уште изгледа далечно. Chauvinism still rules OK. Мешаните култури сè уште остануваат потиснати. Но автономните зони на Бјуканирите и Маруните, Ишмаелите и Маврите, Рамапогите и „Каликаксите“ остануваат, или нивните приказни остануваат, како индикатори на она што Ниче можеби би го нарекол „Волја да се стекне моќта на исчезнување“. Мора да се вратиме на оваа тема.

Музиката како организациски принцип

Во меѓувреме, сепак, се враќаеме на историјата на класичниот анархизам во светло на концептот на ПАЗ.

Пред „затворањето на мапата“, добар дел од антиавторитарната енергија заминала во „ескапистички“ заедници како Modern Times, разните Фаланстери, и така натаму. Интересно, некои од нив не беа замислени да траат „засекогаш“, туку онолку долго колку што проектот се покажувал за задоволителен. Според Социјалистичките/Утопистичките стандарди овие експерименти биле „неуспеси“, па оттаму и знаеме многу малку за нив.

Кога бегашето преку границата се покажало како неуспешно, започнала ерата на револуционерни урбани Комуни во Европа. Комуните на Париз, Лион и Марсеј не опстанале доволно долго за да попримат карактеристики на постојаност, а можеме да се замислиме дали и воопшто имале намера. Од наша гледна точка, главната причина за фасцинација е *духот* на Комуните. Во текот, а и после овие години, анархистите ја прифатиле практиката на револуционерниот номадизам, отпловувајќи од бунт кон бунт, внимавајќи да го одржат во себе жив интензитетот на духот што го искусиле во моментот на востанието. Всушност, одредени анархисти од Штирнеровиот/Ничеовиот вид почнале на таа активност да гледаат како цел на самата себе, како начин *секогаш да се окупира автономна зона*, меѓузона која се отвара со избувнувањето или среде војна и револуција (спореди ја Пинчоновата „зона“ во *Gravity's Rainbow*). Тие тврделе дека доколку некоја социјалистичка револуција *успее*, тие ќе бидат првите што ќе се свртат против неа. Освен универзалната анархија тие немале намера никогаш да запрат. Во Русија во 1917 со радост ги поздравувале слободните Совети: *тоа* била нивната цел. Но веднаш штом болшевиците ја предадоа Револуцијата, анархистите индивидуалисти беа првите кои се вратија на воените патеки. Се разбира, после Кронштат, *сите* анархисти го осудуваа „Советскиот Сојуз“ (противречност во поими) и продолжија понатаму во потрага по нови востанија.

Махнова Украина и анархистичка Шпанија биле замислени да *траат*, но и покрај неопходноста од војна и двете успеале само до одредена мера: не траеле „долго време“, но биле успешно организирани и можеле да опстанат да не била надворешната агресија. Затоа, помеѓу експериментите од времето меѓу двете светски војни ќе се сконцентрирам само на налудничавата Риечка Република, која е многу помалку позната и која *не* била замислена да трае. Габриеле Данунцио (Gabriele D'Annunzio), декадентен поет, уметник, музичар, естетичар, женкарош, смел аеронаутички пионер, врач, гениј и прекршувач на кодексот на центлмените, од Првата светска војна излегол како херој со мала армија покрај него и под негова команда наречена „Ардити“. Во недостиг на авантури одлучил да го освои градот Риека од Југославија и да го *подари* на Италија. После некромантската церемонија на гробиштата во Венеција со својата љубовница, кренал да ја освои Риека во што успеал без никакви потешкотии. Но Италија ја одбила неговата великодушна понуда; Премиерот го нарекол будала.

Налутен, Данунцио решил да прогласи независност и да види колку долго може да издржи. Тој и еден од неговите пријатели анархисти го напишале Уставот со кој *музиката се прогласува за централен принцип на државата*. Морнарицата (составена од дезертери и миланските морнари анархосиндикалисти) се нарекла себеси *Ускоци*, според одамна исчезнатите пирати кои некогаш живееле на околните брегови и кои ги пљачкусувале Венецијанските и Отоманските бродови. Модерните Ускоци успеале во неколку луди препади: неколку богати италијански трговски бродови ненадејно и дале иднина на Републиката: пари во сефовите! Уметници, боџи, авантуристи, анархисти (Данунцио се допишувал со Малатеста), бегалци и бегалци без државјанство, хомосексуалци, воени дандиевци (униформата им била црна со пиратскиот череп и вкрстени коски - подоцна украдена од SS), и на страни реформисти од секаков вид (вклучувајќи будисти, теософисти и ведантисти) почнале масовно да пристигнуваат во Риека. Забавата никогаш не престанувала. Секое утро Данунцио од својот балкон читал поезија и прогласи; секоја вечер концерт, а потоа огномет. Во тоа се состоела сета активност на владата. Осумнаесет месеци подоцна, кога виното и парите се потрошиле а италијанската морнарица *конечно* се појавила и испукала неколку гранати на зградата ана Градската управа, никој немал енергија да се спротивстави.

Подоцна Данунцио, како и многу други анархисти, се свртел кон фашизмот - всушност, самиот Мусолини (екс-синдикалистот) го завел поетот на тој пат. Кога со време Данунцио ја сфатил својата грешка веќе било предоцна: бил престар и болен. Но Дуче сепак ја наредил неговата смрт - турнат од балкон - и го претворил во „маченик“. Што се однесува до Риека, иако и недостасувала *сериозноста* на слободна Украина или Барселона, веројатно може многу да нè научи за одредени аспекти на нашата потрага. Таа на одреден начин била последната пиратска утопија (или единствениот модерен пример) - од друга страна, пак, таа можеби била многу близу да биде првата модерна ПАЗ.

Верувам дека доколку ја споредиме Риека со париските бунтувања од 1968 (исто и со италијанските урбани востанија од раните седумдесетти), како и со американските контракултурни комуни и нивните анархо-новолевичарски влијанија, ќе забележиме одредени сличности, како што се: - важноста од естетска теорија (спореди со ситуационистите) - исто така, она што може да се нарече „пиратска економија“, живеејќи високо од вишокот на општественото прекумерно производство - дури и популарноста на живописните воени униформи - и концептот на *музика* како револуционерна општествена промена - и конечно нивниот споделен воздух на непостојаност, спремност да се продолжи понатаму, да се променат облици, да се променат универзитети, планински врвови, гетоа, фабрики, напуштени фарми - или други полиња на стварноста. Никој не се обидува да наметне уште едно револуционерно диктаторство, било во Риека, Париз, или Милбрук. Светот или ќе се промени, или нема. Во меѓувреме продолжи го движењето и *живеј интензивно*.

Советот на Минхен (или „Републиката на совети“) од 1919 година, манифестира одредени елементи на ПАЗ, иако - како и повеќето револуции - неговите изнесени цели не биле апсолутно „привремени“. Учество на Густав Ландауер (Gustav Landauer) како Министер за култура заедно со Силвио Гезел (Silvio Gessel) како Министер за економија и други антиавторитарни и екстремно слободарски социјалисти како поетите/драмските писатели Ерих Масам (Erich Mahsam) и Ернст Толер (Ernst Toller), и Пет Марут (Ret Marut) - романописецот Б. Травен), им дале на Советите изразито анархистичка нишка. Ландауер, кој поминал години во изолација работејќи на својата голема синтеза на Ниче, Прудон,

Кропоткин, Штирнер, Мајстер Екхарт (Meister Eckhardt), радикалните мистици, и Романтичарските *volk*-филозофи, знаел уште од самиот почеток дека Советот е осуден на пропаст; единствено се надевал дека ќе потрае доволно долго за да биде *разбран*. Курт Ајзнер (Kurt Eisner), основачот маченик на Советот, верувал прилично буквално дека поетите и поезијата би требало да ја сочинуваат основата на револуцијата. Отпочната била реализација на планови за подложување на голем дел од Баварија на експеримент во анархосоцијалистичка економија и заедница. Ландауер составил предлози за Слободен школски систем и Народен театар. Поддршката на Советот била повеќе или помалку ограничена на најсиромашната работничка класа и боемските делови на Минхен, и на групи како Wandervogel (неоромантичарско движење на младите), еврејски радикали (како Бубер), експресионистите и други маргинали. Заради тоа историчарите ја отфрлаа како „Кафе Република“ и го омаловажуваа нејзиното значење споредувајќи го со марксистичкото и спартанското учество во повоените револуции во Германија. Изманевриран од комунистите и на крајот убиен од војниците под влијание на окултистичкото/фашистичко здружение Тул, Ландауер заслужува да биде запаметен како светец. Дури и денес анархистите претендираат погрешно да го разбираат и да го осудуваат за „продавање“ на „социјалистичка влада“. Ако советот опстанел барем една година, ќе липавме пред споменувањето на неговата убавина - но уште пред првите цветови на таа Пролет да расцутат, *geist*-от и духот на поезијата биле скршени, а ние забравивме. Замислете како било да се дише воздухот на град чиј Министер за култура тукушто предвидел дека учениците наскоро ќе ги учат делата на Волт Витман. Ах за временска машина...

Волја за моќ на исчезнување

Фуко, Бодријар и други, на долго расправаа за разни начини на „исчезнување“. Овде сакам да сугерирам дека во одредена смисла ПАЗ е *тактика на исчезнување*. Кога теоретичарите говорат за исчезнувањето на Општественото тие делумно мислат на неможноста за „Општествена револуција“, и делумно на неможноста за „Државата“ - амбисот на моќта, крајот на дискурсот на моќта. Анархистичкото прашање во овој случај би требало да биде: Зошто да се мачиш да се спротивставиш на „сила“ која го изгубила сето значење и станала чиста Симулација? Таквите конфронтации ќе резултираат единствено во опасни и гадни напади на насилство од страна на празноглавите шупаци кои ги наследиле клучевите од сите оружарници и затвори. (Можеби ова е грубо американско неразбирање на возвишената и суптилна франко-германска теорија. Доколку е така, добро; кој рекол дека *разбирањето* е потребно за една идеја да се искористи?).

Како што јас го разбираам, се чини дека исчезнувањето е многу логична и радикална опција на нашето време, во никој случај катастрофа или смрт за радикалниот проект. Спротивно на морбидната deathfreak нихилистичка интерпретација на Теоријата, мојата има намера да ја *минира* за корисни стратегии во секогаш тековната „револуција на секојдневниот живот“: борбата што не може да престане дури и со последниот неуспех на политичката или општествената револуција бидејќи ништо освен крајот на светот не може да стави крај на секојдневниот живот, ниту пак на нашите аспирации за *добри нешта*, за Чудесното. И, како што рекол Ниче, доколку светот би можел да престане да постои, логично тој досега би престанал; тој не престанал, значи *не престанува*. Значи, како што една од придавките кажува, без разлика колку многу чаши забрането вино пиеме, оваа гневна жед ќе ја носиме до вечноста.

Зерзан и Блек независно еден од друг забележаа одредени „елементи на Одбивање“ (elements of Refusal) - (термин на Зерзан) кои можеби можат да бидат видени како симптоматични од радикалната култура на исчезнување, делумно несвесни но делумно свесни, кои влијаат врз далеку повеќе луѓе отколку која било левичарска или анархистичка *идеја*. Овие гестови се насочени *против* институциите, и во одредена смисла се „негативни“ - но секој негативен гест исто така сугерира и на „позитивна“ тактика на замена пред простото одбивање на омразената институција.

На пример, негативниот гест против *школувањето* е „доброволната неписменост“. Бидејќи јас не го делаам ставот на либералното обожување на писменоста заради општествено подобрување, јас не можам сосема да го делаам ниту ставот на збревтана ужаснатост од овој феномен: јас сочувствувам со децата кои одбиваат книги заедно со губрето што го има во нив. Меѓутоа има и позитивни алтернативи кои ја користат истата енергија на исчезнување. Домашното школување и учењето занает, исто како и бегањето од училиште, резултираат во отсуство од затворот на училиштето. Хакирањето е уште една форма на „едукација“ со одредени елементи на „невидливост“.

Масовен негативен гест против политиката се состои едноставно во негласање. „Апатијата“ (т.е. здравата досада со излитениот Спектакл) задржува преку половина нација далеку од гласачките кутии; анархизмот никогаш не постигнал толку! (Ниту пак анархизмот имаше некаква врска со скорешниот Попис.) Уште еднаш, постојат позитивни паралели: „мрежното работење“ како алтернатива на политиката е практикувано на многу нивоа од општеството, а нехиерархиското организирање добива на популарност и надвор од анархистичкото движење, едноставно затоа што *функционира*. (ACT UP и Earth First! се два примери. Alcoholics Anonymous, доволно чудно, е уште еден.)

Одбивањето на *Работата* може да преземе разни облици на отсуство, пијанчење на работа, саботажа, и чиста невнимателност - но исто така може да покрене и нови начини на бунтување: повеќе самовработување, учество во „сивата“ економија и „*lavoro nero*“, измами за социјална помош и други криминални опции, одгледување ганџа, итн. - сите повеќе или помалку „невидливи“ активности споредени со традиционално левичарските конфронтациски тактики како што е генералниот штрајк.

Одбивање на *Црквата*? „Негативниот гест“ овде веројатно ќе се состои во... гледање телевизија. Но позитивните алтернативи вклучуваат секакви облици на неавторитарни форми на духовност, од „нецрквено“ христијанство до неопаганизам. „Слободните религии“ како што јас сакам да ги нарекувам - мали, самосоздадени, полусериозни/полузабавни култови врз кои влијаат актуелните текови како дискордианизмот и анархотаоизмот - можат да се најдат насекаде низ маргиналната Америка и обезбедуваат сè поширок „четврт пат“ надвор од меинстрим црквите, телевангелистичките биготи, и невкусноста и конзумеризмот на New Age-от. Може исто така да се каже дека главното одбивање на ортодоксноста се состои од конструирање „приватни моралности“ во Ничеова смисла: духовност на „слободните духови“.

Негативното одбивање на *Домот* е „бездомноста“, кои повеќето ја сметаат за облик на протерување, не сакајќи да бидат *принудени* во номадологија. Но „бездомноста“ во одредена смисла може да биде и доблест, авантура - како што барем ја прифаќа огромното меѓународно движење на сквотерите, нашите современи хобоси.

Негативното одбивање на *Семејството*, се разбира, е разводот, или некој друг симптом на „слом“. Позитивната алтернатива извира од сфаќањето дека живот може да биде подобар без нуклеусното семејство, при што стотици цветови цветаат - од самохраните родители преку групните бракови до еротските групи на афинитет. „Европскиот проект“ води водечка битка за одбрана на „Семејството“ - Ојдипова несреќа лежи во срцето на Контролата. Алтернативи постојат - но тие мора да останат скриени, особено после Војната против сексот во 1980-те и 1990-те.

Во што се состои одбивањето на *Уметноста*? „Негативниот гест“ не може да се најде во будалестиот нихилизам на „Art strike-от“ или бришењето на некои прочуени слики - тој може да се види во универзалната досада која ги наежува повеќето луѓе при самото споменување на зборот. Но од што ќе се состои „позитивниот гест“? Дали е можно да се замисли естетика која не *ангажира*, која се отстранува себеси од Историјата па дури и од Пазарот? Или барем *се стреми* да го стори тоа? Која сака да го замени официјалното претставување со *присуство*? На кој начин присуството прави да се почувствува самото себе дури и во (или преку) претставување?

„Лингвистиката на хаосот“ открива присуство кое постојано исчезнува од сите наредби на јазикот и системите на значење; измамено присуство, кое исчезнува, *latif* („суптилен“,

термин во суфи алхемијата) - Чудесниот привлекувач околу кој нарастува мемата, хаотично формирајќи нови и спонтани редови. Овде имаме естетика на граничниот предел помеѓу хаосот и редот, маргината, областа на „катастрофа“ каде што падот на системот може да се изедначи со просветлување. (Забелешка: за појаснување на „Лингвистиката на хаосот“ види го Додатокот А, потоа те молам прочитај го повторно овој пасус.)

Ова исчезнување на уметникот е „задушвање и остварување на уметноста“, исказано во ситуационистички термини. Но од каде исчезнуваме? Дали сме повторно некогаш видени или чуени? Одиме во Кроатан - која е нашата судбина? Сета наша уметност се состои во белешка за збогум на уметноста – „Отидовме во Кроатан“ - но каде е, и што ќе правиме таму?

Најпрвин: Ние овде не говориме за буквално исчезнување од светот и неговата иднина: - не говориме за бегане назад во палеолитското „изворно општество на слободно време“ - не за утопија засекогаш, не за тајни планински скривалишта, не за остров; исто така, не за постреволуционерна утопија - најверојатно не за Револуција воопшто! - ниту за VONU, ниту за анархистички Вселенски станици - ниту пак прифаќаме „Бодријарско исчезнување“ во тишината на ироничната хиперпазарна потрошувачка. Јас немам никаков проблем со кој било Рембоовец кој бега од Уметноста за која било Абисинија што може да ја најде. Но не можеме да изградиме естетика, дури ниту естетика на исчезнувањето, врз едноставниот чин на *never coming back*. Велејќи дека не сме авангарда и дека не постои авангарда, ние сме го напишале нашиот „Отидовме во Кроатан“ - прашањето тогаш се преиначува во, како да го замислиме „секојдневниот живот“ во Кроатан? Особено, доколку не можеме да кажеме дека Кроатан постои во Времето (камено време или постреволуција) или Просторот, било како утопија или како некој забораен град на северозапад или пак Абисинија? Каде, и кога е светот на непосредувана креативност? Доколку *може* да постои, тогаш *постои* - но можеби само како некој вид на неизменична стварност која досега не сме научиле да ја перципираме. Каде би можеле да го бараме семето - пирејот кој се пробива од нашите тротоари - од овој друг свет во нашиот свет? Решенијата, вистинските правци на барање? Прст вперен во месечината?

Јас верувам, или барем би сакал да предложам, дека единственото решение за „задушвање и остварување“ на Уметноста лежи во појавувањето на ПАЗ. Силно би го отфрлил критицизмот дека самата ПАЗ е „ништо друго освен“ дело на уметноста, иако може да поседува некои од надворешните знаци. Јас сепак сугерирам дека ПАЗ е единственото можно „време“ и „простор“ за уметноста да се случи како чисто задоволство на креативната игра, и како вистински придонес кон силите кои овозможуваат ПАЗ да се соединува и манифестира.

Уметноста во Светот на уметноста е стока за широка потрошувачка; но подлабоко од тоа се наоѓа проблемот на *одново претставување* на себеси, и одбивањето на сето *посредување*. Во ПАЗ, уметноста како стока за широка потрошувачка едноставно ќе стане невозможна; наместо тоа таа ќе биде состојба на живот. Посредувањето е потешко да се надмине, но отстранувањето на сите бариери меѓу уметниците и „корисниците“ на уметност ќе настојува кон состојба во која (како што А. К. Кумарасвами ја опиша) „уметникот не е посебен вид на личност, туку секоја личност е посебен вид на уметник“.

Заклучок: исчезнувањето не е нужно „катастрофа“ - освен во математичко значење на „ненадејна тополошка промена“. Сите овде скицирани позитивни гестови се чини дека подразбираат разни степени на невидливост наместо традиционална револуционерна

конфронтација. „Новата левица“ никогаш навистина не веруваше во своето постоење сè додека не се виде себеси на Вечерните вести. Новата Автономија, напротив, или ќе се инфилтрира во медиумите и ќе „ги“ поткопува однатре - или пак воопшто нема да биде „забележана“. ПАЗ постои не само надвор Контролата туку исто и надвор дефиницијата, надвор вкочанетите погледи и именувањето како акти на поробување, надвор разбирањето на Државата, надвор способноста на Државата да *гледа*.

Стаорски дупки во информацискиот Вавилон

ПАЗ како свесна радикална тактика ќе се појави под одредени услови:

1. Психолошко ослободување. Што значи, ние мораме да ги увидиме (оствариме) моментите и просторите во кои слободата не само што е можна туку веќе и *постои*. Ние мораме да знаеме на кои начини сме вистински угнетени, а исто така и на кои начини ние сме самопотиснати или намамени во фантазија во која *идеите* нè угнетуваат. **Работата**, на пример, всушност е далеку поголем извор на страдање за повеќето нас отколку законодавната политика. Алиенацијата е далеку поопасна за нас отколку штрбите застарени одумирачки идеологии. Менталната зависност од „идеали“ - што всушност произлезе дека е само проекција на нашата огорченост и нашите чувства на малтретирање - никогаш нема да го поттикне нашиот проект. ПАЗ не е предвесник на некоја си забегана Социјална Утопија за која мораме да ги жртвуваме нашите животи со цел децата на нашите деца да можат да почувствуваат дел од слободата. ПАЗ мора да биде сцената на нашата сегашна автономија, но единствено може да опстане под услов ние веќе да се знаеме себеси како слободни суштества.

2. *Против-Мрежата* мора да се прошири. Во моментов таа рефлектира повеќе апстракција отколку актуелност. Фанзините и BBS сервисите разменуваат информации кои се дел од неопходната основа на ПАЗ, но многу малку од овие информации се поврзани за конкретни добра и сервиси неопходни за автономниот живот. Ние не живееме во Кибер-Простор; да сонуваме дека живееме е запаѓање во КиберГносис, лажната трансценденција на телото. ПАЗ е физичко место и ние или сме во него или не сме. Сите овие значења мораат да бидат вклучени. Мрежата е на некој начин и ново значење, но мора да биде *додадено* на другите - другите не смеаат да бидат одземени од него, како во некоја ужасна пародија на мистичниот транс. Без Мрежата, целосната реализација на ПАЗ-комплексот би била невозможна. Но Мрежата не е цел на самата себе. Таа е оружје.

3. Апаратусот на Контрола – „Државата“ - мора (или барем ние така мора да претпоставиме) да продолжи да се топи и скаменува, мора да напредува на нејзиниот сегашен курс во кој историската ригидност сè повеќе и повеќе станува маска на бесмисленоста, амбис на моќта. Како што моќта „исчезнува“, нашата моќ мора да биде исчезнувањето.

Веќе го разгледавме прашањето дали ПАЗ може да се посматра „единствено“ како уметничко дело. Но вие исто така ќе барате да знаете дали таа е нешто повеќе од проста дупка во Информацискиот Вавилон, или пак лавиринт од тунели, сè повеќе и повеќе поврзани, но посветени единствено на економскиот корсокак на пиратскиот паразитизам? Јас ќе одговорам дека повеќе би сакал да бидам стаорец во сид отколку стаорец во кафез - но исто така инсистирам дека ПАЗ ги трансцендира овие категории.

Свет во кој ПАЗ успеала да ги *пушти своите корени* би можел да наликува на свет претскажан од „П.М.“ во неговиот фантастичен роман *bolo'bolo*. Можеби ПАЗ е „прото-*bolo*“. Но

бидејќи ПАЗ постои *сега*, таа се застапува за многу повеќе од секојдневието на негативност или контракултурно отпадништво. Го споменавме *фестивалскиот* аспект на моментот кој е неконтролиран, и кој се прилепува за спонтаното себесредување, без разлика колку краткотрајно. Тоа е „богојавление“ - врвно искуство како на општествено така и на индивидуално ниво.

Ослободувањето се остварува во борба - ова е суштината на Ничеовото „надминување на себеси“. Сегашната теза може исто така за белег да го земе и Ничеовото *лутање*. Тоа е предвесник на *наносот*, на *потекнувањето*, во ситу смисла и Лиотаровата дефиниција на *driftwork*. Можеме да предвидиме една цела нова географија, еден вид на ациска-мапа во која светите места се заменети со врвни искуства и ПАЗ: *вистинска* наука на психотопографијата, можеби наречена „геоавтономија“ или „анархомантија“.

ПАЗ вклучува и одреден вид на *бруталност*, премин од невозбудливост и неинтересност во дивина/дивост, „враќање“ кое истовремено е и чекор напред. Таа исто така има потреба од „јога“ на хаосот, проект на „повисоки“ редови (на совеста или едноставно на животот) на кои им пристапува „сурфањето на фронталните бранови на хаосот“, комплексниот динамизам. ПАЗ е уметност на животот во постојано издигнување, дива но нежна - заводник а не силувач, шверцер наместо крволочен пират, танцовач а не есхатолог.

Ајде да признаеме дека сме присуствувале на забави каде што за една краткотрајна ноќ се достигнала република на остварени желби. Нема ли да признаеме дека политиката од таа ноќ била пореална и имала повеќе моќ за нас отколку, да речеме, онаа на целата влада на САД? Некои од „забавите“ кои ги споменавме траеле две или три *години*. Дали е ова нешто вредно да се замисли, да се бори за него? Ајде да ги проучуваме невидливоста, мрежното работење, психичкиот номадизам - и кој знае што ќе постигнеме?

Пролет, рамноденица, 1990

Додаток

Додаток А: Лингвистика на хаосот

Сè уште не наука туку предлог: Дека одредени проблеми во лингвистиката би можеле да се решат доколку јазикот се посматра како комплексен динамичен систем или „Поле на Хаосот“.

Од сите одговори и реакции на Сосировата (Saussure) лингвистика, две имаат овде посебно значење: првата, „антилингвистика“, може да се лоцира - во модерно време - од заминувањето на Рембо за Абисинија; до Ничеовото „Се плашам дека иако имаме граматика сè уште не сме го убиле Бог“; до дадаизмот; до Корзибскиовото (Korzybski) „Мапата не е Територија“; до Бароузовите напади и „пробиви во Сивата соба“; до Зерзановите атаки на самиот јазик како симболичко прикажување и посредување.

Втората, Чомскиевата лингвистика, со нејзината верба во „универзална граматика“ и нејзините три дијаграми, претставува (верувам) обид да се „спаси“ јазикот со откривање на „скриени непроменливости“, многу налик на начинот на кој одредени научници се трудат да ја „спасат“ физиката од „иррационалноста“ на квантната механика. Иако како анархист би можело да се очекува Чомски да застане на страната на нихилистите, всушност неговата прекрасна теорија има повеќе заедничко со платонизмот и суфизмот отколку со анархизмот. Традиционалната метафизика го опишува јазикот како чиста светлина која свети низ обоените стакла на архетипите; Чомски говори за „вродена“ граматика. Зборовите се лисје, гранките се реченици, мајчините јазици се екстремитетите, семејствата јазици се телата, а корените се во „рајот“... или во ДНК. Јас ова го нарекувам „херметалингвистика“ - херметична и метафизична. Нихилизмот (или „ХевиМеталингвистика“ во чест на Бароуз) ми се чини дека го донесе јазикот до ќорсокак и се закани да го направи „невозможен“ (големо уметничко остварување, но депресивно) - додека Чомски се држи до ветувањето и надежта за откривање во последниот миг, што го сметам за еднакво тешко да се прифати. И јас би сакал да го „спасам“ јазикот, но без засолнувања во некои „Призраци“, или божемни правила за Бог, зарот, и Универзумот.

Навраќајќи се на Сосир, и неговите постхумно објавени белешки за анаграмите во латинската поезија, пронаоѓаме одредени алузии за процес кој на некој начин бега од динамиката на симболот/означувачот. Сосир бил соочен со сугестијата за некаков вид на „металингвистика“ која се случува *внатре* јазикот наместо да биде наметната како категорички императив „однадвор“. Штом јазикот почне да игра, како во вкрстените поеми што тој ги проучувал, се чини дека резонира со самозголемувачка комплексност. Сосир се обидел да ги квантифицира анаграмите но неговите бројки постојано бегале од него (како божем да биле вклучени нелинеарни равенки). Исто така, тој почнал да ги пронаоѓа анаграмите *насекаде*, дури и во латинската проза. Започнал да се прашува дали халуцинира - или дали можеби анаграмите се природен несвесен процес на посебна индивидуална употреба на јазикот. Тој го напуштил проектот.

Се прашувам: доколку доволна количина на овој вид податоци се раздоби преку компјутер, дали ќе бидеме способни да го моделираме јазикот во услови на комплексен ди-

намички систем? Граматиките тогаш не би биле „вродени“, туку би изникнале од хаосот како спонтано развивани „повисоки редови“, во Прижониновата смисла на „креативна еволуција“. Граматиките би можеле да се подучуваат како „Чудесни привлекувачи“, како скриениот шаблон кој е „причината“ која ги создава анаграмите - шаблони кои се „реални“, но „постојат“ само во граници на подшаблоните кои ги манифестираат. Доколку значењето е *неразбирливо*, можеби тоа е поради самата свест, па оттаму јазикот е *незабележителен*.

Ја сметам оваа теорија за анархистички позадоволувачка отколку која било антилингвистика или Чомскианизам. Таа предлага дека јазикот може да ги надмине официјалното претставување и посредувањето, не затоа што е вродена, туку *затоа што е хаос*. Таа би предложила дека сето дадаистичко експериментирање (Фаерабенд неговата школа на научна епистемологија ја опиша како „анархистичка дада“) во звучната поезија, гестовите, распарчувањето, животинските јазици, итн. - сето ова не било насочено ниту кон откривањето или уништувањето на значењето, туку кон неговото *создавање*. Нихилизмот намуртено истакнува дека јазикот „арбитарно“ создава значење. Лингвистиката на хаосот весело се сложува, но додава дека јазикот може да го надмине јазикот, дека јазикот може да создаде слобода од конфузијата и гнилоста на семантичката тиранија.

Додаток Б: Применет хедонизам

Бандата Боно¹ биле вегетаријанци и пиеле само вода. Ги снашол лош (иако живописен) крај. Зеленчук и вода, самите по себе одлични нешта - навистина чист зен - не би требало да се конзумираат како мачеништво туку како богојавление. Себеодрекувањето како радикална практика, нагонот на Левелерите, склоноста кон миленистичка намуртеност - и она што е сега актуелно во Левицата, споделуваат историски непресушен извор со неопуританскиот фундаментализам и моралистичката реакција на нашата декада. Новиот аскетизам, дали практикуван од анорексични настрани луѓе за здравје, тенкобузи полициски социолози, градски straight-edge нихилисти, селски фашистички баптисти, пропаднати социјалисти, drug-free републиканци... во сите случаи мотивирачката сила е иста: *огорченост и лутина*.

Во лицето на современата патетична лицемерна анестезија ќе издигнеме цела една галерија на предци, херои кои ја продолжиле борбата против лошата свест но незаборавајќи како да се забавуваат, генијален заеднички фонд на гени, ретка и тешка за дефинирање категорија, големи умови не само за Вистината туку и за *вистината на задоволството*, сериозни но не трезни, чии весели карактери не ги прават троми туку остроумни, брилијантни но не здодевни. Замислете го Ниче со добар дигестивен систем. Не млаките Епикурејци ниту надуените Размазенковци. Еден вид на духовен хедонизам, актуелна Патека на задоволството, визија за добар живот кој е истовремено и благороден и *возможен*, вкоренет во смисла на величествено прекумерно изобилие на стварноста.

Шеик Абу Саид од Корасан

Шарл Фурие

Брилат-Саварин

Рабле

Абу Нувас

Ага Кан III

Р. Ванејгем

Оскар Вајлд

Омар Кајам

Сер Ричард Бартон

Ема Голдман

додади ги твоите омилени

¹ Француски бандити анархисти.

Додаток В: Дополнителни цитати

Што се однесува до нас, Тој нам ни ја додели работата на постојана невработеност.
Ако тој сакаше ние да работиме, најпосле,
Тој немаше да го создаде ова *вино*.
Имајќи доволно од *ова*, Господине,
Дали би се брзале да извршувате стопански работи?

-Џалалудин Руми, *Диван-е Шамс*

*Овде, со векна леб под гранката,
шише вино, книга поезија
и ти покрај мене, пееш во дивината,
а дивината е токму сега рајот.
О, љубена, наполни ја чашата
што ја брише денешнината од минатите
жалења и идните стравови.
Утре? - Зошто..., утре можам да бидам јас
со одминати 7000 години.
О, љубов! Ќе може ли ти и јас
со судбината зацртана да ја зграбиме
оваа сожалувачка шема од нешта цела,
нели ќе ја распарчиме на делови,
а потоа ќе ја обновиме поблиску до срцето,
како што нашата душа ќе посака.¹*

- Омар Фицџералд

Историја, материјализам, монизам, позитивизам, и сите „изми“ на овој свет се стари и зар’гани алатки кои повеќе не ми требаат и за кои повеќе и не ми е грижа. Мојот принцип е животот, мојот крај е смртта. Посакувам да го живеам мојот живот интензивно за да го прегрнам мојот живот трагично.

Ја чекаш револуцијата? Мојата започна многу одамна! Кога ќе бидеш спремен (Боже, колку бескрајно чекање!) нема да ми пречи кусо време да одам со тебе. Но кога ти ќе застанеш, јас ќе продолжам на мојот луд и триумфален пат кон големото и возвишено

¹ *препев Џиа Чиа*

освојување на ништото! Секое општество што ќе го изградите ќе има свои граници. А надвор од границите на кое било општество непокорените и херојски талкачи ќе лутаат, со нивните диви & невини мисли - оние кои не можат да живеат без планирање на секогаш нови изливи на бунтување!

Јас ќе бидам меѓу нив!

А после мене, исто како и пред мене, ќе бидат оние кои ќе им велат на своите другари и другарки: „Свртете се кон себе наместо кон вашите Богови или вашите идоли. Пронајдете што се крие во вас; изнесете го на светлина; покажете се себеси!“

Бидејќи секоја личност; која, барајќи ја својата внатрешност, го извлекува она што било мистериозно скриено внатре; е сенка која го надвисува секој облик на општество кој може да постои под сонцето! Сите општества стрепат кога презираната аристократија на скитниците, недостапните, единствените, господарите над идеалот и освојувачите на ништото одлучно напредуваат.

Затоа, ајде иконокласти, напред!

„Веќе претчувствуваното небо станува темно и тивко!“

Ренцо Новаторе, Аркола, јануари, 1920

Пиратски говор

Капетан Белами (Bellamy)

Даниел Дефо, пишувајќи под псевдонимот Капетан Чарлс Џонсон (Charles Johnson), го напишал она што подоцна ќе стане првиот стандарден историски текст за пиратите, *A General History of the Robberies and Murders of the Most Notorious Pirates*. Според Патрик Прингловата (Patrick Pringle) *Jolly Roger*; регрутирањето пирати било најефикасно меѓу невработените, побегнатите робови, и транспортираните криминалци. Отвореното море создало можност за непосредно изедначување на класните нееднаквости. Дефо раскажува како пиратот наречен Капетан Белами му го одржал овој говор на капетанот на трговскиот брод којшто тој го земал како плен. Капетанот на трговскиот брод само што ја одбил поканата да се приклучи на пиратите.

Жал ми е што нема да ти дозволат повторно да го добиеш твојот кутар мал воен брод, бидејќи презирам кому било да сторам пакост кога тоа не е во моја корист; по ѓаволите со шалупата, мораме да ја потопиме, а таа може да ти биде од корист. Иако си подол поттрчко, исто како и сите оние кои ќе се покорат да бидат владеани од закони кои богатите луѓе ги создале за нивна безбедност; бидејќи кукавичките поттрчкала поинаку немаат храброст да го бранат она што го добиле со нечесност; но, проклети да сте сите заедно: проклети да се итрите апаишчиња, а и вие, кои им служите како будали со кокошји срца. Не клеветат и оцрнуваат, тие никаквеци, а разликата помеѓу нив и нас е што тие ги ограбуваат сиромашните под заштита на законот, навистина, а ние ги пљачкуваме богатите под заштита на нашата сопствена храброст. Зарем не е подобро тогаш да станеш еден од нас, отколку да бидеш вработен подлизурко кај тие никаквеци?

Кога капетанот одговорил дека неговата совест не би му дозволила да ги прекрши законите на Бога и луѓето, пиратот Белами продолжил:

Ти си ѓаволски совесен злобник, јас сум слободен принц, и јас имам исто толку авторитет да војувам со целиот свет како и оној кој има стотици бродови по морињата и војска од

100.000 луѓе по полињата; ова ми го вели мојата совест: но не може да се дискутира со вакви подли поттрчковци кои дозволуваат претпоставените да ја рџбаат палубата со нив кога ќе посакаат.

Вечерната забава

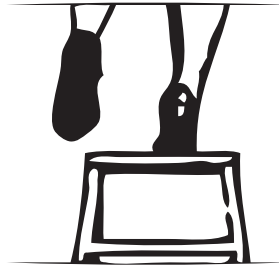
Највисокиот облик на човечко општество во постоечкиот општествен ред е заснован во гостинската соба/салонот/кафулето. Во елегантните и рафинирани повторни среќавања на аристократските класи не постои ниту дел од дрското вмешување на законот. Сечија индивидуалност е целосно почитувана. Оттаму, односот и комуникацијата се совршено слободни. Конверзацијата е континуирана, брилијантна и разновидна. Групите се формираат според степен на привлечност. Тие континуирано се растураат и повторно оформуваат преку дејствувањето на истото суптилно и сераспространето влијание. Заемните разлики ги исполнуваат сите класи, а најсовршената хармонија, кога било достигната во човечките односи, се распространува точно под оние услови кои Законодавците и Државниците ги озлогласуваат како услови на неизбежна анархија и конфузија. Ако воопшто постојат закони за правилно однесување во општеството или меѓу припадниците на одделна професија/група, тогаш тие се прости предлози на принципи признаени и просудени од страна на секој индивидуален ум.

Разбирливо е дека во сиот иден прогрес на човештвото, вклучувајќи ги сите безбројни елементи на развој кои денешното време ги открива, општеството воопшто, и во сите негови односи, нема да постигне толку висока оценка на совршенство како што одредени делови од општеството, во одредени посебни односи веќе постигнале?

Замислете го односот и комуникацијата во гостинската соба/салонот/кафулето регулирани со посебен закон. Времето во кое секој центлмен ќе може да зборува со некоја дама одредено со закон; положбата во која би требало да седат или стојат точно определена; темите за кои ќе им биде дозволено да разговараат, тонот на гласот и придружните гестови со кои би можеле да се обраќаат грижливо дефинирани, сето под изговор на спречување безредие и загрозување на привилегиите и правата на другите, дали тогаш постои нешто поприкриено, попресметливо или посигурно кое би ги претворило социјалните односи и комуникација во нетолерантно ропство и безнадежна конфузија?

- С. Перл Ендрјуз *The Science of Society*

Анархистичка библиотека

Хахим Беј

ПАЗ: Привремено автономна зона, онтолошка анархија, поетски тероризам
1985

Hakim Bey, *T.A.Z.: The Temporary Autonomous Zone, Ontological Anarchy, Poetic Terrorism*,
Autonomedia, New York, 1985/1991/2003 theanarchistlibrary.org
Превод: Фидан Безделник, 2003. Првпат објавено на македонски од Плоштад Слобода,
Скопје, 2004. Анархистичка библиотека: преводот е делумно коригиран.

www.anarhisticka-biblioteka.org